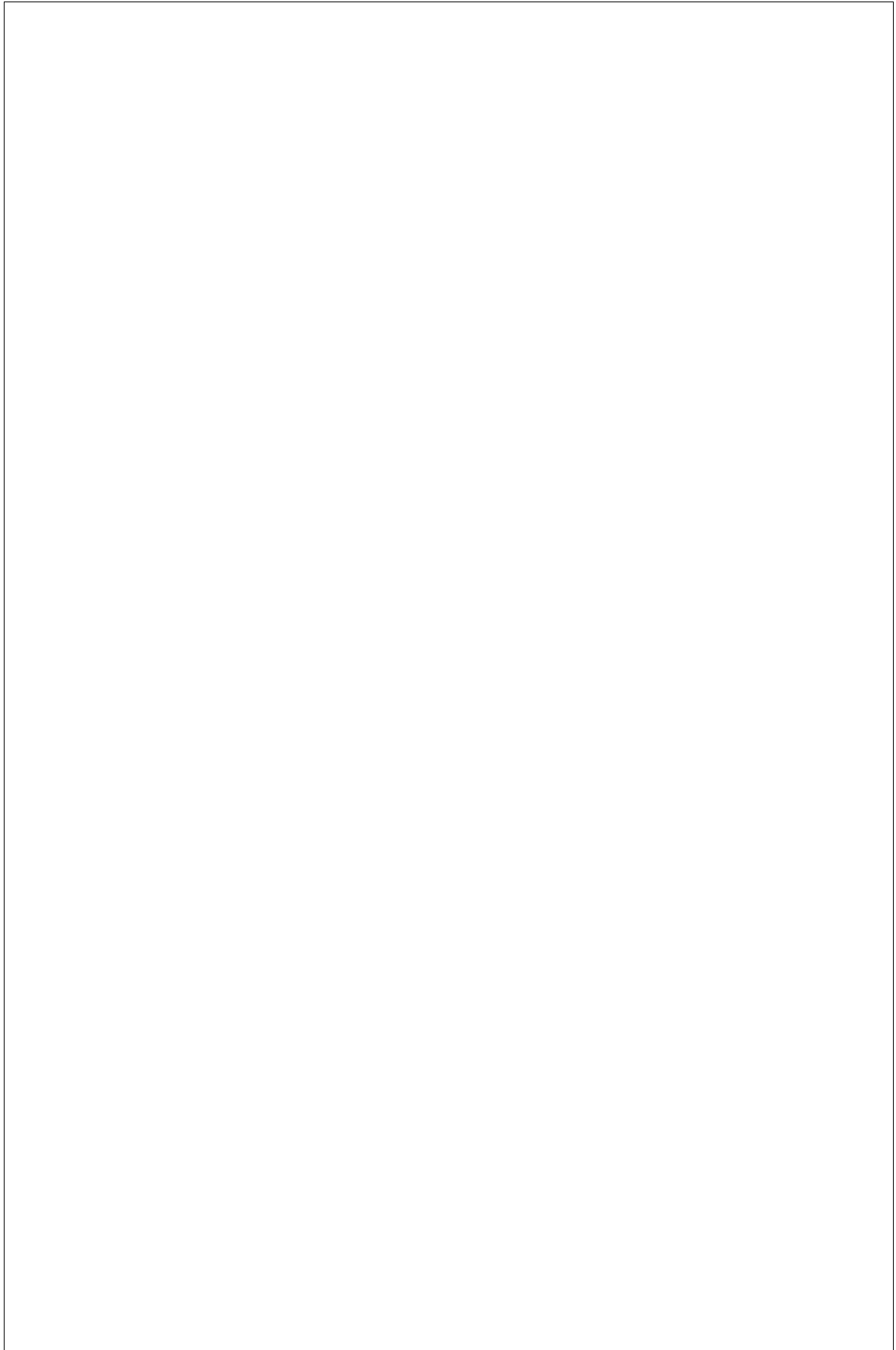

Πάνος Κολιόπουλος

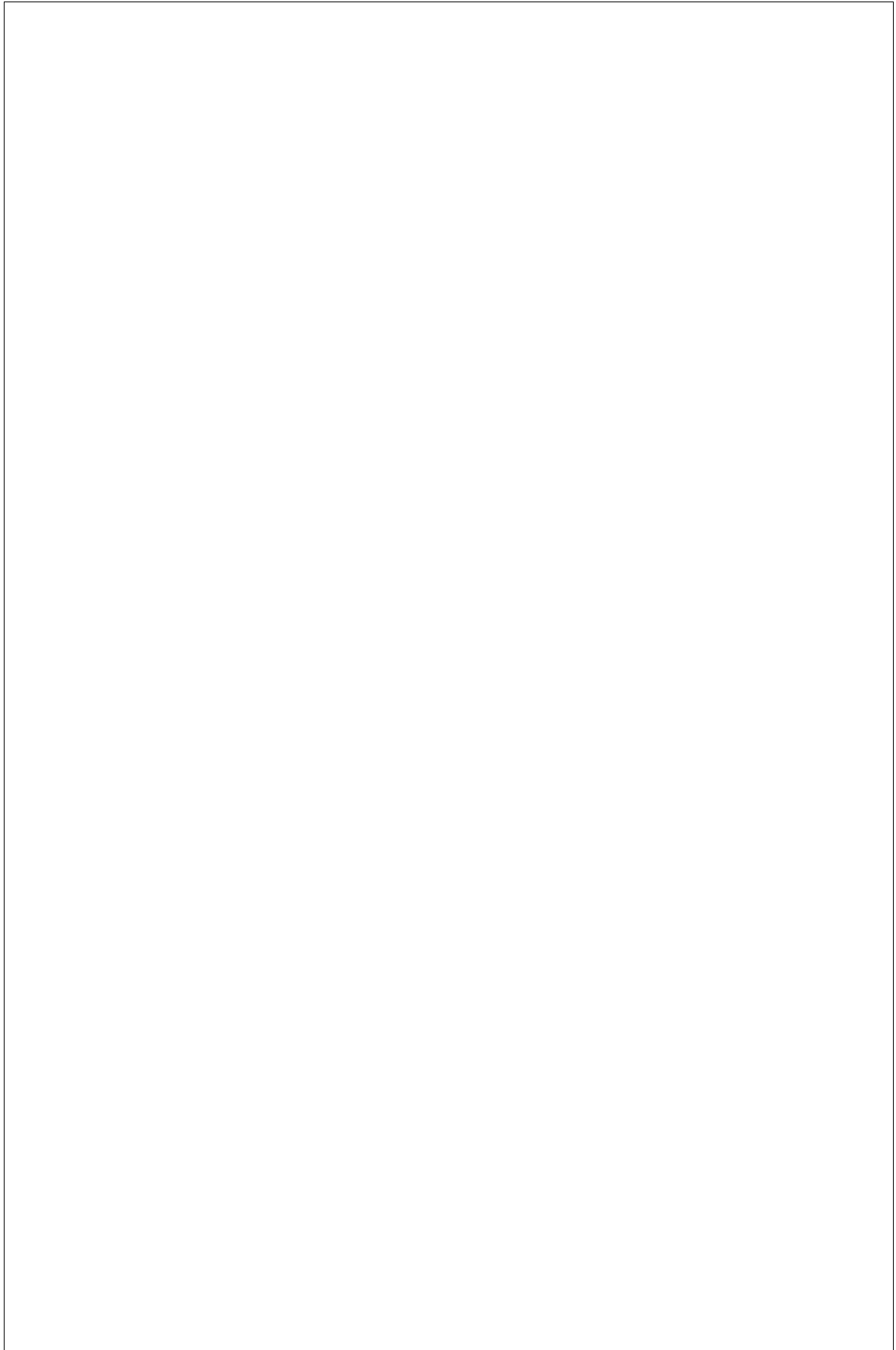
Ο Λέων των Ερτζιανών

Midnight Publishing

Ο Λέων των Ερτζιανών
(His Master's Voice)

Πάνος Κολιόπουλος

Ο Λέων των Ερτζιανών

(His Master's Voice)

Εικονογράφηση: Πάνος Κολιόπουλος

Midnight Publishing

Κέρκυρα 2017

Vignettes: public domaine

Copyright © Panos Coliopoulos 2017

Σ. Δούσμανη 44

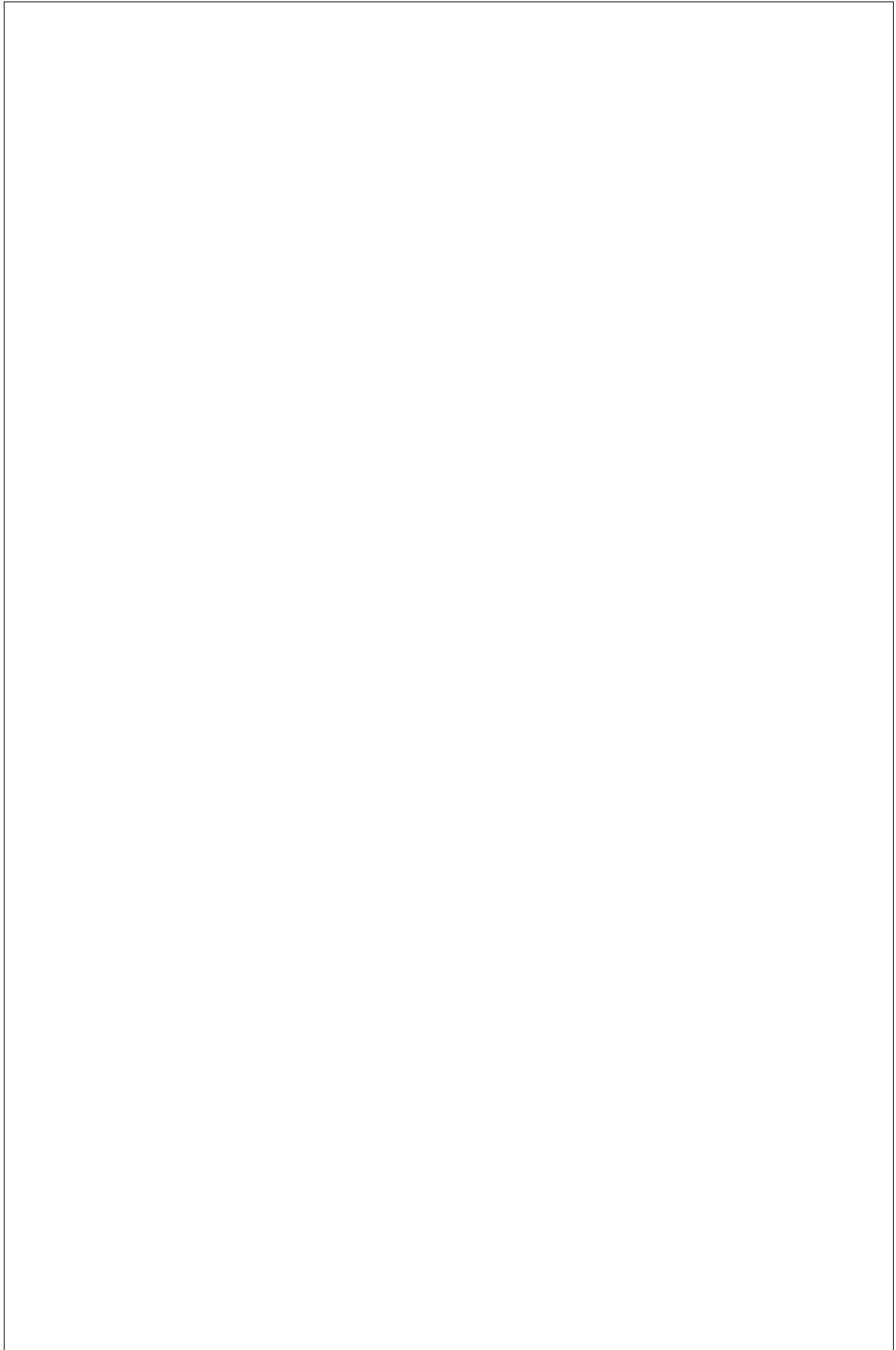
49100 Κέρκυρα

email: panflynn@otenet.gr

Προς αποφυγήν ολεθρίων παρεξηγήσεων.

Οτιδήποτε αναφέρεται εδώ πέρα, ονόματα, καταστάσεις, πρακτικές και κόλπα οφείλονται στη νοσηρή φαντασία του συγγραφέα και ουδεμία σχέση έχουν με την πραγματικότητα, που όπως όλοι γνωρίζουμε, είναι εντελώς διαφορετική. Ακόμα και η χώρα, που μπορεί σε κάποιους να θυμίζει τη δική τους, είναι εντελώς, μα εντελώς φανταστική.

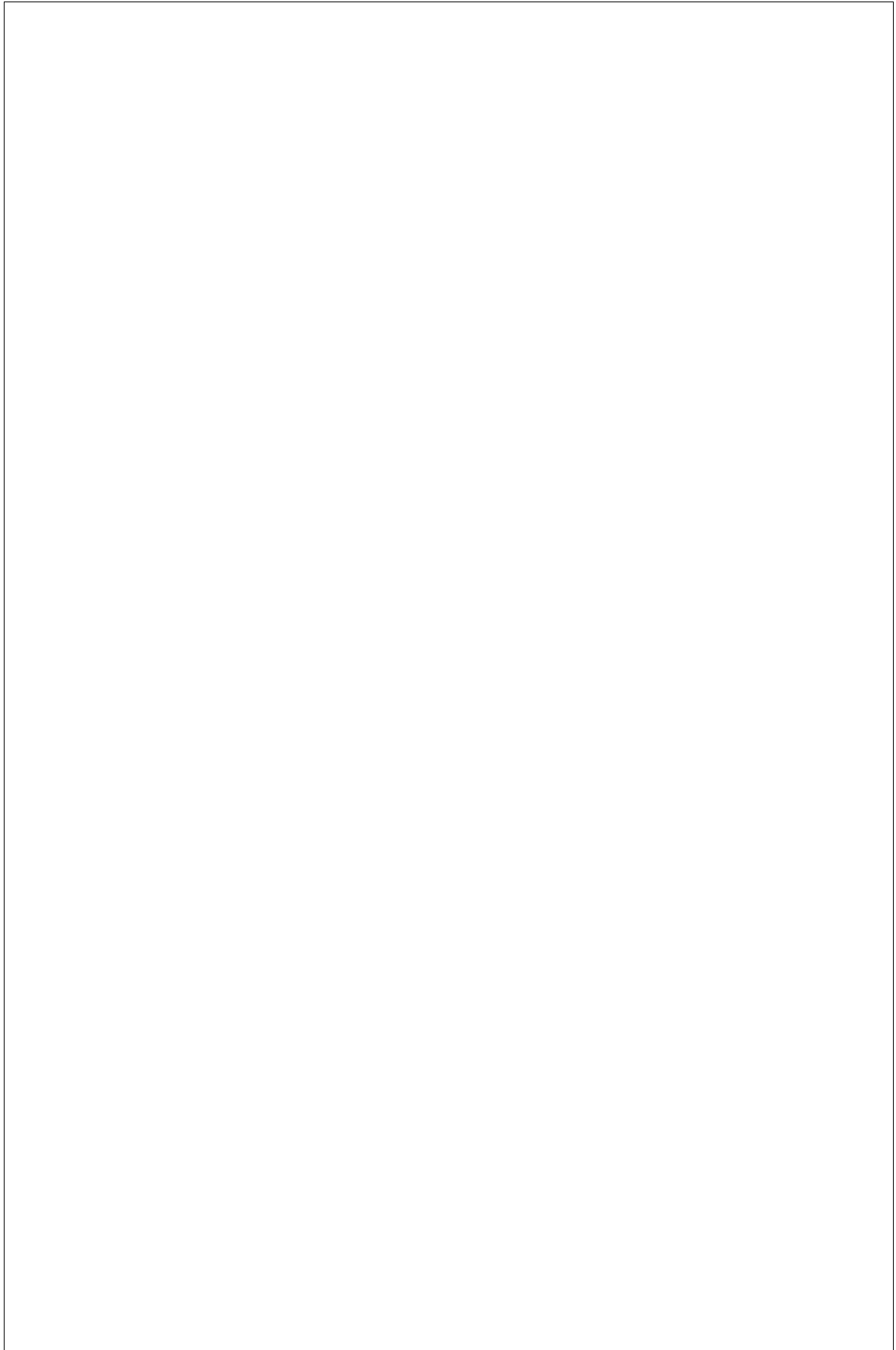
Έτσι μπράβο!

Περιεχόμενα

Προλεγόμενα.....	11
ΠΛΑΪ FM 80.3.....	17
Παίξε μπαλίτσα, αγόρι μου!.....	29
Καιγόμαστε! Δόξα τω Θεώ!.....	43
Ο Άνθρωπος για τον Άνθρωπο.....	59
Εις τας Επάλξεις.....	69
Φιλοσοφικά Ανάλεκτα.....	83
Άνευ Αντικειμένου.....	95
Συγγνώμη κύριε, ποιος είστε;.....	107
Το Δίκιο του Εργάτη.....	119
Φως στο Λούκι.....	129
Μπέσα Ράδιο 78.7.....	143
Όλα τα λεφτά στη μπάνκα.....	155
Σπρώξε λίγο, αγόρι μου!.....	169
Ελεύθερο Βήμα.....	183
Το Απρόοπτο.....	197
VLIT-AMHN: Για τα πάντα όλα!.....	215
Η μόνη αλήθεια είναι μπεσαλίδικη.....	229
Όπως Κολοσσός της Ρόδου.....	247
Tomorrow is Another Day.....	261

Προλεγόμενα

Μπορεί να μ' έχετε ακούσει, μπορεί και όχι. Για να με έχετε δει πάντως κάπως χλωμό το βλέπω μιας και η κύρια ενασχόλησή μου –για να 'μαστε ειλικρινείς... η αποκλειστική– είναι ραδιοφωνατζής. Αν ήμουν ευειδής –κι αν είχα βύσμα εννοείται– τότε θα 'βγαινα στο γυαλί και δώθε πάει «η μαγεία του ραδιοφώνου». Όμως, όπως δεν πληρώ καμιά από τις τρεις απαραίτητες προϋποθέσεις (η τρίτη είναι να είσαι θήλεο ικανών προδιαγραφών) αναγκάζομαι να συμβιβαστώ μ' αυτό που έχω –και πάλι καλά να λέμε. Καθόσον οι μέρες είναι, ως γνωστόν, πονηρές και το «λειτουργήμα» διέρχεται κρίση. Όποιος από μας τους δευτερότριτους καταφέρνει να τρουπώσει κάπου είναι τυχερός. Τα μισθά να πίπτουν και τα αποδέλοιπα τα βρίσκουμε στην πορεία –ή δεν τα βρίσκουμε καθόλου, γιατί δεν τα ψάχνουμε (κι αυτό θεμιτό κι εντός του παιγνίου).

Βρέθηκα στον «μαγικό κόσμο του ραδιοφώνου» από σπόντα. Ο φίλος του φίλου της κουμπάρας του μπατζανάκη του ξαδέρφου της γειτόνισσας, η οποία ένεκα που τυγχάνουμε μπεκιάρης (τουτέστιν μπακούρης) μας βλεφαρίζει περί το πονηρόν, μιας κι ο κύριός της απουσιάζει τον περισ-

σότερο καιρό μεταφέροντας την Ελλάδα στην καρότσα της τριαξονικής νταλίκας του «Takis International Transports» στα πέρατα της οικουμένης, ως άλλος Μεγαλέξανδρος.

Εντάξει, δηλαδή στην ουσία από σπόντα βρέθηκα εδώ, απ' όπου και να το εξετάσει κανείς το πράγμα, καθόσον ο μισθουλάκος που μου δίνουν στη φυλλάδα όπου δούλευα όταν πρωτοβγήκα στο δημοσιογραφικό κουρμπέτι δεν έφτανε ούτε για μισό μήνα κι αναζητούσα άπελπις ένα συμπλήρωμα —όπου κι ό,τι να 'ταν— προκειμένου να πορευτώ στοιχειωδώς. Το «όπου να 'ναι» έτυχε να είναι τελικά «ο αέρας του ραδιοφώνου», όπου κατά έναν παράδοξο τρόπο έπιασα και στέριωσα. Το γιατί εξακολουθεί ν' αποτελεί για μένα ίσαμε σήμερα μυστήριο. Ίσως επειδή ήμουν ο άνθρωπος για όλες τις δουλειές κι ως εκ τούτου μπορούσα να μπαλώνω τις όποιες τρύπες παρουσιάζονταν στο πρόγραμμα. Μπορώ φερ' ειπείν να εκφωνήσω το δελτίο (των «ειδήσεων» ντε), να μιλάω με τις ώρες στο μικρόφωνο χωρίς εκείνα τα «λοιπόοοοον» και τα «εεεεε...» που σπάνε τα νεύρα του ακροατή (χωρίς να λέω τίποτα εννοείται), μπορώ να κάνω μουσική εκπομπή —όντας τελείως άμουσος, αλλά μπλοφάροντας ασυστόλως— μπορώ να παίρνω συνέντευξη, χωρίς να φαίνεται πως είναι στημένη από την αρχή μέχρι το τέλος, μπορώ μέχρι αθλητική εκπομπή να κάνω —κι ας είμαι εντελώς άμπαλος.

Αλλά το σπουδαιότερο είναι —νομίζω— ότι δεν κοντράρομαι ποτέ με την εργοδοσία και την ιεραρχία. Πετάει ο γαϊδάρος; Πετάει με χίλια, ο καριόλης! Ούτε συντεχνιακά, ούτε συνδικαλιστικά, ούτε τίποτα. Ό,τι πει η εξουσία. Βρίστους μετά (από μέσα σου). Αλλά στην «υπερεσία» κανονικός φαντάρος! «Διατάξτε, κύριε λοχαγέ» και «ευπειθώς αναφέρω εκτέλεση της αποστολής». Μόνος τρόπος για να μη βρεθείς ποτέ χωρίς δουλειά —και αν, ο μη γένοιτο, προκύψουν απολύσεις— να είσαι πάντα στον πάτο-πάτο της λίστας.

Παρ' όλα αυτά την περιπλάνηση σε διάφορα «μαγαζιά» δεν την απέφυγα. Καθόσον η κατάσταση στο ραδιόφωνο, από τότε που ελευθερώθηκε ο αέρας των ερτζιανών, είναι πάντα ρευστή κι από κει που ένας σταθμός βρισκόταν στα πάνω-πάνω γίνεται κάτι και πάει φούντο εν ριπή οφθαλμού. Ή αλλάζει χέρια... ή αλλάζει μορφή... ή παύει απλά να υπάρχει... οπότε, άντε πάλι «το δισάκι σου στον ώμο» και «ελεήστε, καλοί μου κύριοι, τον άνεργο...». Γυφτοδουλειά σαν να λέμε –αλλά έχει και τα καλά της.

Έτσι βρέθηκα να έχω φέρει βόλτα κάμποσα «μαγαζιά» και να 'χω αποκομίσει πολύτιμες εμπειρίες για το πώς δουλεύει γενικά το κόλπο, αλλά –μακράν– οι θητείες μου οι πιο ενδιαφέρουσες ήταν αυτές στα «μεγαλύτερα» συγκροτήματα του κλάδου... τον ΠΛΑΪ και τον ΜΠΕΣΑ. Σ' αυτά τα δυο το παιχνίδι παιζόταν σε άλλο επίπεδο και οι παίχτες δεν πήγαιναν στα τυφλά... «όπου καθίσει η μπίλια», αλλά είχαν σύστημα και τσαγανό. Και συχνά, πολύ συχνά, τακίμιαζαν με το Καζίνο για να τα παίρνουν μαζί από τα ανύποπτα κοροΐδα που έρχονταν να τ' ακουμπήσουν ευπειθώς.

Γι' αυτά τα δυο ιδρύματα θέλω να σας μιλήσω εδώ κι όποιος καταλάβει κατάλαβε.

* * *

Ανοίξτε το ραδιοφωνάκι σ' ένα σταθμό –τον όποιο σταθμό– κι αν δεν πέσεις πάνω σε διαφημίσεις να με φτύσεις εμένα. Γιατί, αντίθετα απ' ότι πιστεύει ο αγαθιάρης ο πελάτης, το πρόγραμμα ενός σταθμού δεν είμαστε εγώ, ο άλλος, ο παράλλος, που δίνουμε παράσταση για να τον προσελκύσουμε, αλλά οι διαφημίσεις. Εμείς είμαστε απλώς οι κράχτες. «Περάστε, περάστε!... Το θαύμα των αιώνων και το τέρας των επτά θαλασσών!»... Αν γινόταν εμάς θα μας καταργούσαν και θα παίζαν μόνο «πακέτα» διαφημίσεων – καλά, κάποια στιγμή θα γίνει κι αυτό.

Το σύγχρονο «ελεύθερο ραδιόφωνο» δεν έχει καμιά απο-

λύτως σχέση με το μεράκι και την αφοσίωση των ραδιοπειρατών που κρύβονταν σε ταράτσες και πλυσταριά για να κάνουν εκπομπές και να καταθέσουν άποψη, πολιτική, κοινωνική, αισθητική και γχομενική σε μια κατάσταση ασφυξίας, όπου ένα κράτος-δυνάστης ήλεγχε τα πάντα και είχε το μονοπώλιο στα «μέσα ενημέρωσης» –δηλαδή την αναίσχυνη κι απροκάλυπτη προπαγάνδα. Τώρα, που ο αέρας ελευθερώθηκε, το μέσον –για το ραδιόφωνο μιλάω– έγινε εργαλείο αρπαχτής, πίεσης και –συχνά– ξεπλύματος, στα χέρια εργολάβων κι ανθρώπων που θα πούλαγαν τη μάνα τους αν έβλεπαν κάποιο κέρδος. Υπάρχουν εξαιρέσεις θα μου πεις... κι εγώ θα τα πάρω στο κρανίο, όπως κάθε φορά που προβάλλεται αυτό το ξενέρωτο επιχείρημα. Ναι, εντάξει, υπάρχουν... σε μαγαζιά που κάνουν 0,03% σε ακροαματικότητα... Μόλις όμως τσιμπήσουν προς τα πάνω; Εμένα να ρωτήσεις τότε τι γίνεται και θα σου πω.

Δες την εικόνα αλλιώς... Φτάνεις το καλοκαίρι σε ένα νησί. Με το που θα βγεις από το παπόρο θα σου την πέσουν οι αβανταδόροι ρουμτουλετάδες... «ρουμς, ρουμς... βέρυ νάϊς ρουμς». Δυο βήματα παρακάτω θα στην πέσουν τα γκαρσόνια... «κομ ιν, στη ντάουν»... πιο πέρα οι κράχτες των μαγαζιών... «γουέρ αρ γιου φρομ;»... Μια κόλαση! Το λοιπόν ακριβώς αυτό συμβαίνει και στα ερτζιανά. Οι παραγωγοί είναι οι κράχτες που θα φέρουν την πελατεία στο μαγαζί –το ακροατήριο. Που θα χρησιμοποιήσει ο ταβερνιάρης για να φέρει το έσοδο –τις διαφημίσεις. Τις οποίες θα στις μπουκώσει σε σένα, τον πελάτη, αντί για τον μουσακά που σου υποσχέθηκε. Κι όταν τσινήσεις κι αρχίσεις τις διαμρτυρίες θα σου σκάσει το ατράνταχτο επιχείρημα: «Χωρίς διαφημίσεις δεν υπάρχουν έσοδα, άρα ούτε ανεξαρτησία, προκειμένου να συνεχίσουμε απρόσκοπτα να εκπέμπουμε με την ελεύθερη φωνή μας στον αέρα». Κι εσύ, σαν το καλό και πειθήνιο πρόβατο, τσιμπάς και λες «ναι, μωρέ, έτσι θα είναι...» και δεν σου περνάει από το μυαλό ότι η «ελεύθερη και ανεξάρτητη φωνή» κάνει ακριβώς ότι σου έκανε εκείνη η άλλη η «ειλικρινής φωνή» που σου γάνωνε το

μυαλό όταν δεν υπήρχε «ελεύθερη ραδιοφωνία». Με τη διαφορά ότι τώρα μπορείς να διαλέξεις μαγαζί, ανάμεσα σε κείνα που πουλούν ακριβώς την ίδιαπραμάτεια. Και καμαρώνεις από πάνω: «Εγώ δεν κουνάω τη βελόνα από τη συχνότητά σας». Κι έτσι πρέπει, καθόσον άνευ εσού, μάστορη, εμείς δεν υπάρχουμε, γιατί σε ποιον θα πουλήσουμε ασφάλειες ζωής, δάνεια τραπεζών, χαρτομάντηλα και φάρμακα που θεραπεύουν πάσαν νόσον (αλλά όχι και το άλλο που λέει το ρητό);

Ο τρόμος κι ο πανικός του ραδιοφωνατζή είναι ο χρόνος –το καταραμένο το ρολόϊ. Ξεκινάς, ας πούμε, να λες τα δικά σου και ξαφνικά, εκεί που έχεις βρει το κολλάει και πας φουλαριστός, βλέπεις τον απέναντι να σου κάνει νοήματα «πακέτο διαφημίσεων». Σταματάς στο ο το μικρό, λες ένα ξεκάρφωτο «μια μικρή διακοπή για κάτι που σας ενδιαφέρει» και πας για κατούρημα, για τσιγάρο, να φτιάξεις μια φραπεδιά ή να τα ρίξεις εκ του προχείρου σ' εκείνο το μανούλι την τηλεφωνήτρια που σου κάνει τσαλίμια. Όταν επιστρέφεις με το καλό έχεις ξεχάσει τι έλεγες –όχι πως έχει σημασία– και μέχρι να ξαναβρείς ρυθμό, άντε πάλι το νόημα από τον ηχολήπτη «πακέτο για κάτι που σας ενδιαφέρει».

Ή παίρνεις, ας πούμε, συνέντευξη από πολιτικάντη που υπόσχεται «συνταρακτικές αποκαλύψεις» –αγγούρια καλυβιώτικα, αλλά τέλος πάντων. Τον έχεις λοιπόν φέρει στο σημείο όπου θ' αρχίσει να κελαηδάει σαν καρδερίνα, οπότε –α! της συμφοράς!– τα φρενήρη νοήματα. «Είμαστε αναγκασμένοι» του λες «να κάνουμε μια μικρή διακοπή. Σε δέκα λεπτά...» «Σε δέκα λεπτά θα είμαι στη Βουλή» σου λέει ο έτσι. Οπότε τον έχασες και τον κερδίζει ο ανταγωνιστής του δίπλα μαγαζιού που είχε την τύχη να παίξει το «πακέτο» πιο πριν. Και τ' ακούς μετά από τον διευθυντή που σου ξέφυγε τέτοιο λαυράκι μέσα από τα χέρια κι άντε να εξηγείς ότι δεν φταις εσύ αλλά η πολιτική της αρπαχτής του μαγαζιού.

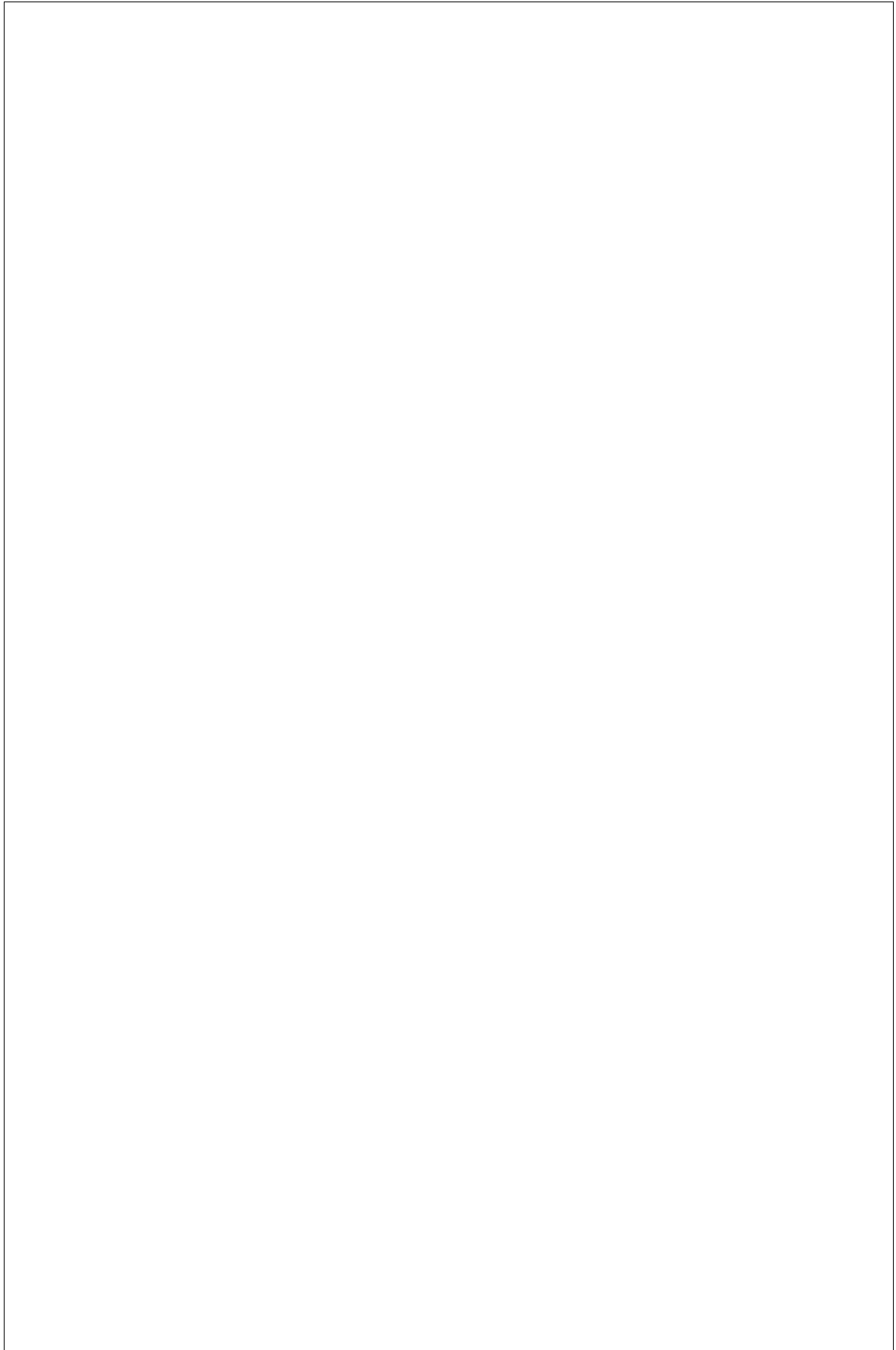
Ο ραδιοφωνατζής έχει ένα όνειρο: να βγει στο γυαλί. Αυτή είναι η φιλοδοξία του κι ο καημός του. Ξέρει ότι το μέσον που υπηρετεί είναι δεύτερο και ως προς το βεληνεκές και την προσωπική προβολή, αλλά –κυρίως– ως προς τις αποδοχές. Του αξίζει σαφώς καλύτερη τύχη κι ας μη βλέπεται ούτε στο σκοτάδι κι ας μην μπορεί να πει δυο κουβέντες σωστές χωρίς χαρτί τυφλοσούρτη. Θεωρεί πως η άτιμη η κενωνία και το Σύστημα τον αδίχησαν και ίσως μια μέρα να αποδοθεί δικαιοσύνη κι εκείνος να βρεθεί στη θέση που του αξίζει και που η μοίρα του οφείλει. Το ότι τέτοιου είδους μεταγραφές συμβαίνουν σπάνια δεν το λαμβάνει καθόλου υπόψη του. «Γιατί ο Καραρεκλάμας κι όχι εγώ;» επιχειρηματολογεί. Μα γιατί ο Καραρεκλάμας, ρε πουλάκι μου, τ' όνομά του το 'κανε στο γυαλί και ήρθε στο ραδιόφωνο να κάνει μια ακόμα αρπαχτή. Γι' αυτό.

Στην όχι και τόσο πολύχρονη, αλλά σίγουρα ταραχώδη, καριέρα μου έχω περάσει από πολλά «μαγαζιά» όπως είπαμε άνωθεν. Πουθενά όμως δεν έμαθα όσα στα τελευταία δύο. Αυτή τη γνώση θέλω να μοιραστώ μαζί σας... Και συγγνώμη για τη φλυαρία... παρασύρομαι όταν γράφω μιας και δεν με πιέζουν ο «ραδιοφωνικός χρόνος» και τα «πακέτα».

ΠΑΙ FM 80.3

Το πώς βρέθηκα στον ΠΛΑΪ ακούγεται λίγο σαν παραμύθι. Είχα πάει να δω ένα γκομενάκι που προσπαθούσα να ψήσω –φευ ανεπιτυχώς– που δούλευε εκεί τηλεφωνήτρια. Σάββατο το λοιπόν κι ερημιά, καθόσον δουλεύαν με τα ψέματα, όπως όλοι οι σταθμοί το ΣουΚού, με βάρδιες ανάγκης και αν... Οπότε ξαφνικά σκάει το έκτακτο γεγονός –ένα αερόπλανο με σημαίνοντα προσώπατα, λέει, έπεσε. Ο πανικός της αρκούδας στο μαγαζί, ο Διευθυντής να τρέχει και να χτυπιέται... «βρέστε μου τον έτσι... βρέστε μου τον αλλιώς...», οι τηλεφωνήτριες να τα 'χουν παίξει, ένεκα που τα περπατημένα τζημάνια ήξεραν από άλλες φορές και είχαν κλειστά τα κινητά, να επιστρατεύονται οι καραγκάου του Αθλητικού –οι μόνοι που βρίσκονταν εκεί– και να χάνει το σκυλί τον αφέντη του γενικώς. Σε κάποια στιγμή με βλέπει ο διευθυντής...

–Εσύ τι είσαι; μου λέει.

–Ραδιοφωνατζής, του λέω.

–Δικός μας; με ρωτάει.

–Δικός τους, του απαντάω.

–Δεν πειράζει, μου λέει. Σε δανειζόμαστε. Ξέρεις από «έκτακτα»;

–Ξέρω, του λέω.

Οπότε επιστρατεύτηκα και ομολογουμένως τα 'βγάλα μια χαρά πέρα –ήθελα να εντυπωσιάσω και το γχομενάκι... Το οποίο μετά τη λήξη του συναγερμού με παίρνει ο Πρωτοσύγγελος, ο Διευθυντής, ιδιαιτέρως και μου τα ρίχνει κανονικά.

–Εσύ πού δουλεύεις; μου κάνει.

–Στον Wow FM, του κάνω.

Γελάει ο τυπάκος –δεν του γέμιζε το μάτι το μαγαζί μας με το 1,2% ακροαματικότητας που κουβάλαγε.

–Και σαν πόσα να σου δίνουν εκεί οι ψωμολύσσες; αναρωτιέται σαρκαστικά.

–Τίποτις, ψιχία, του λέω.

–Έρχεσαι ρε... πώς σε είπαμε;... εδώ, με τα διπλά ψιχία να σ' έχουμε πρόχειρο μιας και τα βγάζεις, ως απεδείχθη, μια χαρά στις κρίσεις; με ρωτάει.

Όταν σου κάνουν τέτοιο ρεγάλο από τον σταθμό που μπιπ και δέρνει, μακράν του δεύτερου τη τάξει, δεν κάθεται να το σκεφτείς και να το ψειρίσεις.

–Έρχομαι, του λέω. Πλην θέλω δική μου εκπομπή.

–Κάπου θα σε βολέψουμε, μου κάνει ο τυπάκος μ' ένα στραβό χαμόγελο. Λοιπόν, αύριο, πρωί-πρωί με τη δροσούλα, μάζεψε τα σέα σου και τα μέα σου κι έλα να παρουσιάσεις ευπειθώς σε μένα, να τακτοποιήσουμε τις λεπτομέρειες.

Το ίδιο βράδυ ξεκουβαλιόμουνα από τον Wow, με τον Κατσούπη, τον ιδιοκτήτη/διευθυντή να με καταριέται, γιατί, λέει, «όλα τα συχώρεσε ο θεός, την αχαριστία δεν τη συχώρεσε». Στον οποίο απήντησα «να πάτε να μπιπ, όλοι σας, παλιόγυφτοι, εκμεταλλευτές, που μας έχετε να δουλεύουμε σκλαβάκια για ένα κομμάτι ψωμί μπαγιατίκο»... Κοντέψαμε να πιαστούμε στα χέρια... ευτυχώς μας χώρισαν οι ψυχραιμότεροι –καθόσον ο Κατσούπης μου 'ριχνε κάνα κε-

φάλι κι εγώ δεν είμαι ακριβώς ο παιδαράς του γυμναστηρίου— κι έτσι πήγα στην ευχή του Αγίου Νικηφόρου, του προστάτη μου, μεγάλη του η χάρη, κι ένα καινούργιο, λαμπρό κεφάλαιο άνοιξε στην πολυτάραχη ζωή μου.

* * *

Ο Πρωτοσύγγελος με υποδέχτηκε μισομαγκωμένος, μισοσαστισμένος. Κάτι στην αμήχανη έκφρασή του μ' έβαλε σε υποψίες πως προσπαθούσε να με θυμηθεί και δεν τα κατάφερε. Τον βοήθησα.

—Νικηφόρος Δεληκράχτης, του λέω εγώ. Που βοήθησα χτες... στην κρίση με το αερόπλανο;...

Το πρόσωπο του αμήχανου φωτίστηκε.

—Α, μπράβο! μου κάνει. Ο Λέων των Ερτζιανών! Πώς και μας θυμήθηκες, βρε ψυχή;

—Με προσλάβετε, του υπενθύμισα, καθόλου σίγουρος αν έκανε πλάκα.

—Εγώ; απόρησε ο τύπος. Πότε;

—Χτες, του λέω. Μετά τη λήξη του συναγερμού.

—Α!...

Αυτό το «α!» δεν μ' άρεσε.

—Χμμμ... ναι, βέβαια..., μουρμούρισε ο απόλυτος άρχων. Πού να θυμάμαι... μέσα στην αναμπουμπούλα... Καλά, εντάξει... κάπου θα σε βολέψουμε και σένα...

—Είπαμε για εκπομπή, του ξαναθύμισα.

Έκανε πως μελετούσε κάτι χαρτιά που κράταγε.

—Ναι, ναι..., μουρμούρισε αφηρημένος. Το κάθε τι στην ώρα του...

—Δηλαδή; επέμεινα εγώ.

Με κοίταξε ενοχλημένος.

-Να δούμε το πρόγραμμα, βρε παιδί μου, είπτε. Να δούμε πού θα σε βολέψουμε.

Φώναξε μια Σούλα που πέραγε από κει φορτωμένη με ντοσιέ.

-Βρε Σούλα..., της λέει. Πού έχουμε κενό, βρε κορίτσι μου, να βολέψουμε τον φίλο μας από 'δώ;

-Από κενό άλλο καλό, απάντησε η Σούλα. Το καράβι μπάζει απ' όλες τις μεριές. Τα λέω εγώ, αλλά ποιος μ' ακούει; Σκλάβα σας μ' έχετε καταντήσει εδώ μέσα! Σε λίγο θα μου πείτε να σας καθίσω κιόλας... Το παιδί για όλες τις δουλειές. Ενώ κάτι άλλες... Κάτι άλλες!... Άντε, μην ανοίξω το στόμα μου τώρα...

-Για το πρόγραμμα μιλάω, ρε παιδάκι μου, ξεφύσηξε ο Πρωτοσύγγελος.

-Α, για το πρόγραμμα..., στραβομουτσούνιασε η Σούλα. Κι εγώ που νόμισα πως με ρωτάτε γενικώς...

-Για το πρόγραμμα, επέμεινε ο δικός μου.

Η Σούλα το σκέφτηκε.

-Μπα, είπτε τέλος. Είμαστε πλήρες... Δηλαδή, μαύρα χάλια, αλλά... Μόνο εκεί προς το βράδυ κάνουμε κοιλιά... αλλά έχουμε βρει το κόλπο με τις επαναλήψεις, οπότε...

Καθόσον, παγκόσμια πρωτοτυπία, ο ΠΛΑΪ από τις έξι κι ύστερα έπαιζε... κονσέρβα!

-Ε, εντάξει... το βράδυ ο κόσμος πάει στο κουτί..., είπτε ο διευθυντής. Ραδιόφωνο θ' ακούσει;

Η Σούλα του έριξε ένα υποτιμητικό βλέμμα.

-Εγώ ακούω, είπτε πειστωμένη.

-Άλλο εσύ...

Δεν βγάζαμε άκρη...

-Εγώ να πηγαίνω σιγά-σιγά, λέω. Μάλλον δεν με χρειαζόσαστε.

Ο Πρωτοσύγγελος με θυμήθηκε.

–Στάσου, βρε παιδί μου! μου κάνει. Αμάν η ευθιξία σου! Είπαμε, θα σε βολέψουμε.

Γυρίζει στη Σούλα.

–Βρε Σούλα, μετά τον Σαρδάμη έχουμε τίποτα ζωντανό; ρωτάει.

–Γιατί, έχουμε τίποτα πριν ή κατά; του αντιμιλάει εκείνη.

–Τι ώρα τελειώνει ο Σαρδάμης; Εφτά;

–Ο Σαρδάμης τελειώνει με το που ανοίγει το μικρόφωνο, απαντάει σαρδόνια η Σούλα. Ό,τι μας έχει απομείνει από πελατεία λαχίζει τότε.

–Ωραία, να βάλουμε τον φίλο μας... πώς σε είπαμε;... αμέσως μετά.

–Σντουπ πάνω στις Ειδήσεις της τηλεόρασης; λέει η Σούλα. Α, προβλέπω μεγάλη επιτυχία!

–Ό,τι μπορέσουμε ν' αρπάξουμε καλό είναι, μουρμούρισε ο διευθυντής. Θα του βρούμε εκεί έναν σπόνσορα...

–Καλά, ψώνισε από σβέρκο! σχολίασε καυστικά η Σούλα.

–Τι να είναι η εκπομπή όμως; αναρωτήθηκε σκεφτικός ο τυπάκος.

–Πολιτικού σχολιασμού; πρότεινα εγώ με ελπίδα.

Ο Πρωτό κούνησε το κεφάλι του.

–Ναι, εντάξει..., λέει. Αλλά όλη μέρα τους έχουμε κάνει το κεφάλι κουδούνι με τα πολιτικά... Το βράδυ θέλει να χαλαρώσει ο κοσμάκης.

–Μεσημεριανάδικο μήπως; βοήθησε η Σούλα.

–Κάτι κοινωνικού περιεχομένου..., μουρμούρισε ο Πρωτοσύγγελος.

–Αλλά με έντονες πολιτικές προεκτάσεις, πρότεινα εγώ.

Ο διευθυντής υπέκυψε.

–Εντάξει, ρε παιδί μου..., είπε. Κάνε ότι καταλαβαίνεις. Εσύ είσαι το αφεντικό... Φτιάξε εκεί ένα προσχέδιο πρότασης και φέρτο να το δούμε.

–Τι, τώρα;

–Αμ πότε; Εδώ όλα γίνονται στο τσακ-τσακ. Θα σε βοηθήσει και η Σούλα... Έτσι Σούλα, κορίτσι μου;

Η Σούλα έκανε έναν μορφασμό.

–Η Σούλα, το κορίτσι για όλες τις δουλειές, γκρίνιαξε.

–Ο στυλοβάτης του σταθμού! γέλασε ο διευθυντής. Άνευ Σούλας δεν κινείται τίποτα εδώ μέσα.

Η Σούλα κάτι μουρμούρισε μέσα από τα δόντια της και μου 'κανε νόημα να την ακολουθήσω. Την ακολούθησα.

Με οδήγησε σ' ένα γραφείο στο βάθος της αίθουσας τίγχα στο χαρτομάνι και τα ντοσιέ.

–Κοίτα να δεις..., μου κάνει με το που καθίσαμε σε κάτι ετοιμόρροπες καρέκλες, αυτή πίσω από το γραφείο κι εγώ μπροστά. Να το ξεκαθαρίσουμε ευθύς εξ' αρχής, για να μην έχουμε παρεξηγήσεις μετά... Αν έχεις τίποτα περί το γκομενικό κι έτσι στο μυαλό σου ξέχασέ το. Τούτο εδώ το γκομενάκι δεν μασάει.

Πήγα να διαμαρτυρηθώ.

–Μα εγώ...

Μ' έκοψε.

–Στο λέω γιατί σε κόβω για αλεπουδιάρη, μου λέει. Και κάτι σαν και σένα τους πάμε και τους φέρνουμε και πρέφα δεν παίρνουν. Συνεννοηθήκαμε;

–Συνεννοηθήκαμε.

Σιγά μην την έπεφτα τώρα και σε τσόκαρα! Μεγάλη ιδέα δεν έχεις για την πάρτη σου, κερία μου; Ποια νομίζεις πως είσαι, μωρή;... Άσε που σε ψιλοκόβω και για λεσβία. Άσε μας κάτω τώρα!... Σε τα μας;...

–Ωραία. Στο θέμα μας τώρα... Το αντιλαμβάνεσαι βέβαια πως η εκπομπή είναι μπάλωμα, έτσι;

–Δηλαδή;

–Δηλαδή δεν περιμένουν από σένα ακροαματικότητες και τέτοια και μάλιστα σ’ αυτή τη ζώνη. Δήθεν μου και τάχα-μου είναι η δουλειά, προκειμένου να συμπρώξουμε διαφημιστικά πακέτα –που δεν συμπρώνονται εύκολα έτσι και παίζει κονσέρβα. Καθόσον ο πελάτης ξέρει ότι στην κονσέρβα το μισό και βάλει δυναμικό ακρόασης έχει πάει περίπατο. Οπότε αν κοροΐδο είναι να σου πληρώνει ντελαλήδικα για κουφούς;

–Μάλιστα, λέω εγώ ευπειθώς.

–Παναπέι, συνεχίζει η Σούλα, ότι χέστηκε ο σταθμός τι εκπομπή θα κάνεις –αρκεί να είναι ζωντανή. Εσύ τώρα τι ξέρεις να κάνεις;

–Τα πάντα, της λέω. Μέχρι και κατακόρυφο στο ένα χέρι.

Η Σούλα μου έριξε μια σαρχαστική ματιά.

–Μπάαα; μου κάνει. Έχουμε και χιούμορ;

–Το κατά δύναμιν.

–Αμ δεν θα περάσουμε καλά τότε, μου το κόβει η Σούλα. Με βλέπεις εμένα να γελάω, νέους;

–Δεν θα το ’λεγα, μουρμούρισα συμμαζεμένα.

–Οπότε... φερμουάρ και άκου τι σου λέει η παλιοσειρά, με αρπάζει από τα μούτρα η Σούλα. Έχουμε κι άλλες δουλειές να κάνουμε.

–Μάλιστα.

–Έτσι μπράβο. Το οποίο τσίμπησες εκπομπή. Ωραία. Τι εκπομπή; Αδιάφορο. Πες ότι σου κατέβει... μόνο αστεία μη λες γιατί δεν το 'χεις. Τι ώρα; Σε βάζω αμέσως μετά τον Σαρδάμη –οχτώ με δέκα. Οι ακροατές που παραλαμβάνεις είναι τόσο αγανακτισμένοι κι εξουθενωμένοι από τον αγχωμένο ψευδό παπαγάλο ώστε κάνουν πώς και πώς ν' ακούσουν κανονικό άνθρωπο κι ας τους διαβάξει και τσελεμεντέ, αρκεί να μην κάνει τρία λάθη κάθε δυο λέξεις, όπως το καμάρι μας.

–Η αλήθεια είναι πως πολλοί τον ακούν για να σπάσουν πλάκα, επικροτώ εγώ γελώντας.

Με αγριοκοίταξε πάλι.

–Άσε τι κάνουν με τον Σαρδάμη και κοίτα τι θα κάνουν με σένα, μου πετάει. Ο Σαρδάμης καλά τα 'χει βολέψει, εσένα να δούμε.

–Και τη θειά μου να 'φερνα από τον Σαρδάμη καλύτερα θα τα 'λεγε, είπα.

–Η θειά σου μπορεί. Εσύ όμως;

–Έχουμε κι ένα άλφα βιογραφικό πίσω μας, είπα πικαρισμένος.

–Ναι, ξέρω, σάρκασε η Σούλα. «Μισή ώρα με τον Λάκη», στον Wow FM με ακροαματικότητα 0,32% κι ανέκδοτα από στιχάκια ημερολογίου.

–Μπα; Με παρακολουθούσατε αν τύχει; αντισαρκάζω εγώ.

Η Σούλα γέλασε.

–Μη χαίρεσαι, λέει. Η Φωφώ μας τα 'πε... Μα καλά, βρε ταλαίπωρα... μιας και το 'φερε η κουβέντα... στη Φωφώκα βρήκες να τα ρίξεις; Που την παίζει βόλεϋ-μπωλ σύμπασα η Διεύθυνση; Και θα κοιτάξει εσένα; Πού πα ρε Καραμήτρο!...

Η Φωφώ ήταν το γχομενάκι που λέγαμε... που το 'φερ-
να γύρω-γύρω να το ψήσω και που ήταν η αιτία της παρου-
σίας μου στον σταθμό τη μέρα της κρίσης;

Βλέποντας η Σούλα πως άφησα το σχόλιο αναπάντητο
συνέχισε.

–Οχτώ με δέκα λοιπόν, κλείσαμε. Και δεν μου λες...
έχεις έτσι καμιά αμυδρή ιδέα για το τι σόϊ εκπομπή θα
κάνεις;

–Σχεφτόμουν πολιτικό σχολιασμό της επικαιρότητας,
είπα μουδιασμένος.

Η Σούλα έβαλε τα γέλια.

–Τη στιγμή που έχουν ανοίξει τα παράθυρα στο γυαλί
και οι «ειδήμονες» κεντάνε; μου κάνει. Καλή επιτυχία.

–Να βάλουμε και κοινωνικό σχολιασμό, προτείνω.

–Μεσημεριανάδικο δηλαδή; σαρκάζει η έτσι. Την ώρα
που ο πελάτης διψάει για αίμα και σπέρμα; Πας καλά,
αγόρι μου;

–Καλά, θα βρω εγώ μια ισορροπία..., μουρμουρίζω πι-
καρισμένος (γιατί μου την έδινε που η σακαφιόρα είχε
πάντα δίκιο).

–Ωραία... Έτσι κι αλλιώς μισή ώρα καθαρή βγαίνει...
Και στιχάκια από ημερολόγια να διαβάζεις κανείς δεν θα
το καταλάβει.

Την κοίταξα ξαφνιασμένος.

–Τι μισή ώρα; λέω. Δίωρο δεν είπαμε;

Η Σούλα έσκασε σαρδόνιο χαμόγελο.

–Αυτό λέμε στα πρόβατα, μου εξηγεί. Αλλά κάτσε κάτω
να τα λογαριάσεις... Ξεκινάς... σήμα, σπόνσορας, σπο-
τάκια, ταρατατζούμ-ταρατατζούμ... πέντε λεφτά. Μιλάς...
διακεκομμένα, μετά μουσικής... καλημέρες... στα επτά λε-
πτά διάλειμμα «για κάτι που σας ενδιαφέρει»... Δέκα λεφτά

και βάλει... Μπαίνεις πάλι εσύ... Διαβάζεις διαφημίσεις του σπόνσορα, της εφημερίδας, της εκπομπής του αφεντικού, του τάδε και του δείνα, που κάνουν νούμερα... πάμε ειδήσεις μισάωρου. Άλλο ένα τέταρτο... Καπάκι διαφημίσεις και μετά εσύ... στάχτη στα μάτια, άλλο ένα εφτάλεπτο, βία οχτάλεπτο... φτάσαμε στην ώρα. Σποτάκια... ειδήσεις (λες κι άλλαξαν εδώ και μισή ώρα!)... Πόση ώρα καθαρή εκπομπή μας κάνει;

–Ένα τέταρτο;...

–Α, μπράβο! επικροτεί η Σούλα. Είσαι γερός στα νούμερα. Ένα τέταρτο εκπομπής στην πρώτη ώρα... Κι άλλο ένα στη δεύτερη;... Πόσο μας κάνει η σούμα;

–Μισή ώρα, μουρμουρίζω εγώ με κατεβασμένα αυτιά.

–Καλωσόρισες στον «πρώτο σταθμό της χώρας», ανακράζει σκωπτικά η Σούλα.

–Μα καλά..., απορώ εγώ. Και το ακροατήριο δεν διαμαρτύρεται;

–Φυσικά και διαμαρτύρεται, απαντά η Σούλα μ' ένα μακιαβέλιο χαμόγελο. Βαράνε τα τηλέφωνα ασταμάτητα και μας τα χώνουν κανονικά. Πλην, εμείς έχουμε την απάντηση έτοιμη: «Κύριοι, για να έχετε τον αγαπημένο σας σταθμό ανεξάρτητο και αδέσμευτο, ώστε να απολαμβάνετε του σπανίου στις ημέρες μας προνομίου της έγκυρης πληροφόρησης χρειάζονται τα έσοδα εκ των διαφημίσεων. Άλλους πόρους εμείς δεν έχουμε, γιατί δεν τα πιάνουμε από υψηλά ιστάμενους πάτρνες όπως οι άλλοι».

–Και το χάβουν; απορώ εγώ.

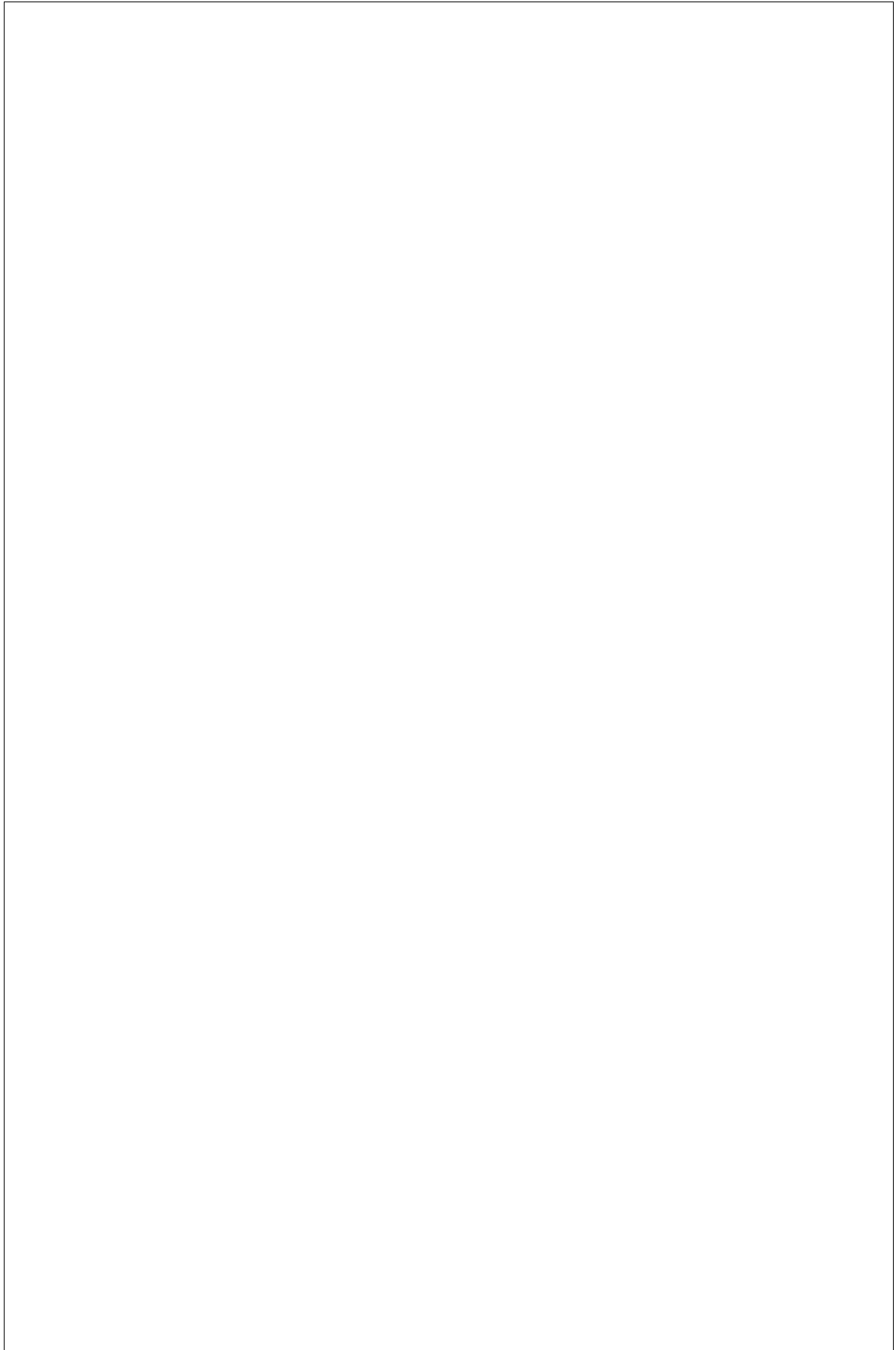
Έτερο σαρκαστικό χαμόγελο από τη Σούλα.

–Εδώ χάβουν αυτά που πασάρουμε ως «έγκυρη ενημέρωση» και δεν θα χάψουν αυτό; μου κάνει. Μας ζητάνε και συγγνώμη.

Όπως είπε και η Σούλα πριν... καλωσορίσατε στον «πρώτο σταθμό της χώρας»!

Παίξε μπαλίτσα, αγόρι μου!

Τις μέρες που ακολούθησαν σχεδίαζα την εκπομπή (τέλος πάντων... τη μπλόφα) και μάθαινα την ανθρωπογεωγραφία του καινούργιου μου σπιτιού.

–Εδώ είμαστε όλοι μια οικογένεια, με πληροφόρησε ο Πρωτοσύγγελος όταν υπογράψαμε το συμβόλαιο.

Που, σημειωτέον, ήταν «περιορισμένης διάρκειας» με οψιόν ανανέωσης από τον σταθμό, εάν κι εφόσον έκριναν πως ήμουν χρήσιμος. Έμπλεξα, αλλά τώρα ήταν αργά να κάνω πίσω. Με τον Κατσούπη στον Wow τα 'χα σπάσει... ποιος θα μ' έπαιρνε στη δουλειά του χωρίς «όνομα» και συστάσεις;

* * *

Ο ΠΛΑΪ, που την εποχή εκείνη μπιπ κι έδερνε, είχε μαζέψει ένα σωρό κόσμο από το ανφάν γκατέ της δημοσιογραφίας –κι όχι μόνο. Ο ιδιοκτήτης του, ο Γούκος Απατούλης, μεγαλοκαρχαρίας απλωμένος σε πολλές και διάφορες –όχι και τόσο καθαρές– δραστηριότητες δεν ασχολιόταν καθόλου. Είχε δώσει τα κλειδιά στον Πρωτοσύγγελο να κάνει ότι τον φώτιζε ο θεός κι ο ίδιος περιοριζόταν μόνο σε διορθωτικές κινήσεις. Όταν έπρεπε, ας πούμε, να κατέβουν οι μισθοί, ν' απολυθεί προσωπικό ή να προωθηθούν μέσω του σταθμού διάφορες κομπίνες που σκαφιζόταν. Κατά τα άλλα ο Πρωτοσύγγελος ήταν ο απόλυτος άρχων εδώ μέσα. Δεξί του

χέρι ένας άλλος αόρατος, ονόματι Σπύρος Χατζημπύρος, που υποτίθεται πως είχε αρμοδιότητες διευθυντού προγράμματος, πλην δεν έκανε τίποτα αν δεν λάβαινε εντολή από τον Άβερελ (που ήταν το παρατσούκλι που είχε κολλήσει το προσωπικό στον Πρωτοσύγγελο, λόγω της σκανδαλιστικής ομοιότητάς του με τον γνωστό Ντάλτον από τον «Λούκυ Λουκ»).

Πάνω-πάνω στην ιεραρχία του έμφυχου υλικού, με πρόσβαση στον αέρα, στεκόταν ο Λάμπης, ένας κοντόχοντρος καραφλός και ξινός, τέως λογιστής (που πήρε πόδι από την εταιρία όπου δούλευε γιατί τους τα 'χε κάνει ροΐδο). Ο Λάμπης είχε αναλάβει το «οικονομικό ρεπορτάζ» –με πολιτικές προεκτάσεις όμως– και εθεωρείτο «his master's voice». Δηλαδή πήγαινε όπου τον πήγαινε ο Απατούλης (ο οποίος, όπως είπαμε ήδη, φρόντιζε πρωτίστως για τα δικά του συμφέροντα). Ο Λάμπης διέθετε ένα τεράστιο προσόν –που θα ήταν ικανό να του εξασφαλίσει λαμπρή καριέρα και στην πολιτική. Μπορούσε, με την ίδια ευκολία, να υπερασπιστεί τη μία και την άλλη –την αντίθετη πλευρά– ενός ζητήματος με τα ίδια ακλόνητα επιχειρήματα και την παροιμιώδη αυτοπεποίθηση. Ο Λάμπης ήταν αδίστακτος –όπως όλοι μας. Και πουλημένος –όπως θα θέλαμε να 'μαστε όλοι.

Στους αντίποδες βρισκόταν η Μυρσίνη Σουμπαδοπούλου (Ματζίκια Ντελ Σπελ –από την ηρωίδα του Μίκυ Μάους– για το προσωπικό λόγω σκανδαλιστικής ομοιότητας με το καρτούν). Η Σουμπαδοπούλαινα –ακαθόριστης ηλικίας και τάσεων– ενσάρκωνε την εικόνα που έχει ο ανυποψίαστος πελάτης, ο ακροατής, για τον «αδέκαστο δημοσιογράφο». Τα σχόλιά της συχνά πήγαιναν κόντρα στη γραμμή του σταθμού και ήταν ν' αναρωτιέται κανείς «πώς την αφήνουν»; Φυσικά εδώ έπαιζε το σύστημα «καλός μπάτσος - καχός μπάτσος». Πάντως όλον αυτό τον καιρό που πέρασα στον «πρώτο σταθμό της χώρας» δεν μπόρεσα να καταλάβω αν η ίδια ήταν στο κόλπο ή αν –βλακωδώς– είχαμε να κάνουμε με μια ιδεαλίστρια. Γερό χαρτί για τον Άβερελ πάντως.

Σε αντίθεση μ' αυτήν εδώ η Ευσταθία Τσιμούχα ήταν το πιστό στρατιωτάκι της επιχείρησης και το κορίτσι για όλες τις δουλειές. Όλη καμπύλες και στροφές και με εξαιρετικά μπαλκόνια, θα μπορούσε κανείς να την χαρακτηρίσει «γχομενάρα» αν δεν φτιασιδωνόταν ένα κλικ παραπάνω από το σωστό. Με ωραία φωνή και πρόθυμη ν' αναπληρώσει κάθε κενό προγράμματος που προέκυπτε, είχε μια εκπομπή κοινωνικού περιεχομένου νωρίς το απόγευμα, αλλά ήταν παρούσα σε κάθε «συνεχή ροή» που έσκαζε σε περίπτωση καταστροφής, πυρκαγιάς, θεομηνίας, αεροπορικού, καρμπόλας με θύματα... στα οποία ο σταθμός –δίκηνη κορακιού ή νεκροθάφτη– είχε την αποκλειστική εργολαβία.

Συνήθης παρτεναίρ της ένας κρούκωλος κυριούλης –που παραέκανε τον χαριτωμένο– και που ήταν κάτω από κάθε πέτρα που σήκωνες. Παραδόπιστος μέχρι αηδίας ο Ιορδάνης Κιοσέολου ήταν ικανός να κάνει οτιδήποτε, καλύπτοντας κάθε ανάγκη και κενό, αρκεί να τα μάγκωνε. Πότε κοιμόταν, πότε έτρωγε, πότε έχεζε... μυστήριο!

Το αντίθετο ακριβώς ο Ελευθέριος Τζομπάνος, ντιλετάντες του πνεύματος, με προσωπικό συγγραφικό έργο, θωρούσε τους πάντες και τα πάντα αφ' υψηλού και μιλούσε μ' έναν τρόπο που σ' έκανε ν' αναρωτιέσαι αν πίστευε αυτά που έλεγε ή έκανε πλάκα. Η εκπομπή του, αμέσως μετά την Τσιμούχα, ήταν «Τέχνης και Λόγου» και παραδόξως είχε μεγάλη ακροαματικότητα, γιατί οι ακροατές την έβρισκαν με τις ελληνικούρες και τις παρλαπίπες του.

Επίσης μεγάλη ακροαματικότητα, αλλά για διαφορετικούς λόγους είχε κι ο Αλέκος Σαρδάμης. Ένα παχουλό πράγμα που λες και το 'κανε επίτηδες να κάνει λάθος όλες τις λέξεις (που διάβαζε επιπλέον από χαρτί). Δεν ξέρω αν αυτό οφειλόταν σε κάποιας μορφής δυσλεξίας ή επειδή είχε τόσο άγχος με τον χρόνο –μήπως και δεν προλάβει τις διαφημίσεις, τα σποτάκια, τους σπόνσορες. Η εκπομπή του ήταν η ώρα του παιδιού –κι όχι μόνο για τους ακροατές. Ο Σαρδάμης, εκτός από το αναμφισβήτητο ταλέντο του να

εξοικονομεί «πολύτιμο ραδιοφωνικό χρόνο» για τα αφεντικά του, διέθετε κι ένα ακόμη μεγάλο προσόν. Εξεθίαζε με χατζηβατική ευσυνειδησία το μαγαζί στο οποίο δούλευε καθώς και τα υποπροϊόντα του. Όχι πως τον βοήθησε πολύ αυτό, τον άχαρο, γιατί στις πρώτες εκκαθαρίσεις προσωπικού ήταν από τους πρώτους να φάει πόρτα. Δεν ξέρω αν βγαίνει ηθικό δίδαγμα περί θείας δικαιοσύνης (ή χιούμορ) απ' αυτό.

Υπήρχε ακόμα και το... αθλητικό τμη... μια σπείρα αφοσιωμένων Νεαντερτάλιων που σταμάτησαν να προσέχουν στο μάθημα μετά την τετάρτη Δημοτικού. Άμπαλοι κι άσχετοι παπαγάλοι ήταν όλοι τους, με κορυφαίο τον φουκαρά τον Παγκίτη, που είχε επιφορτισθεί με το ρεπορτάζ της αλλοπρόσαλλης ομάδας του αφεντικού κι έπρεπε να εκθειάζει ήττες, στηλιτεύοντας τη «στοχευμένη αδικία» και την άτιμη διαιτησία που δεν άφηνε τους αετούς των γηπέδων (βάλε της αλάνας καλύτερα) να δουν άσπρη μέρα.

Το ειδησεογραφικό είχε μαζέψει κάμποσο κόσμο, με πρώτη και καλύτερη (όχι ιεραρχικά) την Ευγενία Αηδονοπούλου, την επιλεγόμενη και «Φωνάρα», η οποία, εκτός από φωνή ήταν κι ένα θαυμάσιο παιδί κι από τους λίγους εκεί μέσα που έγιναν φίλοι μου.

Μην ξεχάσουμε βέβαια και κάτι ξεπεταρούδια, κουνιστά και λυγιστά, που είχαν προσληφθεί από το αφεντικό «άνευ αντικειμένου», με πρώτη και καλύτερη τη Νότα Τσαρδάκη, που όσο δεν άνοιγε το στόμα της (για να μιλήσει... να 'μαστε ξηγημένοι) ήταν χαρά θεού... έτσι και το αποτολμούσε όμως...

Επίσης μην ξεχάσω τον... «ιστοριοδίφη», τον πασίγνωστο «δάσκαλο» Κλαδάκο. Έναν συνταξιούχο φιλόλογο Γυμνασίου που συνεργαζόταν με τον σταθμό προκειμένου να γαλουχίσει τα απαίδευτα πλήθη στα ιδανικά του ελληνοχριστιανικού μας πολιτισμού. Τούτος εδώ ήταν ιδιαίτερα χρήσιμος στις απεργίες της ΕΣΗΕΑ, όπου ο σταθμός –με

βαριά καρδιά— ήταν υποχρεωμένος να εκπέμπει σε κονσέρβα. Τότε είχαμε Κλαδάκο από το πρωί ως το βράδυ, να μας διδάσκει διαχρονικές αλήθειες —κι όποιος αντέξει.

Το πολυπληθές τημ έκλεινε με την ομάδα των τηλεφωνητριών, όπου και η «δικιά μου», η Φωφώ. Κάτι κορίτσια ομολογουμένως μπουκιά και συχώριο (κι ας ήταν όλες προκατειλημμένες —για ευνόητους λόγους— απέναντί μου).

* * *

Σ' αυτόν τον περίγυρο ξεκίνησε λοιπόν την καριέρα της η εκπομπή μου «Κοινωνικά», η οποία, ως ήλπιζα, θα αποτελούσε το εφαλτήριο για να εκτιναχθεί επιτέλους προς τα πάνω η επαγγελματική μου καριέρα.

Κατάλληλα προετοιμασμένος μπήκα στον ραδιοθάλαμο έτοιμος να κατακτήσω το σύμπαν. Ο ηχολήπτης μου έκανε σήμα πως έχω 30 δευτερόλεπτα μέχρι να τελειώσει το σήμα, το «μουσικό χαλί» της εκπομπής, και ν' αρχίσω τα δικά μου. Οπότε κάθισα, φόρεσα τ' ακουστικά, ξερόβηξα για να καθαρίσω τον λαιμό κι έστρωσα μπροστά μου τα χαρτιά.

Στο σήμα «πάμε» ξεκινάω.

«Αγαπητές ακροάτριες, αγαπητοί ακροατές, καλωσορίσατε στην καινούργια εκπομπή που βγαίνει στον αέρα από τη φιλόξενη συχνότητα του ΠΛΑΪ FM...»

Κει πάνω βλέπω τον ηχολήπτη να κάνει σήμα «cut» (τη γνωστή κίνηση του δείκτη που κόβει λαιμό) και να ρίχνει «χαλί».

—Πες κάτι για το σταθμό... συλλείτουργο..., μου σφυρίζει και μου δείχνει με τα μάτια τον Άβερελ που στεκόταν πίσω από το τζάμι και παρακολουθούσε μ' ένα ακουστικό στο αυτί.

«Πάμε» πάλι και συνεχίζω...

«...του πρώτου ραδιοσταθμού στην Ελλάδα... για να μην πω και στα Βαλκάνια...»

«Εντάξει» μου κάνει νόημα ο ηχολήπτης και περνάω στο παρασύνθημα.

«Η εκπομπή αυτή φιλοδοξεί να αφουγκραστεί τα προβλήματατά σας, τα προβλήματα του καθημερινού ανθρώπου, τα προβλήματα της κοινωνίας... Γι' αυτό και ο τίτλος της είναι “Κοινωνικά”».

«Πες τώρα για την εφημερίδα» αντηχεί στ' ακουστικά μου επιτακτική η φωνή του Πρωτοσύγγελου.

Ο ηχολήπτης (ανεκτίμητης αξίας αυτό το παιδί) μου πασάρει μια δακτυλογραφημένη σελίδα. Διαβάζω...

«Και μην ξεχνάτε πως η “Πρωϊνιάτικη” είναι η μοναδική καθημερινή εφημερίδα που... μπλαμπλαμπλά... μπλαμπλαμπλά...»

Για να εισπράξω το επιδοκιμαστικό κούνημα της κεφαλής του Πρωτοσύγγελου κι ένα ακόμη νόημα «cut» από τον ηχολήπτη.

–Τι πάλι; τον ρωτάω διαολισμένος.

Χαμογελάει καθώς παίζει με τα πλήκτρα της κονσόλας σαν βιρτουόζος πιανίστας.

–Το παντεσπάνι μας, αγόρι μου, μου λέει. Διαφημιστικό πακέτο.

–Μα ακόμα δεν αρχίσαμε! Εξανίσταμαι εγώ.

–Και πού 'σαι ακόμα!...

Τελείως αποσυντονισμένος προσπαθώ να βγάλω άκρη με τις σημειώσεις μου.

Αλλά δεν ήταν φαίνεται γραφτό... Ανοίγει η πόρτα και μπουκάρει η Σούλα μ' ένα πάκο χαρτιά υπό μάλης –ως συνήθως. Διαλέγει ένα και μου το δίνει με μια μεγαλόπρεπη, θεατρική κίνηση.

–Αυτά θα πεις ξεκινώντας, μου λέει σαν μεγάλη κυρία που καταδέχτηκε να κατέβει στο επίπεδο της πλέμπας.

Ρίχνω μια ματιά στο χαρτί και караφλιάζω.

–Τι είναι αυτά; αναφωνώ.

–Οι φιλανθρωπικές και άλλες δράσεις του σταθμού, με πληροφορεί η Σούλα με τουπέ.

–Οι αρπαχτές, εξηγεί ο ηχολήπτης, ένας ονόματι Ντίνος Καραγιάνογλου, που τον έκοψα αμέσως για ξύπνιο και περπατημένο παιδί.

–Μα αυτά παίζουν και ηχογραφημένα, εξανίσταμαι.

–Ναι, αλλά άνωθεν πιστεύουν πως παίρνουν άλλο βάρος όταν τα λέει ο παραγωγός, μου εξηγεί ο Ντίνος.

–Ο Χριστός κι ο Απόστολος! αναφωνώ. Και πότε θα κάνουμε εκπομπή;

–Του Αγίου Πι ανήμερα, που είναι και κινητή εορτή, απαντάει ο δικός μου. Βγαίνεις σε πέντε... τέσσερα...

Τι να 'κανα;... βγήκα.

«Στο σημείο αυτό να σας θυμίσω τη φιλανθρωπική δράση του σταθμού “ο άνθρωπος για τον άνθρωπο”, όπου μπλα... μπλα... μπλα... σουπερμάρκετ έτσι κι αλλιώς και του άλλου και του δεινά... όπου όλοι οφείλουμε να σκεφτούμε τον συνάνθρωπο... και μπλαμπλαμπλά... (ακουμπήστε τα εσείς, κορϊόδα, να εισπράξουμε εμείς από τη μαύρη διαφήμιση). Επίσης το σκούπισμα των δρόμων στον Δήμο Κοτετσίου που οργανώνει ο σταθμός μας και η εταιρία καθαριότητας “Ο Αέρας”... που θα λάβει χώρα Κυριακή πρωί...»

«Ρολάρισε τώρα» μου κάνει νόημα ο Ντίνος.

«Λέγαμε λοιπόν» ρολάρω εγώ «ότι η καινούργια αυτή εκπομπή γίνεται για να μας φέρει κοντά. Να μας κάνει να γνωριστούμε, ν' ανταλλάξουμε απόψεις, να βρούμε λύσεις... να... να... κι επίσης να...»

Τελεία για ανάσα και απεγνωσμένο «cut» του ηχολήπτη.

–Τώρα τι; βάζω τις φωνές. Διαφημίσεις;

–Ειδήσεις των μισή.

Enter Ζαπατούνας. Δεν χρειάζεται πτυχίο πανεπιστημίου για να καταλάβει κανείς πως ο τύπος είναι λιώμα. Μια αποφορά κρασουλίλας πλημμυρίζει τον κλειστό χώρο.

Ο ειδησατζής σωριάζεται σε μια καρέκλα, σκουντουφλάει στο μικρόφωνο, χασκογελάει με τον τρόπο που αυτοσαρκάζονται οι μεθυσμένοι κι αρχίζει το λακριντί.

Διαβάζοντας άλλα αντ' άλλων, πηδώντας γραμμές και προσφέροντας μια ηχητική πανδαισία άνευ προηγουμένου, διανθισμένη με διακριτικά ρεψίματα και λόξιγκες. Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου!

–Τι είναι τούτος εδώ;!! ψιθυρίζω του Ντίνου.

Γελάει.

–Η μασχώτ του σταθμού, με πληροφορεί.

–Και δεν μας παίρνουν με τις πέτρες;

–Γιατί, ακούει κανείς αυτή την ώρα;...

Ετοιμάζομαι να συνεχίσω όταν και πάλι αντηχεί στα πονεμένα μου αυτιά η φωνή του Άβερελ.

–Πες για τον Κλαδάκο.

Του κάνω απεγνωσμένα νοήματα... «Τι;» και «πώς;».

–Στο χαρτί που σου 'δωσε προηγουμένως η Σούλα, έρχεται η ανυπόμονη απάντηση. Άντε, παίξε μπαλίτσα, αγόρι μου!... Άντε μπράβο...»

Βρίσκω από θαύμα το χαρτί. Κλαδάκος.

«Και μη χάσετε στην Κυριακάτικη έκδοση της “Πρωινιάτικης” βαρυσήμαντο άρθρο του μεγάλου μας ιστορικού Ερμούλαου Κλαδάκου: “Οι Αρχαίοι Έλληνες, Ανηλεείς πολέμιοι της ομοφυλοφιλίας”... Όπου ο διακεκριμένος δάσκαλος καταδεικνύει με τον πιο πειστικό τρόπο ότι... μπλα... μπλα... και μπλα... μπλα...»

Τελείωσα την «εκπομπή» ένα ψυχικό και σωματικό ράκος.

–Σιδεροκέφαλος, άκουσα την ευχή του Ντίνου καθώς έβγαινα παραπαίοντας από τον θάλαμο.

Έξω με περίμενε ο Άβερελ.

–Περίφημα! μου λέει μ' ένα πλατύ χαμόγελο χτυπώντας με στην πλάτη. Μια χαρά τα πήγες.

–Δεν τα πήγα, με πήγαν, κατάφερα να ψελλίσω.

–Αμ' εδώ, αγόρι μου, έτσι το 'χουμε, γέλασε ο Άβερελ. Ένας για όλους και όλοι για έναν. Δεν στο είπα από την πρώτη μέρα; Είμαστε μια οικογένεια.

Εκτός από το ταμείο –θα 'λεγα εγώ.

Και σαν να μην έφτανε αυτό είχαμε και τη Σούλα, τη μάνα του λόχου και πανταχού παρούσα.

–Καλέ, μου λέει. Εγώ έχω μια απορία. Γιατί το λένε το παληκάρι «Λέων των Ερτζιανών»;

–Λέοντα, τη διορθώνει ο Πρωτοσύγγελος. Κλίνεται το ρημάδι. Ο λέων, του λέοντος, τον λέοντα...

Η Σούλα στραβομουτσούνιασε.

–Εγώ έτσι το άκουσα, έτσι το λέω, απαντάει πεισμωμένη. Γιατί λοιπόν «Λέων των Ερτζιανών»;

Ο Άβερελ μου ρίχνει μια λοξή ματιά και χαμογελάει.

–Να το μαρτυρήσω, βρε Δεληκράχτη; μου κάνει.

Αναστέναξα.

–Σάματι μπορώ να το αποφύγω;

Ο Άβερελ στράφηκε στη Σούλα που ήταν όλη αυτιά.

–Θυμάσαι, βρε Σούλα, κείνον τον αλήστου μνήμης «Πί-κρα 79,1 FM»; της λέει.

–Έκλεισε πρόπερσι αφού τους κατάσχεσε τα μηχανήματα η Τράπεζα, απάντησε η πάντα ενημερωμένη Σούλα. Μέχρι τις καρέκλες τους πήρανε.

–Σωστά, επικρότησε ο Άβερελ. Λοιπόοοον... σε κάποια δόση είχε τη φαινή ιδέα ο Τεντζερές να φτιάξει εκεί μια καθημερινή σαπουνόπερα, στο δήθεν και το έτσι, να χτυπήσει καμιά διαφήμιση και να τσιμπήσει και τίποτα ψιχία σε ακροαματικότητα. Κι εντάξει, αλλά ποιος να την έγγραφει; Και το κυριότερο... πού να βρει ηθοποιούς να την παίξουν που χρειάζονται φράγκα κι ο Τεντζερές, ο ταλαίπωρος, δεν είχε μία, άσε που είχε φεσώσει όλη την πιάτσα;

–Σαν τον δικό μας καληώρα; γλίστρησε το δηλητηριώδες της σχόλιο η Σούλα.

Ο Άβερελ της έριξε μια αυστηρή ματιά.

–Μην ακούω κακοήθειες, την πρόγkηξε. Ο κύριος Απατούλης είναι σοβαρός επιχειρηματίας. Απλά, λόγω της κρίσης, αντιμετωπίζει μια κάποια στενότητα σε ρευστό.

–Α, μπα; του βγάζει γλώσσα η άλλη. Και οι κομπίνες με τις φιλανθρωπίες; Με τη μαύρη διαφήμιση;

Ο Άβερελ σκοτείνιασε.

–Εσύ να κοιτάς τη δουλειά σου, της κάνει αυστηρά. Και να θυμάσαι πως ουδείς αναντικατάστατος.

–Μπάααα... Μας απειλείτε;

–Σας προειδοποιούμε.

–Καλά... για πες μας τώρα για τον λέων...

–Τον λέοντα.

–Απ' αυτό.

Ο Άβερελ αναστέναξε και συνέχισε το καταδοτικό του έργο.

–Το οποίο, ο Τεντζερές φώναξε το παληκάρι από 'δώ

και του ανέθεσε το όλο εγχείρημα. Να το γράφει και να το παίζει. Όλους τους ρόλους μιλάμε... και τους γυναικείους, αλλάζοντας τη φωνή αναλόγως. Μιλάμε το παιδί-λάστιχο! Ο τίτλος του έργου: «Ο Λέων του Χρηματιστηρίου». Ήταν τότε που έσκαγαν οι φούσκες και το θέμα ήταν επίκαιρο. Τα λέω καλά, ρε Δεληκράχτη, αγόρι μου;

Μούγκρισα μια κατάφαση ενώ η Σούλα με κοίταζε θαυμαστικά.

–Καλέ τα ’κανες όλα μόνος σου; αναφώνησε.

–Όλα δεν θα πει τίποτα, γέλασε ο Άβερελ. Κι επιπλέον εκφωνούσε και τις διαφημίσεις –και τις ειδήσεις... και τα αθλητικά... Μιλάμε εδώ για το παιδί-λάστιχο. Όλος ο σταθμός πάνω του. Έτσι του έμεινε το παρατσούκλι «Λέων των Ερτζιανών»!

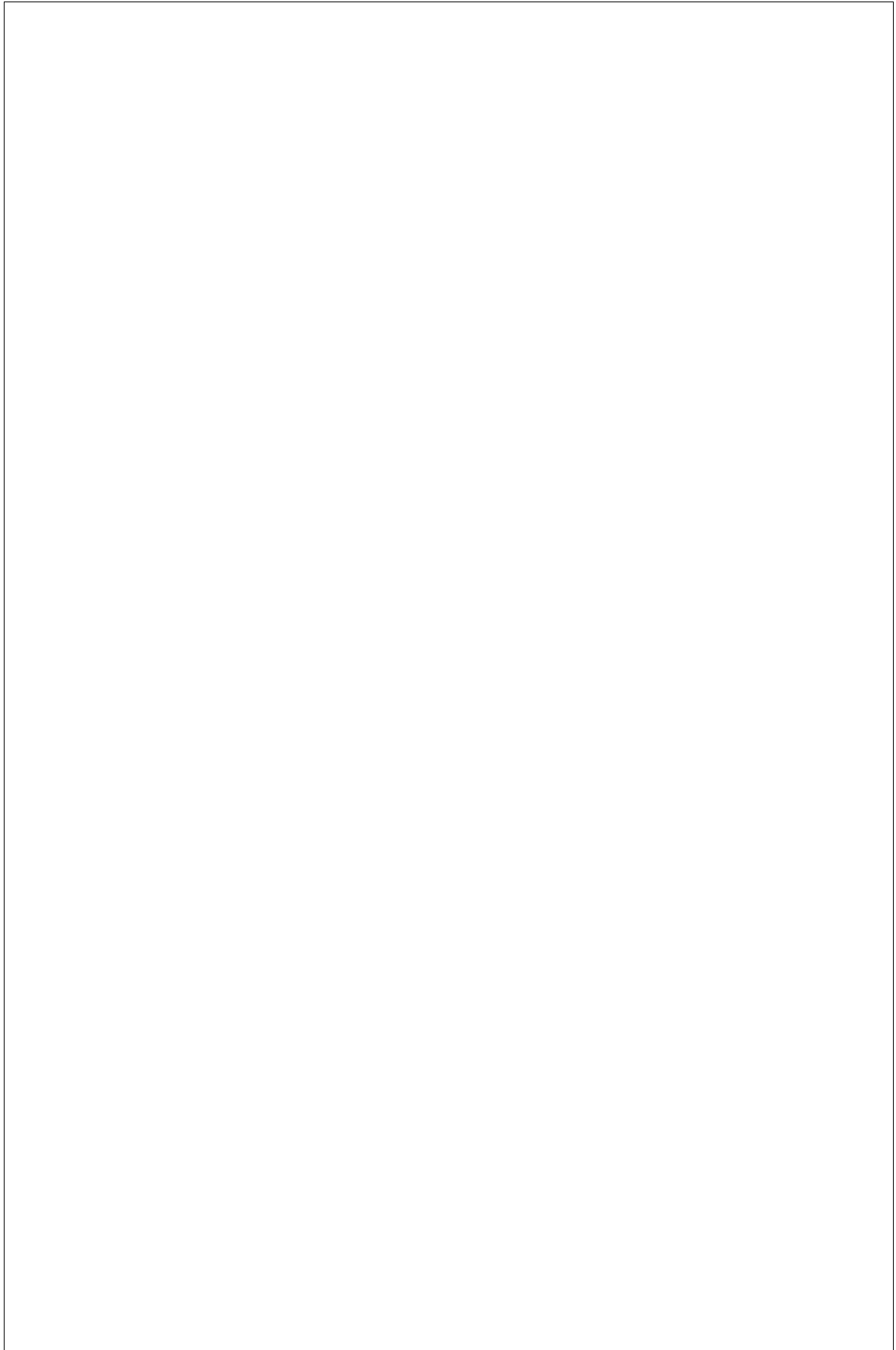
–Λέοντας, διόρθωσε η Σούλα.

–Λέων, κορίτσι μου! φώναξε απηυδισμένος ο Άβερελ. Λέων. Ο λέων, του λέοντος, τον λέοντα...

Η Σούλα στραβομουτσούνιασε.

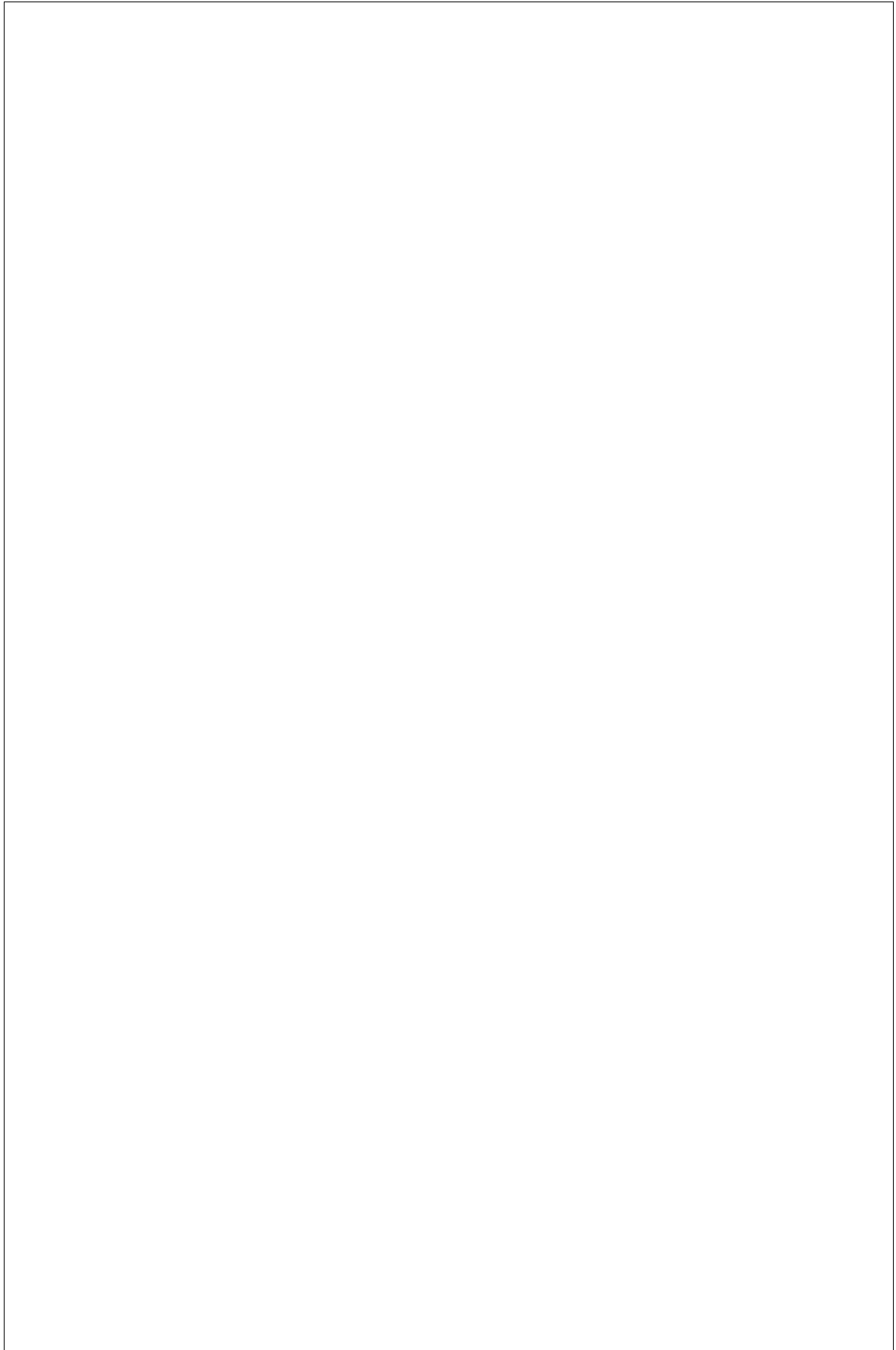
–Πουθενά δεν σας βρίσκει κανείς εσάς τ’ αφεντικά, γκρίνιαξε. Λέω «λέων» με προγκάς... λέω «λέοντας» πάλι με προγκάς. Αποφάσισε επιτέλους τι θες! Α, μα πια!

Καιγόμαστε! Δόξα τω Θεώ!

Οι σπεσιαλιτέ του σταθμού ήταν τρεις. Οι «φιλανθρωπίες», οι «δράσεις κοινωνικής ωφέλειας» και οι καταστροφές. Για τα δυο πρώτα θα κουβεντιάσουμε αργότερα, για το τρίτο όμως –και μακρύτερο– ήρθε η ώρα.

Τα Σαββατοκύριακα, με εξαίρεση κάνα-δυο ώρες το απόγευμα που έχει μπάλα, είναι ο εφιάλτης των σταθμών. Καθόσον, όπως δημοσιογράφοι και παραγωγοί δουλεύουν βάρδιες και στο ρελαντί, το πρόγραμμα βγαίνει κυρίως με κονσέρβες, δηλαδή μαγνητοφωνημένο. Ό,τι νούμερα έχουν μαζώξει όλη τη βδομάδα εξανεμίζονται στο καταραμένο ΣουΚού. Καθόσον ποιος μπιπ πελάτης θα σου δώσει διαφήμιση άνευ ακροαματικότητας; Και πού να τη βρεις την ακροαματικότητα όταν ο στυλοβάτης ακροατής έχει ξεπορτίσει σε ταβέρνες και καφετέριες, σε γήπεδα κι εκδρομές και δεν συμμαζεύεται; Αλλά και στο σπίτι να καθότανε ποιος θα 'χε όρεξη ν' ακούσει Πρωτοσύγγελο, Σαρδάμη, Τζομπάνο, άντε και Δεληγράχτη; Μόνο κάτι γερόντια αφιονισμένα άκουγαν, αλλά τα γερόντια δεν αγοράζουν, μόνο γκρινιάζουν, οπότε σε ποιον ν' απευθυνθούν οι διαφημίσεις (που είναι και το πραγματικό κυρίως πρόγραμμα και λόγος ύπαρξης των σταθμών);

Οπότε, απελπισία!

Εκτός κι αν...

Σάββατο κι έχω περάσει από τον σταθμό γιατί έχω ξε-
χάσει στο γραφείο μου κάτι χαρτιά που μου χρειάζονται.
Νέκρα και των γονέων! Δυο νοματαίοι όλοι κι όλοι στην αί-
θουσα σύνταξης κι ο «κύριος καθηγητής», ο τιτανοτεράστιος
Κλαδάκος, που έκανε εκπομπή - μάθημα για τα εσώρουχα
των αρχαίων προγόνων –που ήταν φυσικά ανωτέρας
ποιότητας από τα ανύπαρκτα των άλλων βαρβάρων και
απολίτιστων λαών.

Ξαφνικά μπουκάρει ένας αλλόφρων Πρωτοσύγγελος με
μια έκφραση η ευτυχία προσωποποιημένη, ανεμίζοντας ένα
μάτσο στρατσόχαρτα και κραυγάζοντας περιχαρής...

–Σταματήστε τα πάντα! Πυρκαγιά στ’ Ανατολικά Τζου-
μέρκα! Πάμε σε συνεχή ροή.

Οι δυο κι ο κούκος –εγώ– τον κοιτάξαμε απορημένοι και
κάπως αμήχανοι γιατί τι να σταματήσουμε; Σάματι γι-
νόταν τίποτα; Στον αυτόματο πιλότο πήγαινε το όχημα.

–Δηλαδή; ρωτάει η Ρίτσα που ήταν του ειδησεογραφι-
κού.

–Τι δηλαδή, κορίτσι μου; φωνάζει ο Άβερελ. Καιγόμα-
στε! Σωθήκαμε! Θα χτυπήσουμε ακροαματικότητες που θα
σπάσουν τα κοντέρ σήμερα! Πιάστε τα τηλέφωνα... Βρέστε
μου όποιον μπορείτε... Τον Κιοσέογλου... την Τσιμούχα...
ακόμα και τον Σαρδάμη –που λέει ο λόγος... Δεληκράχτη,
αγόρι μου, μαζί μου στον θάλαμο.

–Μα εγώ..., προσπαθώ να ξεγλιστρήσω.

–Δεν ακούω τίποτα, με αποστομώνει ο Άβερελ. Γενική
επιστράτευση! Έχουμε κρίση... Βρείτε μου τη Γαρούφαινα
(τη διευθύντρια του Διαφημιστικού), να επικοινωνήσει με
τους πελάτες... χτυπάμε νούμερα σήμερα λέμε!...

–Κι ο «δάσκαλος»; επιχειρώ να ξεγλιστρήσω εγώ δείχνο-
ντας τον ευρυμαθέστατο που αγόρευε στον θάλαμο (προ κε-
νού ακροατηρίου).

–Τον έχω χεσμένο τον δάσκαλο, ανέκραξε ο Άβερελ. Εδώ μιλάμε για ουρανόσταλτη θεομηνία. Με τα σώβρακα του Περικλή θ' ασχολούμεθα;

Και μπουκάρουμε στον θάλαμο.

–Κόφ' τον, διατάζει ο Άβερελ την Ασπασία που ήταν υπηρεσία στην κονσόλα σήμερα. Και ρίξε σήμα καταστροφών. Ξέρεις εσύ.

Ο Κλαδάκος, που δεν είχε καταλάβει Χριστό, συνέχιζε το μάθημα για τα προγονικά σώβρακα.

–Κύριε καθηγητά, ΤΕΛΟΣ, του φωνάζει ο Άβερελ. Πάμε σε συνεχή ροή.

Ο γίγαντας της διανόησης τον κοίταξε έκπληκτος.

–Τι «συνεχή ροή»; ρωτάει.

–Πιάσαμε φωτιά, του φωνάζει ο Πρωτοσύγγελος ανυπόμονα.

–Πού, εδώ; πετάγεται ο σοφός γέρων θορυβημένος.

–Στα Τζουμέρκα, άνθρωπέ μου, στα Τζουμέρκα. Πάμε σε συνεχή ροή.

Ο δάσκαλος συνοφρυώνεται.

–Ατυχής η έκφρασή σας, κύριε Πρωτοσύγγελε, του λέει. Ή τουλάχιστον πλεονασμός. Καθόσον τι άλλο μπορεί να είναι η ροή παρά συνεχής;

–Διακεκομμένη, αναφωνεί ο Άβερελ ανυπόμονα. Όπως το πρωινό κατούρημα.

–Τότε δεν έχουμε να κάνουμε με ροή, αλλά με πρόβλημα ροής, του απαντά διδακτικά ο γίγας των θρανίων.

Είδε κι έπαθε ο Πρωτοσύγγελος να τον ξεφορτωθεί.

Ακουστικά, «χαλί» επιβλητικό και «πάμε».

«Διακόπτουμε την κανονική ροή του προγράμματος για να

σας μεταδώσουμε μια δυσάρεστη είδηση» ξεκινάει ο Άβερελ. «Φοβερή πυρκαγιά ξέσπασε σε ορεινή περιοχή των Ανατολικών Τζουμέρκων, όπου καίγονται δάμνοι και δασώδης περιοχή. Η πύρινη λαίλαπα απειλεί κατοικημένες περιοχές. Ο σταθμός μας, σε συνεχή ροή, θα σας κρατάει ενήμερους των εξελίξεων λεπτό προς λεπτό. Πάμε να συνδεθούμε με τον ρεπόρτερ μας Θανάση Λιγδάκη που βρίσκεται ήδη στο μέτωπο της φωτιάς».

Η έμπειρη Ασπασία ρίχνει ένα τηλεφωνικό τουτ-τουτ ενώ ο Άβερελ μου κάνει απεγνωσμένα νοήματα. Δεν τον καταλαβαίνω. Κλείνει το μικρόφωνό του.

—Είσαι ο Λιγδάκης, αγόρι μου, μου κάνει ανυπόμονα. Άλλαξε τη φωνή σου, όπως επί «λέοντος» και δώσε μου ρεπορτάζ.

—Εγώ; αναφωνώ πανικόβλητος. Τι να πω;

—Ότι σε φωτίσει ο καλός θεός. Για την πύρινη λαίλαπα, για τους αλλόφρονες κατοίκους, την πυροσβεστική... Ότι βρεις.

Νόημα στην Ασπασία που κι αυτή —σαν τον δικό μου, τον Ντίνο— πιάνει πουλιά στον αέρα.

«Θανάση Λιγδάκη είσαι εκεί; Μας ακούς;» ξεκινάει ο Άβερελ κλείνοντάς μου το μάτι.

«Εδώ είμαι, Άκη» απαντάω εγώ ακούγοντας τη φωνή μου να 'ρχεται σαν από το υπερπέραν (δια χειρός Ασπασίας). «Σας ακούω πολύ καλά...»

Η Ασπασία ρίχνει κάτι ηχητικά από φωνές, μηχανές αυτοκινήτων, ελικόπτερα —από προηγούμενη «θεομηνία».

«Για πες μας, Θανάση... πώς είναι η κατάσταση εκεί; Η φωτιά βρίσκεται εκτός ελέγχου;» ρωτάει ο Άβερελ ενώ μου κάνει «ναι» με το κεφάλι.

«Όπως τα λες, Άκη», λέω εγώ. «Η πύρινη λαίλαπα καίει τα πάντα. Τεράστιες δασικές εκτάσεις απειλούνται... οι κάτοικοι των γύρω χωριών βρίσκονται σε απόγνωση».

«Έχει έρθει η πυροσβεστική, Θανάση;» –άλλο νόημα «ναι».

«Βεβαίως», απαντώ εγώ. «Ήδη επιχειρούν επίγειες δυνάμεις με επτά πυροσβεστικά οχήματα και αναμένονται από στιγμή σε στιγμή τα Canadair».

«Μπορούμε να μιλήσουμε με κάποιον από τους πυροσβέστες, να μας δώσει μια εικόνα της κατάστασης;», ρωτάει ο μαέστρος κάνοντας νοήματα «όχι».

Αλλά είχε πια μπει ο διάλογος μέσα μου...

«Βεβαίως» απαντάω. «Έχω εδώ δίπλα μου τον ανθυποπυραγό Τσίτουρα που είναι επικεφαλής της επιχείρησης... Κύριε ανθυποπυραγέ, πείτε μας παρακαλώ... πόσο απελπιστική είναι η ανεξέλεγκτη κατάσταση;»

Ο Άβερελ και η Ασπασία με κοίταζαν έχθαμβοι.

Αλλαγή φωνής.

«Κύριε Λιγδάκη, πρώτα απ' όλα επιτρέψτε μου να ευχαριστήσω τον σταθμό σας για τη βοήθεια που μας παρέχει. Κατά δεύτερον η κατάσταση είναι όντως κρίσιμη, πλην η πυροσβεστική θα πράξει και πάλι το χρέος της».

Εγώ: «Απειλούνται κατοικημένες περιοχές;»

Ο άλλος: «Βεβαίως, αλλά ευελπιστούμε πως θα αντιμετωπίσουμε επιτυχώς το πρόβλημα».

Άβερελ και Ασπασία χειροκροτούν αθορύβως. Παίρνω θάρρος...

«Άκη... με ακούς;...»

«Ναι, Θανάση... σε ακούμε πολύ καλά...»

«Έχω εδώ έναν κάτοικο της περιοχής... τον κύριο Βέδουρα...»

Άβερελ και Ασπασία ενεοί!

«Ναι, Θανάση... Να τον ακούσουμε τον άνθρωπο...»

Εγώ: «Κύριε Βέδουρα, για πείτε μας πώς τα βλέπετε τα πράγματα;»

Εγώ ως Βέδουρας: «Πώς να τα βλέπου;... Βιβλική καταστροφή... δεν έμ'νι τίπουτας... ούλα μπουρλότου... φουβάμαστι μην ανηφουρίσ' η πυρκαγιά κατά τ'ν ριματιά, ουπότι κλάψι μι μανούλα μ'...»

Ο θαυμασμός στα πρόσωπα Άβερελ και Ασπασίας έκδηλος.

Εγώ: «Εσείς, έχετε εδώ περιουσία;» ρωτάω τάχαμου.

Βέδουρας: «Αμ έχουμι, δεν έχουμι; Πρόβατα, κατσίκια... έχουμι κι δάνεια... τι θα γινούμι δεν ξιέρου. Ου θιός να βάλ' του χιράκι τ'.»

Εγώ: «Καλή δύναμη, κύριε Βέδουρα».

Βέδουρας: «Κι ισείς του ίδιου, ικει στου ΠΛΑΪ, που μας υποστηράτι κι μας φρουνηζιτι... Ιγώ είμι φανατικός ακρουατής... Ειδ'κά κείνουν τουν Διλικράχτ'η δεν τουν χάνου πουτέ...»

Ο Άβερελ έκανε μια γκριμάτσα. Η Ασπασία είχε πέσει στο πάτωμα.

«Διάλειμμα για διαφημίσεις κι επιστρέφουμε» λέει ο Άβερελ στο μικρόφωνο.

Και γυρίζοντας σε μένα...

–Ρε συ, Λέων... μήπως το παρατράβηξες;

–Α, εγώ όταν δημιουργώ είμαι ασυγκράτητος, του λέω.

–Μωρέ είσαι το δέκα το καλό, λέει ο Πρωτοσύγγελος σκεφτικός. Με σένα εδώ μπορούμε άνετα ν' απολύσουμε καμιά δεκαριά άχρηστους...

Εντωμεταξύ μπουκάρει φουριόζα η Γαρούφαινα.

–Ούτε ένα ΣουΚού δεν μπορούμε να ξεκουραστούμε τώρα; γκρινιαάζει στον Άβερελ. Τι είμαστε δηλαδή, είλωτες;

–Έλα, βρε πουλάκι μου, της κάνει αυτός. Τι έγινες; Εδώ επιτελείται κοσμογονία! Έχουμε φωτιά! Πιάσε το τηλέφωνο σαν καλό κορίτσι... Άντε μπράβο! Αν δεν τα πιάσουμε τώρα ποτέ θα τα πιάσουμε;

–Τι ταρίφα να τους πω; ρωτάει η Γαρούφαινα.

–Υψηλής ακροαματικότητας, μάνα μου! της λέει ανυπόμονα ο Άβερελ. Εδώ δίνουμε παράσταση επιπέδου Επιδάουρου και βάλε. Σε λίγο θα μας ακούει όλο το πανελλήνιο.

–Από την πυροσβεστική λένε ότι η πυρκαγιά είναι υπό έλεγχο, παρεμβαίνει η Ευγενία, η ειδησατζού (ένα κορίτσι μάλαμα κι από τους λίγους με συνείδηση εδώ μέσα).

Η έκφραση του Άβερελ ήταν όλα τα λεφτά.

–Πώς υπό έλεγχο; ψελλίζει. Τι θα πει υπό έλεγχο; Τώρα δα εμείς δεν είπαμε ότι απειλούνται κατοικημένες περιοχές;

–Κάπως αυθαίρετα μήπως; παρατηρεί η Ευγενία.

–Τι αυθαίρετα και κουραφέξαλα! βάζει τις φωνές ο Πρωτοσύγγελος. Είμαστε ή δεν είμαστε ο πρώτος σταθμός της χώρας; Εδώ επιτελούμε λειτουργήμα, δεν παίζουμε.

–Όμως η πυρκαγιά είναι υπό έλεγχο κι αυτό απέχει παρασάγγας από το να χαρακτηρίζεται σαν «βιβλική καταστροφή», συνεχίζει η Ευγενία. Κάτι θάμνοι και ξερόχορτα καίγονται σε μια χαράδρα. Ούτε καν τα τσακάλια δεν κινδυνεύουν.

Ο Άβερελ ήταν πια να τον κλαίνε οι ρέγγες.

–Δηλαδή τζίφος; ψελλίζει έτοιμος να καταρρεύσει.

Τον λυπήθηκα.

–Άσε, του κάνω. Θα σου φτιάξω εγώ ένα σενάριο που θα τραβήξει ώρες. Πάμε να πάρεις πάλι τον Λιγδάκη τηλέφωνο.

–Μα δεν άκουσες;... Τζίφος η πυρκαγιά..., κλαψουρίζει ο Άβερελ.

–Βρε άστο πάνω μου που σου λέω, του κάνω. Πάμε να παίξουμε τη μπάλα της ζωής μας.

Οπότε σύνδεση και πάλι με τον «επιτόπιο ρεπόρτερ μας».

«Συνδεδεμένα και πάλι με τον ρεπόρτερ μας Θανάση Λιγδάκη» αναγγέλλει με μισή καρδιά ο Άβερελ. «Θανάση, τι νέα έχουμε;»

Enter «Λιγδάκης» –δια φωνής Δεληκράχτη.

«Τα νέα δεν είναι καλά, Άκη» του λέω. «Γιατί, ενώ προς στιγμήν η πυροσβεστική φάνηκε να ελέγχει το πύρινο μέτωπο, μαθαίνουμε πως από την άλλη μεριά της πλαγιάς ξέσπασαν κι άλλες εστίες και δυστυχώς ο άνεμος σπρώχνει την πύρινη λαίλαπα προς τα πάνω...»

«Τι λες βρε παιδάκι μου!» λέει πονόψυχα ο Άβερελ. «Απειλούνται κατοικημένες περιοχές δηλαδή;»

«Ακόμη όχι άμεσα, Άκη» απαντώ εγώ, ο Λιγδάκης. «Όμως, αν συνεχίσει έτσι αυτό το πράγμα φοβάμαι πως μας περιμένει δύσκολη βραδιά».

«Πωπώωωω!» ο Άβερελ. «Η πυροσβεστική τι λέει;»

«Δίνουν μάχη οι άνθρωποι με παραδειγματική αυταπάρνηση...» λέω εγώ. «Μια στιγμή... βλέπω έναν κάτοικο της περιοχής να καταφθάνει με το αγροτικό του...»

Γάτα η Ασπασία πετάει αμέσως ηχητικό μηχανής του Datsun.

«Ε, πατριώτη!... Πώς είναι η κατάσταση; Από πού έρχεσαι;»

Ο «αγρότης» με φωνή που πάλλεται από ένταση...

«Απού σαπάν του μιτόχ'ι. Η πύρινη λαίλαπα μας πήρι παραμάζουμα... καίει μαντριά... έρχιτι ουλουταχώς... Αν τύχ'ει κι σκάσ'ει απού τουν Μύτ'κα, ζήτου που καήκαμι...»

«Πόσες εστίες φωτιάς είδατε;» εγώ.

«Σάματι τσ' μέτρ'σα; Έχ'ει πιάκ'ει ούλ'η την πλαγιά κι ανηφουρά'ει σαπάν. Πότι θα 'ρθουν τ' αϊρόπλανα, γαμώ του φιλέκ'ι μ' γαμώ; Ιδώ κιγουμάστουνι. Τι κάν'τι ικεί, στ'ν Αθήνα; Ξάπλα στον καναπέ να χαζεύτι τσ' μπουτούδης κι τσ' βυζούδης στην τηλιόρασ'η ινώ ιμείς ιδώ χανόμαστι;»

«Υπομονή» του κάνω εγώ.

«Τι υπομονή, γαμώ τ' κέρατό μ' γαμώ! Δεν υπάρχ'ει κράτους; Ένας πουλιτ'κός μι παντιλόνια να κάν'ει καντιντίς;»

Ο Πρωτοσύγγελος μου έκανε απεγνωσμένα νοήματα.

Η Ασπασία έριξε διαφημίσεις –που μόλις είχε εξασφαλίσει η άξια Γαρούφαινα.

–Θες να μας το κλείσεις, ρε, το μαγαζί; μου βάζει τις φωνές ο Άβερελ. Τι ήταν αυτό για την κυβέρνηση και τους πολιτικούς;

–Για να φανεί πιο πειστικό, του λέω.

–Και να κατεβάσουμε τον κόσμο στον δρόμο; εξανίσταται πλήρης ιερής αγανάκτησης ο Άβερελ. Τι είσαι επιτέλους εσύ; Αναρχοκομμουνιστής;

–Άσε και ξέρω εγώ, του κάνω. Θες να βγάλω τον πρωθυπουργό επιτόπου να ενδιαφέρεται προσωπικώς;

–Όχι! κραυγάζει πανικόβλητος ο Άβερελ. Θα μας κάψεις!

–Ε, τότε άσε μας να κάνουμε τη δουλειά μας, του κάνω.

Και την κάναμε υποδειγματικά. Ως το βράδυ η σβησμένη φωτιά κόντευε να κάψει ολόκληρο το βουνό και μόνο χάρη στην αυτοθυσία της πυροσβεστικής και των κατοίκων αποφύγαμε τα χειρότερα.

Κατά τις επτά μας προκύπτει ένας αλλοπαρμένος Λιγδάκης.

–Τι έγινε, ρε σεις; μας ρωτάει αποσβολωμένος ο άνθρωπος. Άκουσα τον εαυτό μου να κάνει ρεπορτάζ από τη φωτιά!

–Και τα κατάφερες μια χαρά, αστέρι μου! του λέει ο Πρωτοσύγγελος χαμογελώντας συνωμοτικά. Μια χαρά!

–Μα... αφού εγώ ήμανε στο γήπεδο! αναφωνεί ο ταλαίπωρος.

–Έτσι είναι ο καλός ρεπόρτερ, του λέει ο Άβερελ. Μπορεί και βρίσκεται ταυτοχρόνως σε δυο μέρη.

Εκεί πάνω προκύπτει η Ευγενία κραδαινόντας ένα χαρτί.

–Ανακοίνωση της πυροσβεστικής που μας έφτασε μόλις, ανακοινώνει. Λέει ότι η πυρκαγιά –σε χαμηλή βλάστηση και θάμνους, το υπενθυμίζω– κατεσβέσθη ολοσχερώς από τις τρεις μι μι.

–Ναι, αλλά οι εστίες στην πίσω πλαγιά; επιχειρηματολογεί ο Άβερελ.

Το κορίτσι του έριξε μια σκοτεινή ματιά.

–Δεν υπήρξαν εστίες στην πίσω πλαγιά, λέει.

Ο Άβερελ κούνησε το κεφάλι του πέρα-δώθε.

–Μα τι λες τώρα, κορίτσι μου; της λέει. Δεν ξέρει ο ρεπόρτερ μας που ήταν επιτόπου και ξέρεις εσύ από τη βολή του γραφείου σου; Ε, Θανάση;

Ο Λιγδάκης τα 'χε πια φτύσει εντελώς ο άνθρωπος.

–Εγώ τι; απορεί.

–Τις εστίες, ντε... Δεν τις είδες; Με κίνδυνο της ζωής σου...

–Ναι, βέβαια, μουρμουρίζει ο δαιμόνιος που το 'πιασε επιτέλους. Ανυπερθέτως.

Αυτή ήταν η πρώτη μου «συνεχής ροή» –ακολούθησαν και άλλες– και οι μετοχές μου στον σταθμό εκτοξεύτηκαν. Από τις υπερωρίες και μόνο κι από τα «έκτακτα» έβγαζα έναν δεύτερο μισθό.

Και φυσικά... μάθαινα.

* * *

Κάποιοι από τους ανταγωνιστές μας βέβαια, που μας φθονούσαν και μας επιβουλεύονταν, την έκαναν την πλάκα τους σαρκάζοντας κακόβουλα και υποβολιμαία τη φωτίτσα που μετατρέψαμε σε «πύρινη λαίλαπα», αλλά δεν το τράβηξαν και πολύ, καθόσον στο σινάφι υπάρχει ένας άγραφος νόμος: «Σήμερα εσύ, αύριο εγώ. Μη μου κολλάς για να μην σου κολλήσω». Στον γραπτό τύπο βέβαια κανείς δεν έβγαλε κουβέντα διότι το αφρεντικό τους κράταγε γερά. Εκτός από τον Τόμπολα βέβαια –του οποίου τα συμφέροντα στις «άλλες μπίζνες», τις μεγάλες μιλάμε, ήταν αντικρουόμενα– που κυκλοφόρησε τη φυλλάδα του με πηχουαίο τίτλο: «Ο ΠΛΑΪ ανάβει φωτιές!»

Αλλά εκείνοι που πλήρωσαν αυτή την ελεεινή αποκοτιά ήταν δυο φουκαράδες του ειδησεογραφικού –του δικού μας– που είχαν την κακή τύχη να εργάζονται επίσης στο ρυπαρό αυτό έντυπο και που πήραν τα παπούτσια στο χέρι με συνοπτικές διαδικασίες.

–Το αφρεντικό δεν αστειρεύεται... αστειεύεται..., μου σφύριξε θορυβημένος ο Σαρδάμης όταν μάθαμε τα μαύρα μαντάτα.

–Παράπλευρες απώλειες, σχολίασα ψύχραιμα εγώ (που είχα δεμένο πια τον γαϊδάρό μου).

–Μα... στα κραλά... καλά... καθούμενα;!...

–Εμάς τι μας νοιάζει; του κάνω. Ας πρόσεχαν.

–Ναι, αλλά... αν γίνει κράτι... κάτι... άλλο... αύριο-με-θραύριο και βρεθρούμε... βρεθούμε... εμείς που δρουλεύ... δουλεύουμε... κι αλλού... εκρεθημ... εκτεθειμένοι; επέμεινε ο καλός συνάδελφος. Έχουμε και οικηγ... οικογένειες... γυναίκα και πραι... παιδιά...

–Τι, δουλεύεις και αλλού, βρε θηρίο; απορώ εγώ.

Γιατί, στα χάλια του, αναρωτιόμουν ποιος άλλος μπιπ θα τον πλήρωνε για να κάνει σαρδάμ;...

–Στην εφημερίδα... εφημερίδα του Πουρή, μου εκμυστηρεύεται ο αετός, κοιτάζοντας ανήσυχα γύρω του.

–Μπα; του κάνω. Καλά, εσύ δεν περνάς για αριστερόστροφος –λέμε τώρα...; Τι δουλειά έχεις με τα μισθοφόρια τα κίτρινα;

–Άλλο οι πτολιτικ... πολιτικές... αφέψ... απόψεις κι άλλο η τίμια δημοσιογραφική εργαλία... εργασία, μου απαντάει ο τεράστιος.

–Και η δεοντολογία, κύριε συνάδελφε;

–Η δεοντολογία λε-λέει να αντραπερ... ανταπεξέχ... ανταπεξερόμαστε στις ανάγκες της βριοπάλης, μου απαντάει ο αδάμας συνοφρυωμένος.

–Ναι, αλλά εσύ κάθε φορά κάνεις κανονικό λιβανωτό για τον ΠΛΑΪ και τον Απατούλη, του ρίχνω εγώ τη μπηχτή. Τι λέει το «άλλο αφεντικό»; Γιατί, απ' ότι ξέρω, με τον Τζάμπα τα 'χουν τσουγκρίσει προ καιρού.

–Σάματι ακούει ραδριόφωνο; απαντάει ατάραχος ο Σαρδάμης.

–Κι αν του το σφυρίζει κανείς καλοθελητής;

–Ποιος μωρέ; Αφού όλοι πραιζ... παίζουν σε διπλά ταμπόν... ταμπλώ..., έρχεται η αποστομωτική απάντηση του αδέχαστου Τουπαμάρο. Μόνο αν γί-γίνει καμιά στραβρή, όπως τώρα...

Κι έφυγε να πάει να εξηγήσει στους ακροατές του γιατί ο ΠΛΑΪ είναι –μακράν– ο καλύτερος ραδιοσταθμός της χώρας.

Η Σούλα πάλι είχε εντυπωσιαστεί από τις επιδόσεις μου τη μέρα της κρίσης.

–Καλά, μου είπε. Σε είχα καταλάβει εγώ από την

πρώτη στιγμή τι μάρκα είσαι, αλλά για τόσο αλεπουδιάρη δεν σε είχα.

–Τι να γίνει, μανίτσα, οι απαιτήσεις της βιοπάλης, της κάνω.

–Βρε, σε τα μας; Σε τα μας; Να πάτε να κάνετε μια φωτίτσα κανονική θεομηνία;!!!

–Τι, δεν υπήρξε φωτιά; την αντικρούω εγώ ατάραχος.

–«Πύρινη λαίλαπα»;!!!

–Ε, αν δεν πρόκαναν δεν θα γινόταν; επιχειρηματολογώ εγώ.

–Δουλειά μας είναι να ενημερώνουμε για τα συμβάντα ή να κάνουμε προφητείες για το μέλλον; μου πετάει μουτρωμένη.

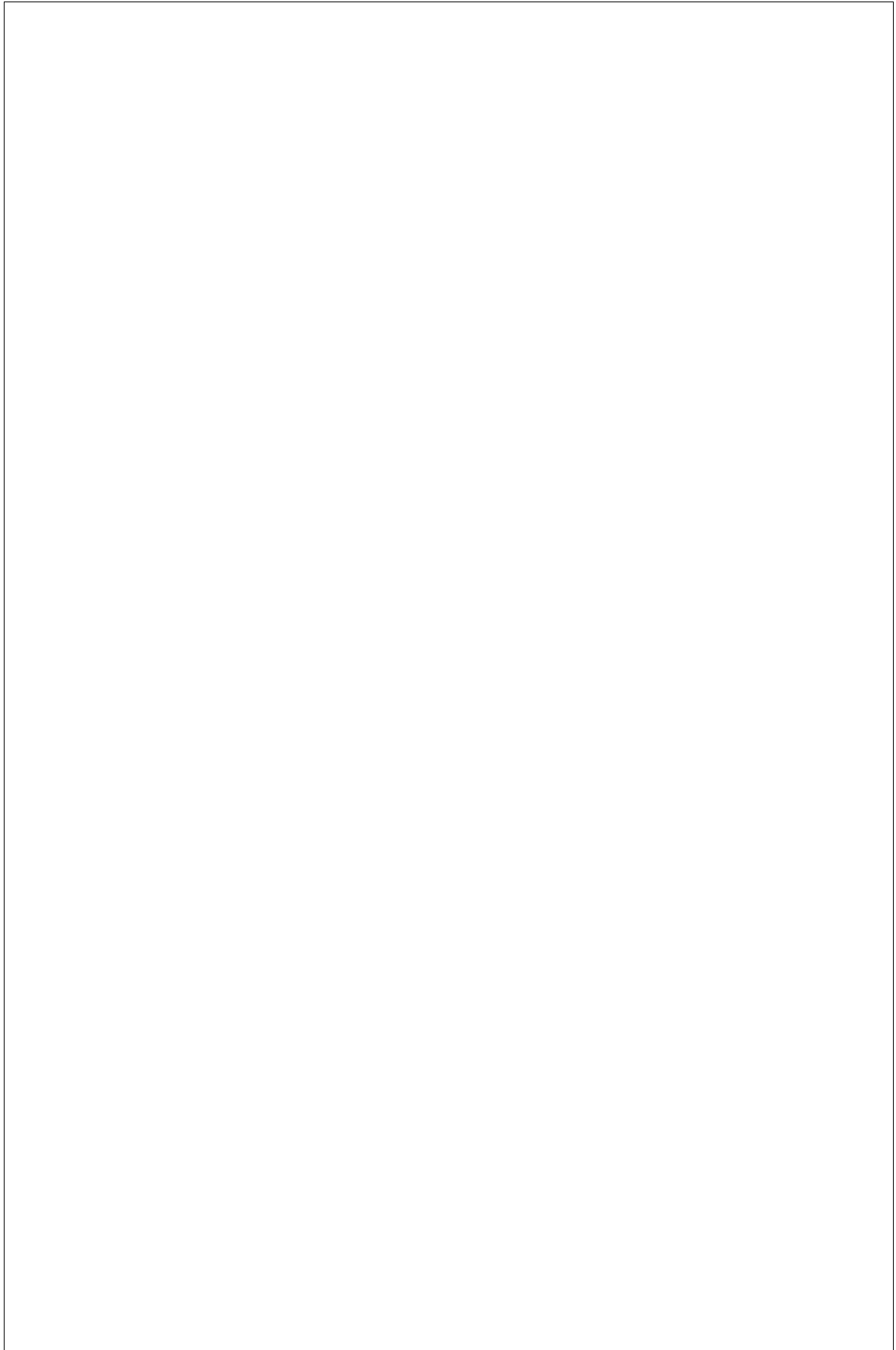
–Αυτό λέγεται «προληπτική δημοσιογραφία», Σούλα, της εξηγώ. Πώς έχουμε την προληπτική ιατρική; Ε, κάπως έτσι. Προλαβαίνουμε για να έχουμε.

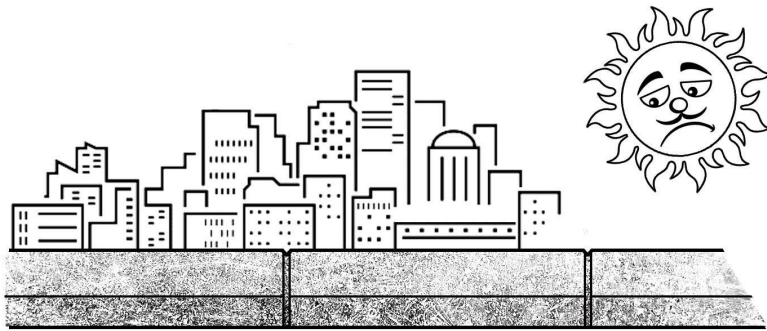
Η Σούλα κούνησε το κεφάλι της.

–Μωρέ καλά το λέω εγώ..., μου κάνει. Μεγάλος αλεπουδιάρης! Εσύ, αγόρι μου, έχεις μέλλον εδώ!

Αυτό ακριβώς πίστευα κι ο ίδιος.

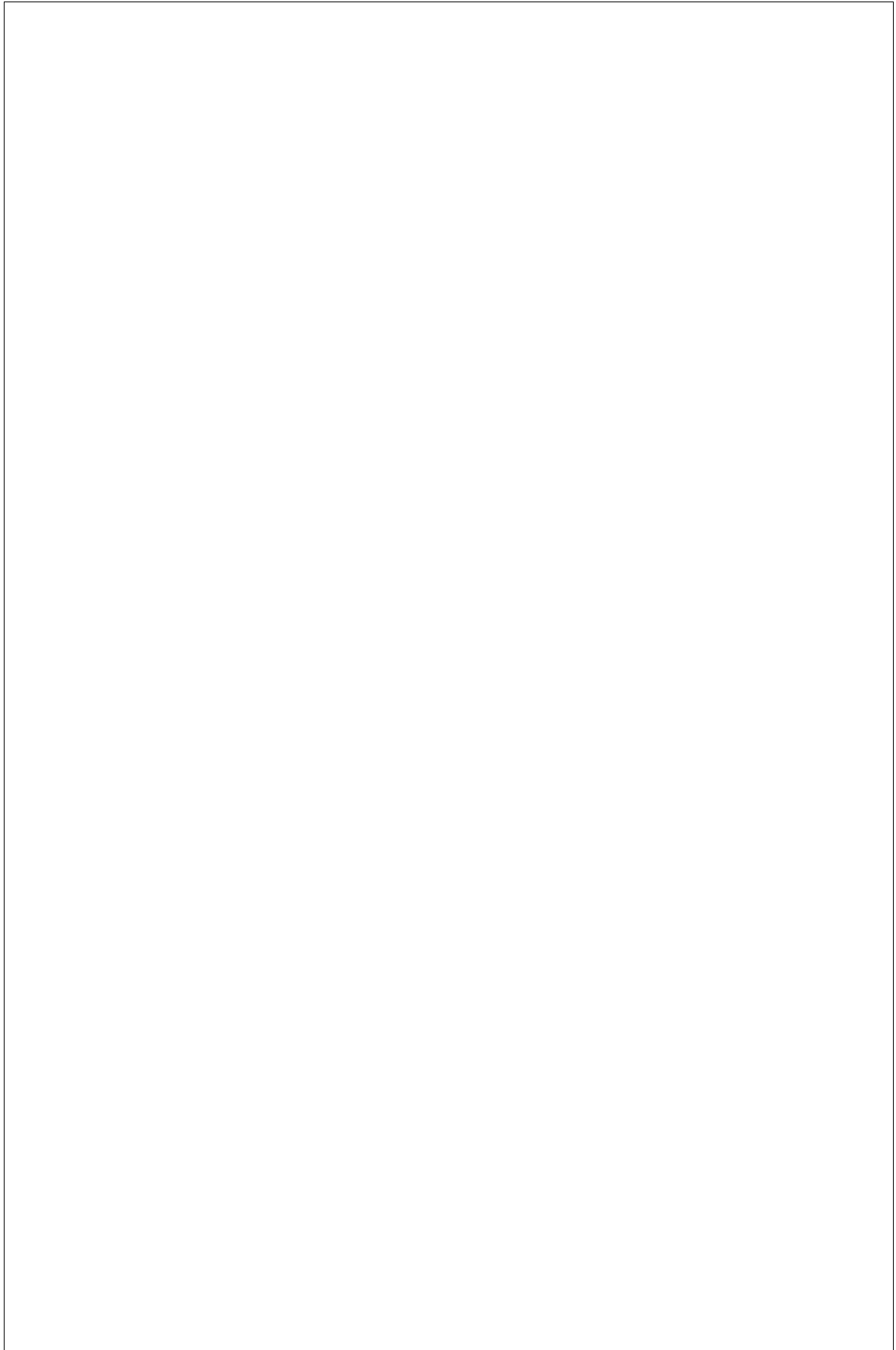

ΑΠΑΤΟΥΛΗ ΕΙΣΑΙ ΛΕΡΑ!
(ΓΙΑ ΝΑ ΚΥΒΕΡΝΑΣ ΓΑΛΕΡΑ)
ΚΡΕΜΑΛΑ! ΠΛΑΪ = ΑΠΑΤΗ
ΒΡΕ ΞΟΥ!

P. Coliopoulos

Ο Άνθρωπος για τον Άνθρωπο

Σιγά-σιγά είχα αρχίσει να μπαίνω στο νόημα της φιλοσοφίας του Απατούλικου σταθμού. Και στα διάφορα καλοστημένα κόλπα με σκοπό το τσέπωμα πεκουνίων –όσο πιο πολλών τόσο πιο καλά. Ήξερα βέβαια αρκετά από την μέχρι τούδε θητεία μου στα ερτζιανά, αλλά άλλες οι αρπαχτές του «Wow» ή του «Πίκρα FM» κι άλλο οι μεγαλοπρεπείς κομπίνες του «πρώτου σταθμού» που δρούσε σε υψηλό επίπεδο.

Από τότε που «απελευθερώθηκαν οι συχνότητες» το ραδιόφωνο λειτούργησε σαν παραμάγαζο των εκδοτο-εργολαβο-πετρελαιοδο-καναλαρχών, που το χρησιμοποιούσαν είτε για να βάζουν μπουγάδα, είτε για να συμπληρώνουν τον «μοχλό πίεσης» αρμοδίως, που ήταν και ο λόγος ύπαρξης των άλλων τους μέσων. Ό,τι τσεπώνει κανείς καλό είναι. Στο κάτω-κάτω τι τους κόστιζε; Δεύτερης διαλογής κόσμος απασχολούσαν εκεί (πλην των απαραίτητων κραχτών βέβαια), με μισθούς της πλάκας και μίνιμουμ προσωπικό για να κρατάει τον σταθμό πάνω από τη στάθμη του νερού. Κι εκεί βέβαια, όπως και στο γυαλί, τους ίδιους πολιτικάτζες και μηντιοπερσόνες έβγαζαν στον αέρα, τις ίδιες στημένες «συνεντεύξεις» σκάρωναν και τα ίδια κατά παραγγελία δελτία ειδήσεων μετέδιδαν. Εικονική (ή μάλλον ηχητική) πραγματικότητα, που καμιά σχέση δεν είχε με την άλλη που βίωναν οι μάζες –οι πελάτες.

Και στο κάτω-κάτω ποιος τους άκουγε; Κάτι απόμαχα γερόντια, οι ταξιτζήδες, οι περιπτεράδες και τα μαστόρια στο γιαπί –όσο υπήρχε ακόμα οικοδομή. Σιγά μην τους έφτιαχναν και BBC. Ότι και να τους πάσαραν το κατάπι-ναν αμάσητο. Κι αν τους άνοιγες και καμιά τηλεφωνική γραμμή, «να βγουν στο ραδιόφωνο»... χαράς ευαγγέλια! Αυτού του είδους τον πελάτη, με μια μικρή κολακεία τον κάνεις ότι θες και τον πας όπου σε βολεύει –μην ξεχνάμε πως τον έχεις ήδη υπνωτίσει από το παντοδύναμο γυαλί. Τον πας όπου θες σου λέω, ακόμα και να σου καθαρίσει τα γκράφιτι που σε βρίζουν στα ντουβάρια.

* * *

Η Σούλα μου έφερε στο θάλαμο, με το γνωστό ξινισμένο της και «δείτε τι τραβάω εδώ μέσα» ύφος της, ένα στρατσί φρεσκοτυπωμένο σε κάτι αρχαίους εκτυπωτές που είχε κο-νομήσει ο Τζάμπας από μια «δράση» ανακύκλωσης (χεχε-χε) και μου το ακούμπησε πάνω στο χαρτομάνι του τραπε-ζιού μου.

–Αυτό, μου λέει επιτακτικά. Θα το λες όσες φορές σου πούνε.

–Τι είναι αυτό; αναφώνησα εγώ διαολισμένος, γιατί με όσα είχα «να πω οπωσδήποτε» δεν έμενε χρόνος ούτε για «καλησπέρα - καληνύχτα» στην κανονική εκπομπή.

–Η καινούργια δράση του σταθμού, εξήγησε η Σούλα.

«Αυτό το Σαββατοκύριακο καλλωπίζουμε την πόλη» διάβα-σα. *«Όλοι στη δράση του ΠΛΑΪ, Σάββατο 9 το πρωί με 3 το απόγευμα και Κυριακή όλη την ημέρα. Σημείο συνάντησης...»*

–Τι καλλωπισμός; ρωτάω τη Σούλα.

–Καλά, εσύ πού ζεις, παιδάκι μου; με αποπαίρνει εκείνη. Δεν έχεις δει που έχουν γεμίσει τα ντουβάρια στη γειτονιά με γκράφιτι;

–Και τι μας νοιάζει εμάς;

Η Σούλα έσκασε χαμόγελο.

–Μας νοιάζει και μας κόφτει, μου λέει. Καθόσον τα γκράφιτι αυτά μας σούρνουν τον αναβαλλόμενο. Στον σταθμό, αλλά κυρίως στο αφεντικό, που έχει την τιμητική του. Όχι ότι ο Άβερελ κι ο Λάμπης πάνε πίσω...

–Καλά, αυτή δεν είναι δουλειά του Δήμου; απορώ.

–Είναι, μου λέει η Σούλα. Αλλά ο Δήμος κωλυσιεργεί, καθόσον ο Δήμαρχος δεν τον πάει καθόλου τον αφεντικό μας. (Σύγκρουση συμφερόντων).

–Κι εμείς θα βάλουμε μπουγάδα; εξανίσταμαι εγώ, ένεκα που για το Σαββατοκύριακο είχα κανονίσει με μια κομμωτριούλα που γυρόφερνα από καιρό και που όλο στο «ίσως» και στο «να δούμε» με είχε.

Η Σούλα γέλασε.

–Όχι εμείς, ρε Δεληκράχτη –και σε είχα για ξύπνιο, μου κάνει. Τόσα θύματα υπάρχουν έτοιμα να προστρέξουν αρκεί να βρεθούν δίπλα σε διασημότητες. Και καλά... διασημότητες δεν σε λέω, αλλά για τον ραδιοφωνόβιο, που έχει μάθει όλο το καστ του θιάσου απέξω κι αναφέρεται στους παραγωγούς με τα μικρά τους ονόματα, κάτι είσαι. Οπότε και σκουπιδιάρη τον κάνεις και μπογιατζή τον κάνεις, αρκεί να έχει να κοχορεύεται μετά στην ομήγυρη... «Εγώ σήμερα ήμανε με τον Δεληκράχτη, του ΠΛΑΪ, αν έχετε ακουστά». Μιλάμε για μιλιούνια τα ψώνια εκεί έξω –οπότε... ιδανικά θύματα.

Δεν την πολυπίστεψα, αλλά έκανα τις αναγγελίες μου κανονικά –καταστρέφοντας έτι περαιτέρω την ταλαίπωρη εκπομπή μου –και περίμενα τ' αποτελέσματα.

Μέχρι που παρέδωσα στον επόμενο μόνο ένας γεράκος είχε δηλώσει συμμετοχή, αλλά αυτόν τον είχαμε τακτικό πελάτη από «διαγωνισμούς με πλούσια δώρα», μέχρι σφυγμομετρήσεις κοινής γνώμης και «δράσεις», όπως καλή ώρα, οπότε δεν μετράει.

Ως το Σάββατο είχαμε τρεις μέρες. Ε, επί τρεις μέρες ο σταθμός έδωσε ρέστα, να διαφημίζει τη «δράση» στις πιο απίθανες στιγμές. Εντός της διαφημιστικής ζώνης, εκτός της διαφημιστικής ζώνης, στις αναγγελίες προγραμμάτων, στις παρλάτες των παραγωγών, μέσα στις εκπομπές... Κόλαση! Μέχρι που φτιάξαν και ειδική διαφήμιση, όπου μια τσιριχτή γυναικεία φωνή διαλαλούσε, με σκέρτσο και υπονοούμενα –τρομάρα της!– ότι: «Εγώ το Σάββατο... πάω ΠΛΑΪ».

Οι πιο γλύφτες, όπως ο Σαρδάμης, δεν έχασαν την ευκαιρία να υπενθυμίσουν και τις άλλες «κοινωνικές προσφορές» του σταθμού, δηλαδή του αφεντικού, που είχαν πάντα οικολογικό και φιλόανθρωπο ενδιαφέρον βεβαίως και που απέφεραν (βεβαίως), μέσω περίτεχνων συμφωνιών και με άλλα εξειδικευμένα λαμόγια, πληθώρα πεκουνίων εις την τσέπη των άμεσα ενδιαφερομένων –τουτέστιν των οργανωτών.

Εννοείται πως οι τηλεφωνήτριες είχαν αναστενάξει κάτω από τον καταγιισμό οργισμένων τηλεφωνημάτων ακροατών, που δεν είχαν πάθει ακόμη ολική μαλάκυνση και που έχοντας φυλλιαστεί την κομπίνα, τα έχωναν κανονικά στον φιλόανθρωπο οικολόγο, πλην η απάντηση που λάβαιναν στερεοτύπως (εντολή Άβερελ φυσικά) ήταν του τύπου: «Δυστυχώς ο αρμόδιος δεν βρίσκεται τη στιγμή αυτή εδώ για να σας συνδέσω». Κι όπως αυτές οι οργισμένες παρεμβάσεις δεν έβγαιναν ποτέ στον αέρα, νά κι αν γίνονταν, νά κι αν δεν γίνονταν!

Άσε που η γραμμή του «ελεύθερου βήματος» του σταθμού ήταν εντελώς ξεκάθαρη: «Κριτική κατά του αφεντικού και του σταθμού δεν γίνεται ανεκτή». Οπότε σε όποιον τύχαινε η συμφορά ή θα 'πρεπε να υπερασπισθεί σθεναρώς τα ιερά και τα όσια, προγκάροντας και λοιδορώντας τον καταγγέλλοντα ή –όπως ο Σαρδάμης– να επικαλεσθεί «έλλειψη χρόνου» (καθόσον έπρεπε να παίξουμε τις ιερές διαφημίσεις) και να κλείσει τη γραμμή στα μούτρα του αναιδέστα-

του, στηλιτεύοντας μετά την γαϊδουριά και την αποκοτιά των ανθρώπων «που δεν εκτιμούν το ότι τους δίνεται ελεύθερο βήμα και το χρησιμοποιούν για τα δικά τους σκοτεινά και σίγουρα ύποπτα συμφέροντα ή –ακόμα χειρότερα– συμφέροντα τρίτων», δηλαδή των ανταγωνιστών μας. Κι άντε μετά από τέτοια ψυχρολουσία να πάρεις για να διαμαρτυρηθείς!...

Ένας τέτοιος μου είχε τύχει και μένα αμέσως μετά τη «δράση» του σταθμού για τη συλλογή των «άχρηστων» ηλεκτρικών και ηλεκτρονικών συσκευών (που έπρεπε όμως απαραίτητως να δουλεύουν!!!). Ο τυπάκος με κατέλαβε εξαπίνης, καθόσον δεν είχα προκάνει να ενημερωθώ για τις Απατούλειες μηχανές ακόμα, ενώ ο τηλεφωνητής έδειχνε να το κατέχει το θέμα απέξω κι ανακατωτά. Τόσο που ν' αναρωτιέται πια ο άλλος μήπως και είχαμε να κάνουμε με κάναν λεβέντη εντός του κόλπου που τον είχαν ρίξει στα ποσοστά.

–Τι σκοπό έχει αυτή η συλλογή αχρήστων; με ρωτάει ο τυπάκος.

–Την προστασία του περιβάλλοντος, απαντώ εγώ, δασκαλεμένος ως εδώ από τις (δικές μας) διαφημίσεις.

–Και τι γίνονται αυτά που συλλέγονται; ρωτάει ο μυστήριος.

–Ανακυκλώνονται, απαντώ εγώ χωρίς δισταγμό.

–Και για να ανακυκλωθούν πρέπει να λειτουργούν;

Βηξ απορία ψάλτου εγώ. Έλα μου ντε!

–Δεν είμαι ενήμερος, ομολογώ με βαριά καρδιά (καθόσον είναι θανάσιμο αμάρτημα να δηλώνει δημοσιογράφος μη ενήμερος επί παντός του επιστητού).

–Να σ' ενημερώσω εγώ, προθυμοποιείται ο υποχρεωτικός συνομιλητής. Μήπως επειδής αυτές τις συσκευές τις σπρώχνουμε μετά προς χώρες του λεγόμενου Τρίτου Κόσμου, δίκην φυκιών για μεταξωτές κορδέλες;

Κάγκελο εγώ!

–Με βρίσχετε απροετοίμαστο..., καταφέρνω να μουρμουρίσω.

–Ρώτα το αφεντικό σου να σου πει, προτείνει ο άλλος.

Εντωμεταξύ από απέναντι ο Καραγιάννογλου, που ήταν αυτή την ώρα στην κονσόλα, μου έκανε κατεπείγοντα νοήματα «κόψ' τον... κόψ' τον».

–Και μην μου ρίξεις εκείνο το σάπιο ότι δεν έχεις ώρα και πρέπει να πας στις διαφημίσεις, με προλαβαίνει ο αντίχριστος από την άλλη άκρη της γραμμής, λες και είχε κρυφή κάμερα στο στούντιο κι έβλεπε.

–Κι όμως... πρέπει... Διαφημίσεις..., ψέλλισα εγώ φρικαρισμένος.

Ο τυπάκος έβαλε τα γέλια.

–Ναι, ξέρω, μου κάνει. Θα βγει ο ντελάλης για την εφημερίδα του αφεντικού, τις «δράσεις» του σταθμού, την εκπομπή του «κυρίου καθηγητή» και πάει λέοντας...

Ο Καραγιάννογλου μ' έσωσε ρίχνοντας το «χαλί» της εκπομπής και κλείνοντας τον αυθάδη –που σίγουρα ήταν εγκάθετος των ανταγωνιστών.

–Καλά, δεν τον είδες πού το πήγαινε; με πρόγkηξε. Τι θες δηλαδή, να μας βρει καμιά συμφορά του τύπου «περάστε από το λογιστήριο»; Για τέτοια είμαστε τώρα;

–Μα πού να ξέρω...! διαμαρτυρήθηκα.

–Θα μάθεις, αλλά να μάθεις γρήγορα, γκρίνιαξε ο ηχηλήπτης ρίχνοντας τις διαφημίσεις (ναι, για τη φυλλάδα, τις «δράσεις» κλπ.). Έτσι και βλέπεις ότι η κουβέντα πάει στον Τζάμπα ή στον σταθμό, βρίσκουμε μια πρόφαση –στάχτη στα μάτια των άλλων φυτών– και το κλείνουμε.

Αμ έπος, αμ έργον... ορμάει στον θάλαμο φουριόζος και εν εξάλλω ο Άβερελ.

–Ρε Λέων, τι μασκαραλίκια είναι αυτά πάλι; μου βάζει τις φωνές. Αφήνεις το κάθε καθήκι να διασύρει το αφεντικό και τον σταθμό; Κι εσύ, ρε μάστορη (του Καραγιάννογλου), πού διάολο είχες το μυαλό σου, στις γχόμενες;

–Μα...

–Δεν έχει μα και ξεμά. Με πήρε μόλις τώρα το αφεντικό και με ξέχρεσε.

–Μα... το «ελεύθερο βήμα»...

–Όποιος θέλει ελεύθερο βήμα να πάει στο Ζάππειο, να βγάζει λόγο στα γερόντια. Εδώ είναι σταθμός! πάτησε τα ούρλα ο Άβερελ και βγήκε το ίδιο φουριόζος, όπως μπήκε.

* * *

Σάββατο πρωί παραλάβαινα τους εθελοντές οικολόγους από τον σταθμό του ηλεκτρικού και τους παρκάριζα σε μια σκιά περιμένοντας την άφιξη του κυρίου διευθυντή που θα μας κόμιζε τις οδηγίες (άνωθεν) και τα υλικά που θα χρειαζόμασταν για τη θεάρεστη πράξη μας –προσφορά του σπόνσορά μας, της ΦΡΩΤΕΧ, χρώματα, κόλλες, σιδερικά και πάσης φύσεως υλικά ανακαινίσεως, με την οποία το αφεντικό έκανε διάφορες μπίζνες, αποδοτικότερες για κείνον κι επομένως, κατά προέκταση, και για το περιβάλλον!

Οι εθελοντές δεν συμπλήρωναν ενδεκάδα. Αν ήταν να παίξουμε μπάλα κάποιος θα έπρεπε να παίξει μπαρότερμα. Ήταν κάτι χοντρές με μαλλί κάγκελο και σε απόχρωση κομοδινί, απ' αυτές που τρέχουν παντού σε κάτι τέτοια, κάτι χαχόλοι με αμερικάνικα κασκέτα του μπεϊζμπώλ, βερμούδες μπουχέσικες και σαγιονάρα διχαλωτή, κάτι γερόντια από κείνα που δηλώνουν «χειμερινοί κολυμβητές» και δυο οφθαλμοφανώς αζήτητες γεροντοκόρες, που ήρθαν, να υποθέσω, με την κρυφή ελπίδα μήπως και...

Κανείς τους δεν με ήξερε, ούτε εκ φήμης, γιατί κανείς δεν άκουγε την εκπομπή, και μου πρήζαν τα ούμπαλα ρωτώντας αν θα έρθει «ο κύριος Άκης» (ο Άβερελ), «ο κύριος

Σαρδάμης», «η κυρία Τσιμούχα» και οι έτεροι αστέρες του ΠΛΑΪ, που γέμιζαν τη συναρπαστική τους καθημερινότητα.

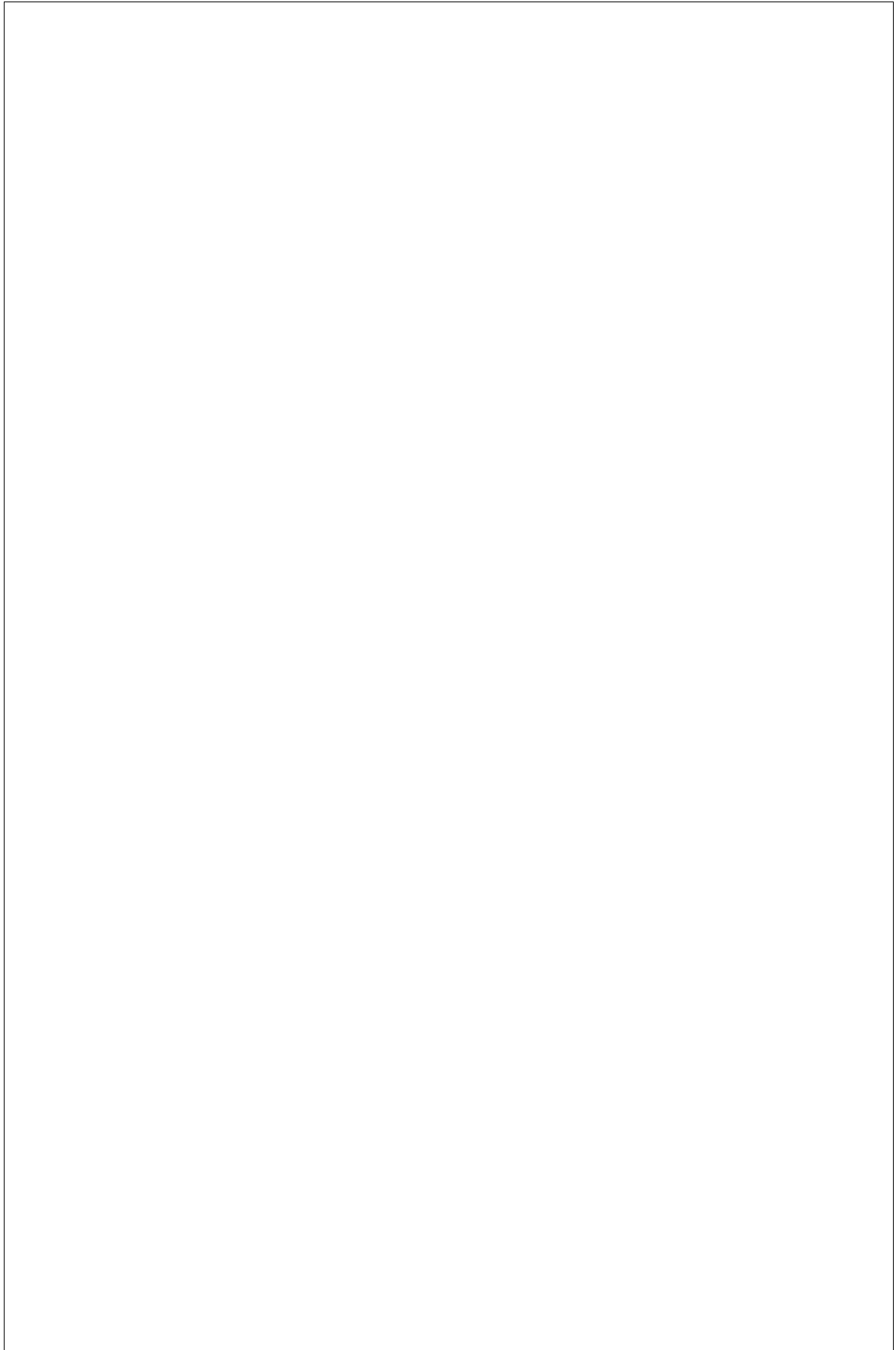
Ο κύριος Άκης φάνηκε τελικά, με το γνωστό ζοχαδιασμένο του ύφος, συνοδευόμενος από την αναντικατάστατη Σούλα κι έναν κλητήρα του σταθμού που κουβάλαγαν βούρτσες και μπογιές. Ο Άβερελ είχε θερμή συνομιλία με τα θύματα, μοίρασε ντενεκέδες με χρώμα –έναν ανά τρεις μπογιατζήδες, για οικονομία– μοίρασε και τα άθλια πινέλα, που ξέφτιζαν ήδη κι ας ήταν καινούργια, αμφότερα προσφορά του σπόνσορα ΦΡΩΤΕΧ, που είχε οικολογικές ανησυχίες, όταν επρόκειτο για αρπαχτή, και μετά μας οδήγησε, ως στρατηλάτης τα φουσάτα του, στην επίμαχη περιοχή, όπου τα ντουβάρια έδειχναν την αγάπη που έτρεφαν οι ατίθασοι και ατάσθαλοι πλανόδιοι καλλιτέχνες για τον σταθμό, τον ιδιοκτήτη του, αλλά και για την «λαοπρόβλητη κυβέρνηση» –που μας είχε πρήξει το συκώτι.

Εκεί, αφού μας έβγαλε έναν δεκάρικο για τα καλά της οικολογίας, μας ευχήθηκε «καλή συνέχεια» κι ακολουθούμενος πάντα από την πιστή Σούλα και τον κλητήρα επέστρεψε στο στρατηγείο του προκειμένου να διαφωτίσει ακόμα περισσότερους υποψήφιους μελλοντικούς εθελοντές.

Δεν θα καθίσω τώρα να εξιστορήσω το έπος του βαψίματος των γκράφιτι, ούτε προτίθεται ν' αναφερθώ στους εφιάλτες που είχα μετά, τη νύχτα, όταν προσπαθούσα να ξεκουράσω το τσακισμένο μου κορμί.... Εκείνο που θα πω είναι πως την επομένη, που πέρασα ξανά από τη φρεσκοβαμμένη περιοχή για να πάω στον σταθμό, η γνώμη του λαού σκέπαζε πάλι φαρδιά-πλατιά τους τοίχους, με συνθέσεις και συνθήματα ακόμα πιο ευφάνταστα από πριν. Αυτό όμως θα το αναλάμβανε άλλος, στην επόμενη οικολογική εξόρμηση. Εγώ το χρέος μου το είχα επιτελέσει και με το παραπάνω.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΛΞΕΙΣ

Η Ευσταθία Τσιμούχα –Έφη για τους οικείους– είχε μια εκπομπή απογευματινή από τις λεγόμενες «κοινωνικού ενδιαφέροντος», που ήταν, όπως κάθε εκπομπή στο «ελεύθερο ραδιόφωνο», η δικαιολογία για πλασάρισμαπραμάτειας των πολλαπλών σπονσώρων που τη στήριζαν. Με ικανή ακροαματικότητα, μιας και την άκουγαν (κυρίως) κυράτσες που κωλοβάραγαν την ώρα αυτή, η εκπομπή θεωρείτο από τα καλά χαρτιά του σταθμού σε μια ζώνη που οριοθετούσε αργά αλλά σταθερά την απαρχή της κατρακύλας των νούμερων ακροαματικότητας, έως την πλήρη τους ισοπέδωση, που επερχόταν με την μετάβαση των ακροατών από τον ήχο των ερτζιανών στην εικόνα του χαζοκουτιού, με τη δυναμική του είσοδο στο διαφημιστικό γίγνεσθαι της ημέρας –τουτέστιν την prime time βραδυνή ζώνη.

Έτυχε τώρα κείνη τη μέρα ο πολυπράγμων συνεταίρος της, ο πανταχού παρών αισθαντικός Κιοσέογλου, να οικουρεί, ένεκα που ήταν ευαίσθητη κράση αγοριού και τον έπιανε κάθε είδος ίωσης, αλλεργίας και υπαρξιακού, πλην υποπτεύομαι πως κάποια άλλη αρπαχτή θα έκανε ο φραγκοφονιάς κι έστησε εξεπιτούτου τη δικιά του επικαλούμενος, λέει, ασθένεια. Οπότε, κατά την πάγια τακτική του σταθμού επιστρατεύτηκε άρον-άρον κάποιος εύκαιρος από τις

εφεδρείες για να τον αντικαταστήσει. Ο άλλος τη φορά αυτή –ναι, σωστά το μαντέψατε– ήμουν εγώ.

Να πω την αμαρτία μου δεν μου κακοφάνηκε και πολύ καθόσον το εν λόγω γχομενάκι πολύ το πήγαινα και παρόλο που καταλάβαινα πως οι πιθανότητές ήταν (ίσως) λίγο καλύτερες από το να χτυπήσω τζακπότε στο τζόκερ ωστόσο η έμφυτη αισιοδοξία, που με χαρακτηρίζει ως άνθρωπο κι ως παραγωγό, δεν μου επέτρεπε να το βάλω κάτω.

Μπήκα λοιπόν στον παρφουμαρισμένο ραδιοθάλαμο, χαιρέτησα ευγενώς, εισέπραξα ένα αφηρημένο νεύμα, κάθισα σεμνά στην άκρη της καρέκλας του απόντος Κιοσέογλου και φόρεσα τ' ακουστικά κάνοντας ενδόμυχα τον σταυρό μου –γιατί, δεν ξέρεις καμιά φορά τι κέφια μπορεί να έχει ο εφημερεύων άγιος.

Μια λοξή, διακριτική και φευγαλέα ματιά προς την εκλεκτή των σουπερμαρκετάδων, ρουχάδων, καλλυντικών, μπιζουτάδων και δεν συμμαζεύεται, μου έκοψε τα ήπατα. Καθόσον, άλλο να ατενίζεις εκ του μακρόθεν αυτούς τους θεσπέσιους βύζους κι άλλο να τους έχεις, κυριολεκτικά, κάτω από τη μύτη σου, με τα ανάγλυφα σχέδια που δημιουργούσαν στην προσπάθειά τους να τρυπήσουν το πολύπαθο μπλουζάκι –αμήν και τότε, Παναγία μου!

–Διάλειμμα για διαφημίσεις, ακούω τη συνάδελφο να λέει (ακόμα δεν ξεκινήσαμε!) κι αναπήδησα από μέσα μου, που με αποσπούσαν τόσο σκληρά κι απότομα από τις ανομολόγητες ενδοσκοπήσεις μου.

Στρέφεται σε μένα.

–Άργησες, μου λέει –όχι με μομφή, απλή διαπίστωση έκανε το κορίτσι, αλλά εγώ ντροπιάστηκα.

–Τώρα μόλις μου το είπαν, ψελλίζω κοκκινίζοντας. Ετοιμαζόμουν να φύγω...

–Τι παίζεις; Πάλι τίποτις γχομενάκια; γελάει ο Ντίνος ο ηχολήπτης και μου 'ρθε να τον καρυδώσω.

-Πού τέτοια τύχη!... μουρμουράω εγώ συνεσταλμένα.

Η Ευσταθία, που ήταν Έφη, γέλασε γάργαρα.

-Καλά, εσάς αγόρια, πού σας βρίσκει κανείς πού σας χάνει όλο γύρο-γύρο από τις τηλεφωνήτριες αρμενίζετε, λέει.

-Η ραχοκοκαλιά του σταθμού! γελάει ο Ντίνος, που δεν είχε αφήσει θηλυκό για θηλυκό εδώ μέσα (αρκεί να ήταν κάτω των εικοσιπέντε, γιατί ο άνθρωπος είχε αρχές).

Εγώ τσιμουδιά.

-Δεν μας λες, Λέων, παίζει τίποτα; με πειράζει η έτσι.

-Το μόνο που παίζει είναι το διαφημιστικό, προσπαθώ να κάνω πνεύμα εγώ.

Α, ρε άτιμο θήλεο! Ας μην ήσουν off limits και σου 'λεγα εγώ! Αλλά με τα χέρια δεμένα πώς να το παίξω Χουντίνι, ο άχαρος;!

-Καλά λες, θυμάται η Ευσταθία-Έφη. Μέχρι να παίζει όλο το πακέτο προφταίνω «να πουδράρω τη μύτη μου».

Την κοιτάζουμε να βγαίνει από τον θάλαμο με κείνο το θανατηφόρο το λικνιστό... αναστενάζουμε.

-Τι πράμα είναι τούτο εδώ, ρε Ευαγγελίστρα μου! σταυροκοπιέμαι ευλαβικά εγώ.

-Μπα... μεγάλη, γελάει ο Ντίνος ο πορνοβοσκός.

-Μεγάλη;;;!!!...

-Άμα καβατζάρει η γυναίκα τα δεκαπέντε δεν λέει, μου αποκρίνεται ο θυμόσοφος ανεβοκατεβάζοντας διακόπτες στην κονσόλα.

-Είσαι ανώμαλος, ρε! του φωνάζω. Καλά, εσένα αν σου κάτσει πες όχι.

Γέλασε πάλι ο τυπάκος.

–Μην ετοιμάζεσαι και δεν πρόκειται να κάτσει σε κανέναν εδώ μέσα, με πληροφορεί. Υπάρχει σχέση σοβαρή εκτός.

–Μπα;...

–Αντιπροσωπείες κι έτσι, με πληροφορεί. Πολλά τα φράγκα... Αλλά κρίμα το κορίτσι. Ένας μπουχέσας μιλάμε... Άσε.

–Και με τον Κιοσέογλου που είναι κώλος και βραχί δεν παίζει τίποτα; απορώ.

–Μπα. Απλά φιλενάδες.

Μας πέτυχε πάνω που χαχανίζαμε.

–Εργασία και χαρά, ε, αγόρια;

–Το κατά δύναμη...

Κάθισε και φόρεσε τ' ακουστικά.

–Τον βρήκατε τον Σούρδο που θα βγάζαμε στην αρχή; φωνάζει της τηλεφωνήτριας.

–Βρίσκεται εκτός Αθηνών και δεν έχει σήμα, απαντάει η άπελπις τηλεφωνήτρια.

–Και τώρα τι θα κάνω εγώ; εξανίσταται η Ευσταθία.

Ο Σούρδος ήταν διευθύνων σύμβουλος μιας αλυσίδας καλλυντικάδικων που σπονσοράριζαν –μεταξύ άλλων– την εκπομπή. Κάθε λίγο και λιγάκι η έτσι τον έβγαζε για να του πάρει μια «αυθόρμητη» και καθόλου στημένη συνέντευξη. «Πείτε μας, κύριε Σούρδο, γιατί η καινούργια σας σειρά κρεμών νυκτός “Ζαροπλάστ” είναι η ανώτερη στο είδος της;».

Ο Ντίνος με δείχνει με το κεφάλι και κλείνει το μάτι στην παραγωγό.

–Τι, ο Λέων; κάνει αυτή. Μα... θα μας κρεμάσουν!...

–Εδώ δεν μας κρέμασαν με την πυρκαγιά, τώρα με τα

ματζούνια θα μας κρεμάσουν; γελάει ο ηχολήπτης, που ψόφαγε για τζερτζελέ.

Η έτσι με βλεφαρίζει κάτω από τόνους ρίμελ και μάσκα-ρας.

–Θα τα καταφέρεις λες; με ρωτάει με την αμφιβολία έκδηλη στη φωνή της.

–Ρίξε ηχητικά κίνησης δρόμου, ορμητεύω τον Ντίνο και παίρνω θέση εκκίνησης.

Κλάξον, εξατμίσεις... ούτε η Μεσογείων σε ώρα αιχμής!

–Φύγαμε, λέω της ακόμα διστακτικής Έφης.

Αναστενάζει αυτή –με τις σχετικές ευπρόσδεκτες επιπτώσεις στο μπλουζάκι– και πιάνει το χαρτί με τις «αυθόρμητες» ερωτήσεις.

–Είναι χαρά μας να έχουμε κοντά μας τον κύριο Επαμεινώνδα Σούρδο, διευθύνοντα σύμβουλο της αλυσίδας καλλυντικών «Πόντος Fender» που λανσάρει την εκπληκτική σειρά κρεμών νυκτός «Ζαροπλάστ». Κύριε Σούρδο καλησπέρα σας. Πού σας βρίσκουμε;

–Καλησπέρα σας, κυρία Τσιμούχα. Πάντα ευτυχής να μιλώ μαζί σας. Ευρίσκομαι καθ' οδόν προς Πάτρα, όπου έχουμε μια εκδήλωση παρουσίασης της καινούργιας μας σειράς κρεμών νυκτός «Ζαροπλάστ». Ελπίζω να με ακούτε καλά..., λέω εγώ ως Σούρδος.

Εντυπωσιασμένη η έτσι μου ρίχνει μια θαυμαστική ματιά ανασηκώνοντας τα αψεγάδιαστα, αν και κάπως τεχνητώς τοξοτά και μαδημένα, φρύδια της. Είναι να μην ξεδιπλώσω το ταλέντο μου, ο μπαγάσας, έτσι και το ξεδιπλώσω τα θήλεα βραχυκυκλώνουν (αμήν Παναγία μου και πότε, γιατί μας έχει ρημάξει η στέρηση).

–Πείτε μας, κύριε Σούρδο, για ποιον λόγο η σειρά κρεμών νυκτός «Ζαροπλάστ» θεωρείται από τους ειδήμονες ως το μακράν ανώτερο προϊόν του είδους του στην αγορά των γυναικείων καλλυντικών;

–Ευχαριστώ, κυρία Τσιμούχα, για την εύστοχη ερώτησή σας, απαντώ εγώ. Θα προσπαθήσω ν' απαντήσω με τρόπο απλό και κατανοητό. Οι κρέμες νυκτός «Ζαροπλάστ» είναι ένα προϊόν επιστημονικώς επεξεργασμένο, με υψηλό δείκτη υπευθυνότητας και αποτελούν επανάσταση στον κόσμο της γυναικείας ομορφιάς. Κατασκευάζονται με τα αγνότερα υλικά της φύσης και τα αποτελέσματα είναι ακαριαία. Σταματούν αμέσως τη γήρανση του δέρματος και μέσω μιας διαδικασίας αναζωογόνησης των κυττάρων αυξάνουν και αυτήν ταύτην τη λίμπιντο.

Η έτσι άνοιξε κάτι μάτια πελώρια. Ο Ντίνος χτυπιόταν στην κονσόλα από τα γέλια.

–Πού μπορούν να προμηθευτούν οι φίλες μας τα προϊόντα «Ζαροπλάστ»; περνάει η Έφη στην επόμενη ατάκα.

–Τα προϊόντα «Ζαροπλάστ» μπορεί να προμηθευτεί κάποιος στην αλυσίδα καταστημάτων «Πόντος Fender», απανταχού της Ελλάδος, αλλά και σε όλα τα καλά φαρμακεία, απαντώ εγώ (ο Σούρδος αντ' αυτού) ατάραχος.

–Και για τις πρώτες 15 φίλες ή φίλους που θα τηλεφωνήσουν τώρα δωρίζουμε ένα κουπόνι έκπτωσης 3% για τις αγορές τους των προϊόντων «Ζαροπλάστ», προσθέτω και τους κουφαίνω όλους.

Ευχαριστίες, τσαλίμια, διαφημίσεις και γυρίζει η έτσι, έμπλεος θαυμασμού...

–Καλά, μου λέει. Είχα ακούσει ότι κεντάς, αλλά αν δεν τ' άκουγα με τα ίδια μου τ' αυτιά δεν θα το πίστευα! Μωρέ τι είσαι εσύ;!!!...

–Το κατά δύναμη, λέω εγώ σεμνά χαμηλώνοντας ντροπαλά το βλέμμα κατά την αριστερή ρώγα.

–Πιο μούτρο σε πάνε στον Κορυδαλλό, γελάει ο Ντίνος.

Τέλος πάντων, τελείωσε το συλλείτουργο, έπιασε πάλι η Έφη την εκπομπή, άντε κάτι συνταγές για γιουβαρλάκια

πολίτικα, άντε κάτι συνταγές για «ασφαλή ηλιοθεραπεία» (με σπρώξιμο προϊόντων εννοείται), άντε και η παρουσίαση της τελευταίας συλλογής της ποιήτριας Ιουλίας Παλαμάρη-Κουρμουτσάνου –που δεν την ήξερε ούτε η συχωρεμένη η μάνα της (πλην εμάς μας τα είχε ακουμπήσει κανονικά εξεπιτούτου)– κυλούσε το πράγμα πρίμα και η συμμετοχή η δική μου περιοριζόταν σε επιφωνήματα του τύπου «Α!», «τι ωραία!», «έξοχα!», «γούάου!» κλπ.

Και κει πάνω... θες η βαρεμάρα, θες το θάρρος που είχα πάρει από τους επαινους, θες ο διάλογος που δεν είχε δουλειά αλλού, έκανα την αποφασιστική κίνηση υποτραπεζίως. Δηλαδή τι έκανα; Τίποτα, απλά μετακίνησα λίγο το πόδι μου ασυναίσθητως προς τα δεξιά μέχρι ν' ακουμπήσει στη χυτή γάμπα της συναδέλφου.

Που δεν το αντελήφθη αμέσως, μέσα στη φούρια της μετάδοσης πνευματικών ψηγμάτων σοφίας στις πυροβολημένες νοικοκυρές. Κάτι που με όπλισε με ακόμα μεγαλύτερο θράσος. Στο κάτω-κάτω γιατί δηλαδή;... Μια ζωή την έχουμε... μια τσαντιά στην κεφαλα πάνω, μια κάτω τι σημασία είχε; Και δως του το λοιπόν πίεση εγώ... ώσπου το ενδεχόμενο του «τυχαίου» ν' αποκλειστεί τελείως από το υποσυνείδητο της καλής συναδέλφου.

Η οποία, αφού μου έριξε μια κατασκότεινη ματιά, αποτραβήχτηκε θεληματικά κι απότομα.

Άντε κι άλλα κουλουράκια, κι άλλες πληροφορίες για ένα σωρό άχρηστα και πάνω που είχε πιάσει την κουβέντα με μια διακοσμήτρια εσωτερικών χώρων... άντε πάλι εγώ τη μανούβρα.

Πρώτη αντίδραση: απότομο τράβηγμα. Επιδεικνύοντας χαρακτηριστική άγνοια κινδύνου εγώ επιμένω. Εισπράττω μια ακόμη σκοτεινή λοξή ματιά, αλλά απαγκίστρωση δεν επέρχεται. Όπα της!... Εδώ είμαστε! Αυξάνω εγώ τώρα ένα κλικ την πίεση, μηδέν αντίδραση, πλην η γάμπα εκεί, στο καθήκον! Επί των επάλξεων!

Πιάνω ένα στρατσί και γράφω πάνω: «Είσαι και το πρώτο παιδί εδώ μέσα, παιδί μου εσύ ατελείωτο!» και το σπρώχνω με τρόπο προς στο μέρος της. Το κοιτάει εκείνη και μεταξύ μαγιονέζας και στρας πιάνει και γράφει από κάτω: «Είσαι και ο πρώτος μαλάκας εδώ μέσα, μαλάκα ατελείωτε!».

Ευτυχώς πέσαν οι διαφημίσεις και η έτσι έφυγε «να πουδράρει τη μύτη της», οπότε δεν είχαμε τίποτα χειρότερα, να γίνουμε ρεζίλι στον αέρα.

Τώρα εμένα, εννοείται, ν' ανοίξει η γη να με καταπιεί! Τέτοιο ρεντίκολο ούτε που το είχα φανταστεί. Το πολύ να το 'παιρνε στο αστείο φανταζόμουν, οπότεν θα 'κανα κι εγώ ότι «δεν τρέχει τίποτα, μια πλακίτσα κάναμε...» κι όλα ωραία και καλά. Τούτη εδώ όμως δεν άφηνε τίποτα να πέσει κάτω και κάτι μου 'λεγε πως τα μούτρα που κατέβασε (και το μπιλιέτο) ήταν μόνο η αρχή. Πάλι καλά που δεν ήμασταν στο Αμέρिका, να 'ρθουν να με μπαγλαρώσουν οι σεχιουριτάδες και να με πάνε συστημένο στον εισαγγελέα περί «σεξουαλική παρενόχληση εν ώρα εργασίας»! Αλλά ότι είχα μπλέξει δεν μου έμενε καμιά αμφιβολία. Κι αν μου έμενε θα έφευγε γρήγορα.

Δέκα λεπτά πριν τελειώσει η «διαφημιστική ανάσα» (που είχε τον ατελείωτο, πανάθεμά την) σκάει στην πόρτα του θαλάμου η θιγείσα και μου κάνει νόημα «σου πω...».

Σηκώνομαι εγώ, μουδιασμένος και βγαίνω με τ' αυτιά κάτω και τα μάτια στο πάτωμα, ως μωρή παρθένος. Η κυρία Έφη-Ευσταθία Τσιμούχα δεν έχασε χρόνο σε εισαγωγές –ένεκα που ο ραδιοφωνικός χρόνος, όπως μας έμαθαν, είναι χρήμα (για το αφεντικό).

–Άκου να σου πω, μου κάνει και η φωνή της ήταν λεπίδι τροχισμένο από γύφτο μερακλή. Δεν ξέρω πώς είχες συνηθίσει εκεί απ' όπου έρχεσαι, εδώ όμως συνηθίζουμε να σε βόμαστε τον συνάδελφο. Όχι επειδή είμαστε γυναίκες σε μια κοινωνία ανδροκρατούμενη θα καθίσουμε να μας πηδήξετε κιόλας για να μπορέσουμε να εργαστούμε.

–Μα..., πάω να πω εγώ.

–Δεν έχει μα και ξεμά, με κόβει η δασκάλα. Αυτό που σου λέω εγώ. Και να το ξέρεις... αν επαναληφθεί –μα κι ο παραμικρός υπαινιγμός, το παραμικρό... «αστείο»– θα σε παραπέμψω στη διεύθυνση. Πάει και τελείωσε.

Κάτι πήγα να ψελλίσω για δικαιολογία («μια πλάκα κάναμε...» και τέτοια), αλλά δεν μου 'κανε τη χάρη.

–Πάμε να τελειώσουμε τη ρημαδοεκπομπή, με διατάζει. Και μετά δεν θέλω να σε ξαναδώ στα μάτια μου. Τ' ακούς; Θα με βλέπεις και θ' αλλάζεις δρόμο.

Τι να πω... ρεζίλι των σκυλιώνε είχαμε γίνει (η κακιά η ώρα που λένε), μου έριχνε κι ένα κεφάλι η νταρντάνα, ώρες ήταν τώρα να σηκώσει καμιά χερούκλα κι άντε μετά να ξαναεμφανιστείς εσύ εδώ πέρα!... Έσκυφα την κεφαλα έτι περραιτέρω κι ακολουθήσα το θυμωμένο της βήμα πίσω στον θάλαμο.

Το ευτύχημα που ο Ντίνος είχε κάνει σκάντζα βάρδια στην κονσόλα με την Ασπασία, οπότε απέφυγα το χειρότερο κράξιμο, γιατί, δεν μπορεί, ο αετός σίγουρα κάτι είχε πιάσει στην ατμόσφαιρα.

Για τα επόμενα δέκα λεπτά καθόμουν λουφαγμένος, φτυσμένος κανονικά από τη συναδέλφισσα –από την οποία φρόντισα να διατηρήσω αποστάσεις ασφαλείας– και μέτραγα, βλαστημώντας από μέσα μου, την ώρα ανάποδα, να τελειώσει το μαρτύριο, να εξαφανιστώ.

Και ξαφνικά έγινε το ατύχημα!... Από κει που δεν το περιμέναμε.

–Ο κύριος Σούρδος στον αέρα, ακούω έντρομος στα ακουστικά μου τη φωνή της Ασπασίας.

Με κοιτάζει με μάτια πελώρια η Έφη-Ευσταθία, την κοιτάζω μαζωμένος κι εγώ... Πανικός! Τώρα;...

Τι είχε γίνει. Φαίνεται πως ο Σούρδος κατάφερε να

πιάσει κάποτε γραμμή, πιστός στο ραδιοφωνικό του ραντεβού, και η Κίτσα, η τηλεφωνήτρια, που δεν μπορούσε να ξέρει την κομπίνα που είχαμε στήσει πιο πριν, τον έβγαλε στον αέρα. Οπότε και η Ασπασία, που επίσης είχε μεσάνυχτα από τη φτιάξη, έκανε τη σύνδεση χωρίς να μας ρωτήσει.

–Κυρία Τσιμούχα συγγνώμη για την καθυστέρηση, έρχεται η φωνή του Σούρδο από το υπερπέραν. Βρίσκομαι καθ' οδόν για Πάτρα και δεν μπορούσα να βρω σήμα...

–Κύριε Σούρδο, χαρά μας να σας ακούσουμε και πάλι..., λέει η δικιά μου με φωνή που προμήνυε κρίση υστερίας προσεχέστατα.

–Το σήμα ήταν κακό και δεν μπορούσα να βγάλω γραμμή, συνεχίζει το βιολί του ο ανυποψίαστος Σούρδος.

Η Τσιμούχα είχε ασπρίσει χειρότερα κι από την κρέμα «Ζαροπλάστ». Οπότε της κάνω νόημα «άσε... εγώ...» κι αναλαμβάνω να μπαλώσω την κατάσταση με τον ιπποτισμό και την ετοιμότητα που με χαρακτηρίζουν.

–Κύριε Σούρδο, του λέω, καλά κάνατε και ξαναπήρατε, γιατί στην προηγούμενη σύνδεσή μας παραλείψαμε να σας ρωτήσουμε λεπτομέρειες για την ωραία εκδήλωση που οργανώνουν τα προϊόντα της σειράς «Ζαροπλάστ» στην ωραία μας Πάτρα.

Τώρα τι κατάλαβε ο άνθρωπος δεν μπορώ να ξέρω, αλλά εκπαιδευμένος πλασιέ όπως ήταν είδε την ευκαιρία να διαλαλήσει τηνπραμάτεια του κι έβαλε μπρος το μηχανάκι, να παπαγαλίζει το προσπέκτους –που ήξερε, φυσικά, απέξω. Έλεγε, έλεγε ο τυπάκος και σταματημό δεν είχε.

Στο τέλος χαιρετηθήκαμε εγχάρδια, με αμοιβαίες ευχές για «καλή επιτυχία και καλό υπόλοιπο» και δώσαμε ραντεβού για την επομένη, όπου θα μας μετέφερε τα παγκοσμίου ενδιαφέροντος τεχταινόμενα στην αποψινή επαρχιακή αρπαχτή... της εταιρίας του.

Αυτό μας πήγε στο κλείσιμο αυτής της καταραμένης, απ' όλες τις απόψεις, εκπομπής καταγράφοντας απώλειες μόνο σε προσωπικό επίπεδο.

Η Τσιμούχαινα έβγαλε τ' ακουστικά της και μου 'ριξε μια ματιά και μια υποψία χαμόγελου.

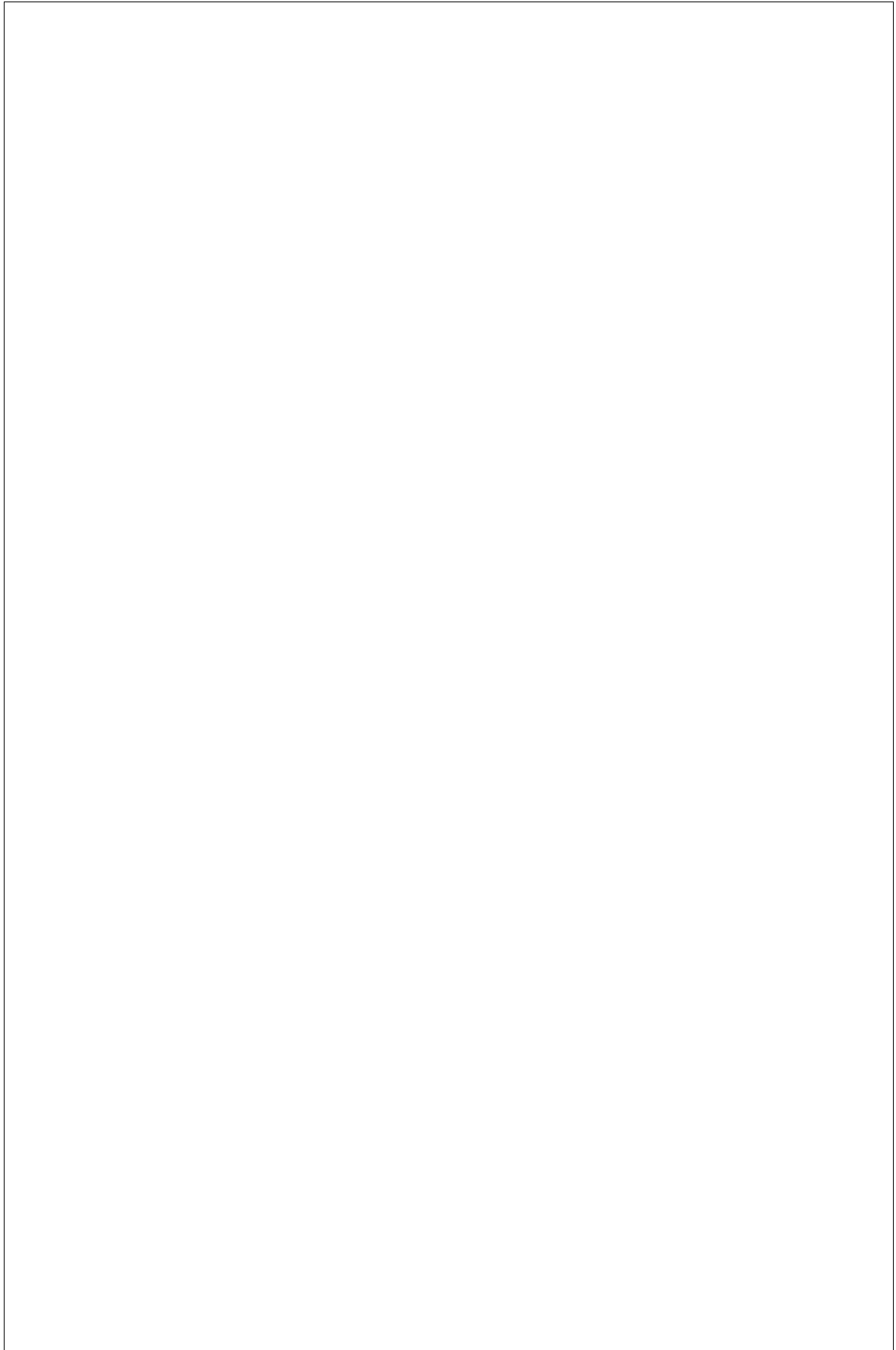
–Μπράβο, ρε Λέων, μου κάνει. Έσωσες το τομάρι μας στο και πέντε!

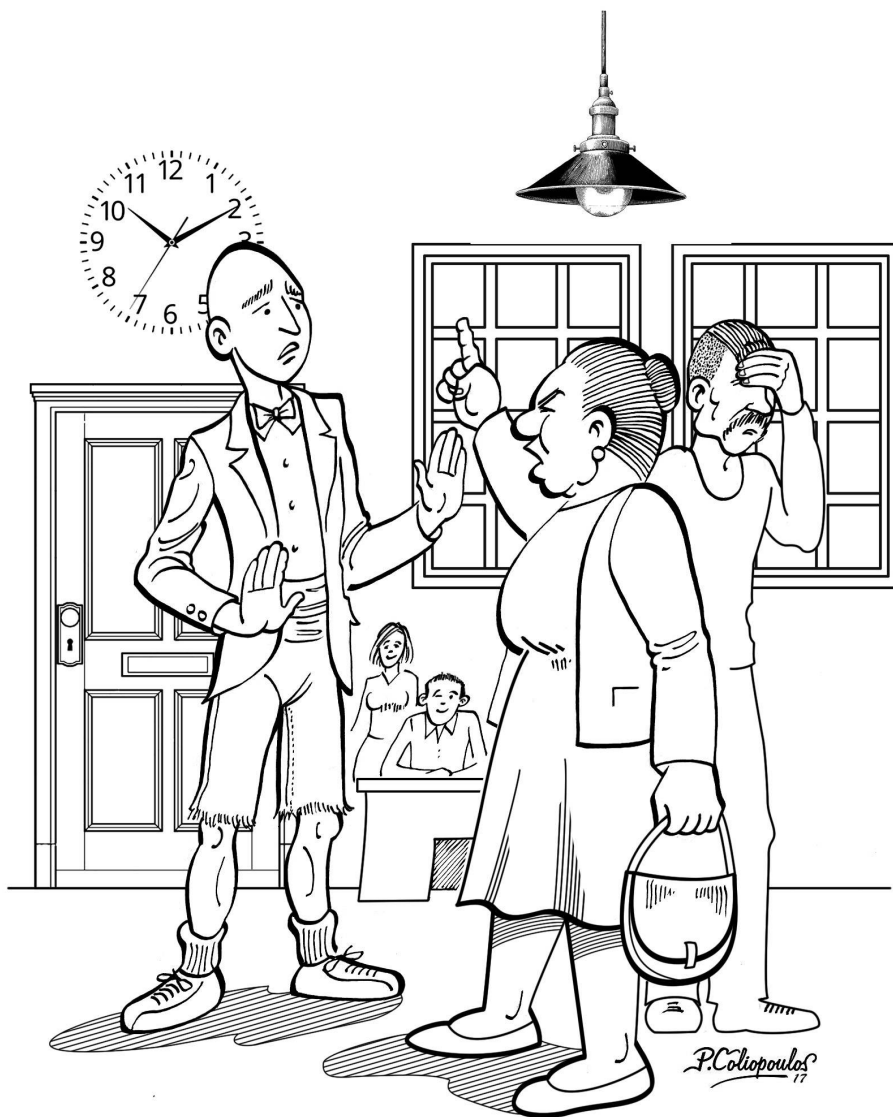
Αλλά ούτε ευχαριστώ δεν είχα το κουράγιο να ψελλίσω.

* * *

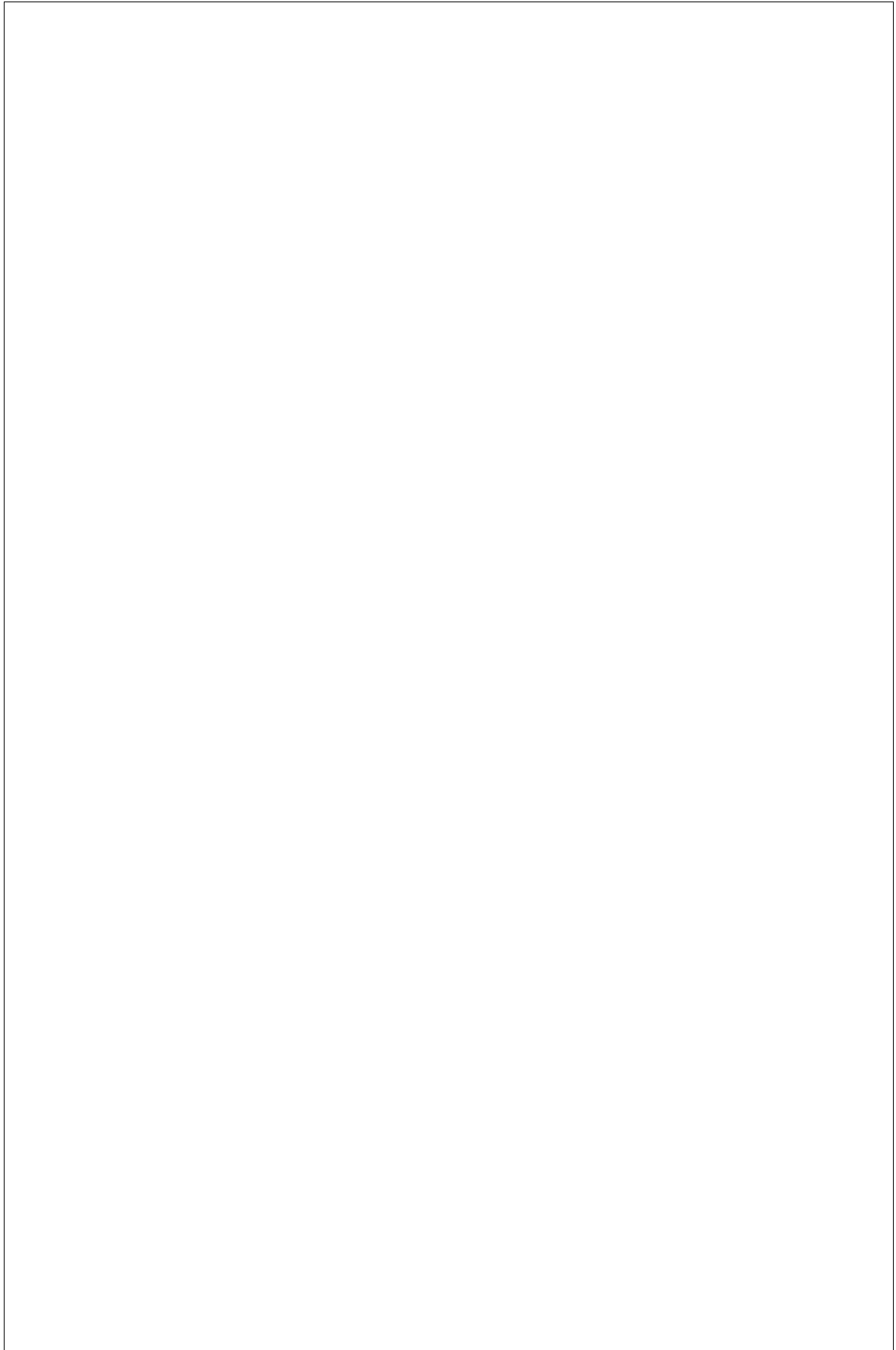
Εκπομπή με την Τσιμούχα πάντως δεν ξανάκανα κι όταν συναντιόμασταν στον σταθμό έκανε πως δεν μ' έβλεπε. Ακόμα κι όταν βαρούσε συναγεμός εξ' αιτίας κάποιας καταστροφής και πηγαίναμε σε «συνεχή ροή», αν τύχαινε να βρισκόμαστε στην ίδια βάρδια, φρόντιζε να κάθεται όσο πιο μακριά από μένα γινόταν. Φαίνεται πως την υποτραπέζια αποκοτιά μου δεν είχε σκοπό να την συγχωρήσει ποτέ. Ούτε στον γάμο της δεν με κάλεσε, να φανταστείς. Μιλάμε... ελέφαντας να ήταν τόσο μανιάτικο δεν θα μου το κράταγε πια! Τέλος πάντων, μάθαινα.

Φιλοσοφικά Ανάλεκτα

Φαντάσου ένα αυγοκέφαλο απολειφάδι, ντυμένο με σμόκιν και παπιγιόν, τζην βερμούδες ξεφτισμένες κι αθλητικά πατίκια, που να μιλάει μ' ελληνικούρες που δεν θα καταλάβαιναν παρά ο Ζουράρις κι ο Βέλτσος, μια συντηρητικούρα караδεξιά που το έπαιζε προχώ κι έτσι κι έχεις τον Ελευθέριο Τζομπάνο, ντιλετάντη του πνεύματος, ανερχόμενο ραδιοτηλεοπτικό αστέρα και εκ των στυλοβατών του σταθμού.

Η εκπομπή του ήταν υποτίθεται «Τέχνης και Λόγου» ή –όπως έλεγε ο ίδιος– «Τέχνης του Λόγου»... χαχά, γελάσαμε... αλλά στην πραγματικότητα του έβγαινε ένα είδος μεσημεριανάδικου για «διανοούμενους» –μη χέσω! Στην ουσία ο Τζομπάνος καλούσε όποιον «έκανε νούμερα» κι αν μεν ήταν του γούστου του (ή χρήσιμος) τον έγλυφε αισχρά, αν όχι τον ξευτέλιζε σε βαθμό κακουργήματος. Πάντα όμως εκ του ασφαλούς. Τον δυνατό δεν τον πείραζε, όμως αν του τύχαινε αδύναμος κι ανυπεράσπιστος τον διέλυε κυριολεκτικά. Πλήρως ευθυγραμμισμένος με την αμετακίνητη γραμμή του σταθμού «στηρίζουμε την Εξουσία» ειρωνευόταν και στηλίτευε κάθε αντίθετη άποψη και φωνή –με τις ευλογίες της διεύθυνσης, που τον θεωρούσε, μαζί με τον Άβερελ και τον Λάμπη, ογκόλιθο του Απατούλειου Συστήματος, δηλαδή της αεριτζήδικης αρπαχτής.

Δεν τον χώνευε κανείς από τους συναδέλφους εκεί μέσα,

γιατί ήξεραν, από προσωπική εμπειρία, τι κωλόπαιδο ήταν, αλλά απέφευγαν να κοντράρονται μαζί του γιατί ήταν σαν να κοντράρονταν με το ίδιο το αφεντικό. Κι όλοι γνωρίζαμε πολύ καλά πως στον ΠΛΑΪ της «ελεύθερης έκφρασης» όποιος εναντιωνόταν στη θέληση των «άνωθεν» έπαιρνε, χωρίς τσιριμόνιες και περιστροφές, την άγουσα για το Ταμείο Ανεργίας. Οπότε, μιας και κανείς δεν σήκωνε το χέρι να του τραβήξει δυο φάπες ανάστροφες, του τσογλανιού, αυτό αλώνιζε.

Στο στομάχι μου καθόταν ο φιόγκος, αλλά ο Ντίνος με είχε προειδοποιήσει.

–Μην διανοηθείς να του την πεις, του κνώδαλου, μου είχε εξηγηθεί από τις πρώτες κιόλας μέρες. Θα βρεις τον διάολό σου.

–Σιγά τον άντρακλα!

–Βρε άκου που σου λέω. Είναι πολύ μεγάλο καθήκι το καθήκι! Ένα θα σου πω... Γίνονται μειώσεις μισθών κι εκείνού του κάνουν αύξηση. Πετάνε κόσμο στον δρόμο για το τίποτα κι εκείνος σκαρφαλώνει ακάθεκτος στην ιεραρχία με ασανσέρ. Να μου το θυμηθείς πως μια μέρα, σύντομα, θα του τη φάει την καρέκλα του Άβερελ. Μακριά!

Μακριά κρατιόμουν. Βοηθούσαν και οι διαφορετικές ώρες που είχαμε εκπομπή, αλλά φαίνεται πως άμα θέλει ο διάολος τα κάνει όλα κουλουβάχατο, είτε προσέχεις, είτε δεν προσέχεις.

Το πρόβλημα δημιουργήθηκε από το τίποτα –όπως συμβαίνει συνήθως. Κάποιο από τα κορίτσια στη Σύνταξη είχε τη γιορτή του, έφερε γλυκά, στήθηκε εκεί ένα αυτοσχέδιο παρτάκι, να της ευχηθούμε, ήπιαμε και κανα-δυό κονιάκ, να ζεσταθούμε –λόγω του ότι ο Τζάμπας είχε δώσει εντολή για οικονομίες στη θέρμανση– ήρθαμε στο κέφι, με βάλαν τα κορίτσια να μιμηθώ κάποια από τ' αστέρια του σταθμού, για να γελάσουμε... άλλο που δεν ήθελα εγώ...

έπιασα τον Άβερελ, τον Λάμπη, τον Σαρδάμη, τον Κιοσέο-γλου, τη Σουμαδοπούλαινα... γελάσαν μέχρι δακρύων τα παιδιά, παίρνω εγώ θάρρος κάνω και τον Τζομπάνο... κατουρήθηκαν στο γέλιο οι χαροκαμένοι... Τώρα, ποιος, πού, πώς... πάντα υπάρχει ένας ρουφιάνος που караδοκεί... έφτασε το συμβάν στ' αυτιά του ενδιαφερομένου.

Τσογλάνι τελειοποιημένο ο ίδιος δεν μου είπε κουβέντα. Αλλά στην εκπομπή του άρχισε να πετάει κάτι μπηχτές για «δημοσιογράφους-θεατρίνους», που αντί για εκπομπή δίνουν παράσταση... κάτι για μικροαπατεώνες που εκμεταλλεύονται την καλοπιστία των ανυποψίαστων ακροατών... Τέτοια. Αλλά δεν αρκέστηκε στα υπονοούμενα. Το τράβηξε το πράγμα στα άκρα. Στα πολύ άκρα.

Σε μια από τις εκπομπές του είχε καλεσμένο τον Τετζερέ, το αλήστου μνήμης αφεντικό μου από τον ακόμα πιο αλήστου μνήμης «Πίκρα 79,1 FM», ο οποίος έχοντας βαρέσει κανόνι στην αγορά έκανε τον γυρολόγο, για να εξοικονομήσει πενταροδεκάρες, ο φουκαράς. Το οποίον, αφού τον έβαλε ο Τζομπάνος να διηγηθεί τις άπειρες κομπίνες που έκανε με τον σταθμό και γελάσαμε, ήρθε και η κουβέντα στο θρυλικό σήριαλ («Ο Λέων του Χρηματιστηρίου»), το οποίο εξ' ολοκλήρου παρουσίαζα ο ίδιος και στο οποίο, ως γνωστόν, οφείλω το προσωνύμιό μου.

—Τίνι τρόπω επήλθε η σύλληψη του μεγαλειώδους αυτού εγχειρήματος; ρωτάει τον Τετζερέ ο Τζομπάνος. Καθόσον πρόκειται εδώ για μια από τις λαμπρότερες στιγμές στην ιστορία των ερτζιανών!

Γέλασε ο Τετζερές.

—Είχα εκεί ένα παληκαράκι, παραγιά, κάργα ταλέντο, που τύφλα να 'χει ο Μητσικώστας μιλάμε, και που μπορούσε, να 'ούμ', να σου μιμηθεί τη μάνα σου στο τηλέφωνο και να μην πάρεις χαμπάρι, που λέει ο λόγος. Οπότεν του λέω... «Πού 'σαι Νικηφόρε, αγόρι μου... είσαι να τους κουφάνουμε τους πάντες όλους μ' ένα σήριαλ καθημερινό, να

μαγκώσουμε διαφημίσεις, να τη γαζώσουμε φίνα και ωραία;». «Είμαι» μου λέει ο έτσι. «Βουρ τότενες», του λέω εγώ, «να τους πάρουμε τα σώβρακα».

–Και τους τα πήρατε;...

–Μάγος είσαι; Μιλάμε έπεφτε το τάλαρο σαν ψιλή βροχούλα. Πάρε κόσμε! Ποιος Φώσκολος και τι αηδίες! Δεληκράχτης και τα μυαλά στα κάγκελα, να 'ούμ'.

–Δεληκράχτης; κάνει δήθεν τον ξαφνιασμένο ο Τζομπάνος. Νικηφόρος Δεληκράχτης; Μα... θαρρώ πως τον έχουμε στο δυναμικό του σταθμού μας....

–Τι με λες;!!! αναφωνεί ο Τετζερές. Πήρατε, βρε θερία, τον Λέοντα των Ερτζιανών;!!!

–Μα... θαρρώ πως ναι, απαντάει ο αυγοκέφαλος. Όμως... εκ ποιάς ευτυχούς συγκυρίας εκπορεύεται το προσωμίον;... Λέων;...

–Από το σήριαλ που λεγόταν –δεν είπαμε;– «Ο Λέων του Χρηματιστηρίου», προθυμοποιείται ο Τετζερές. Έπος! Μιλάμε, ο Δεληκράχτης, καλή του ώρα, έκανε τα πάντα όλα! Το 'γραφε, το σπηκάριζε κι έπαιζε όλους τους ρόλους από μόνος του! Μιλάμε και γαμώ!...

–...τις απάτες! συμπλήρωσε γελώντας αθώα ο Τζομπάνος. Για μια στιγμή... Ενδέχεται να έχω μια έκπληξη για σας...

Βρισκόμουν στο προπατζήδικο της γειτονιάς μου και πολεμούσα να συμπληρώσω ένα δελτίο στοιχήματος, ένεκα που είχα μια «inside information» κι αν καθόταν θα τα πιάναμε χοντρά, όταν χτυπάει το κινητό... Κοιτάω... ο σταθμός. Απαντάω κι ακούω από την άλλη μεριά τη γνώριμη φωνή του Τζομπάνου.

–Κύριε συνάδελφε σου έχω μια έκπληξη, μου λέει.

Πού να το φανταστώ εγώ ότι ήμουν στον αέρα!

–Πού ’σαι, ρε λαμόγιο; ακούω τη φωνή του Τετζερέ.

–Βρε, απατεώνα! του κάνω γελώντας, γιατί είχαμε και μια άλφα οικειότητα μετά από τόσον καιρό μαζί στην κομπίνα!

–Εδώ, ρε, μου λέει. Τα λέμε με τον φίλο μας τον Τζομπάνο. Θυμάσαι, ρε, τότενες που κάναμε το σήριαλ;

–Μιλάμε και γαμώ τις κομπίνες!!! γελάω εγώ.

–Τα πάντα όλα, μου λέει ο Τετζερές. Αυτό του έλεγα... Χεστήχαμε στο τάλαρο, ρε!... Θυμάσαι;

–Τους πήραμε τα σώβρακα! υπερθεματίζω εγώ.

Και η κουβέντα πήγε έτσι, χωρίς να μου πάει το μυαλό ότι μας άκουγε το πανελλήνιο, καθόσον αυτή τη μικρή λεπτομέρεια την είχε παραλείψει η σουπιά η αυγοκέφαλη.

Το έμαθα από τη θεία Σωτηρία το βράδυ που πήγα σπίτι.

–Ρεζίλι μας έκανε, ο αντίχριστος! μου λέει ξεφυσώντας, στα πρόθυρα εγκεφαλικού. Μας έκανε ρεντίκολο στην κοινωνία! Με τι μούτρα θα πάω εγώ τώρα να ψωνίσω στον μανάβη;

Λες κι ο μανάβης άκουγε Τζομπάνο!

–Να πας να τον πιάσεις και να τον βρίσεις, με ορμήνεψε φουριόζα. Ο συχωρεμένος ο πατέρας σου θα τον είχε κάνει τουλούμι στο ξύλο, τον ελεεινό γυμνοσάλιαγκα, αλλά εσείς οι νεολαίοι δεν έχετε αίμα που βράζει, ρε! Οπότε τουλάχιστον τράβα του ένα ξέχεςμα πατόκορφο, να μπουν τα πράγματα στη θέση τους.

–Έλα, βρε θείτσα, της κάνω. Γίνονται τώρα αυτά τα πράγματα;

–Γίνονται και παραγίνονται, πάτησε τις τσιρίδες η θείτσα. Δεν το ξέραμε ν’ αφήσουμε τα τσουτσέκια να μας βρίζουν και να μας ξεφτιλίζουν κι εμείς να γυρνάμε και το άλλο μάγουλο –θε μου σχώρα με!

–Μα δεν έβρισε ο άνθρωπος, προσπάθησα να την καλμάρω. Ένα αστείο περιστατικό διηγήθηκε... Πλάκα έκανε...

–Πλάκα να κάνει στα μούτρα του, όχι σε βάρος μας, ανέκραξε η θεία πλήρης ιερής αγανάκτησης. Και που σ' έβγαλε στον αέρα κι εκτέθηκες με κείνον τον άλλο τον απατεύνα, πλάκα ήτανε;

–Ε, καλά τώρα... Δεν έγινε και τίποτα... Γελάσαμε...

Η θείτσα κούνησε το κεφάλι της πέρα-δώθε.

–Γελάσαμε με τις πομπές μας, είπε. Για να κάνει ακροαματικότητα ο κύριος Τζομπάνος, που ακροαστικά να τον βρουν, τον λέχτρο!

Αλλά δεν το άφησε εκεί, στις κατάρες, η θείτσα, που είναι από τους ανθρώπους εκείνους που στο κρατάνε μανιάτικο ως τον τάφο έτσι και νομίζουν πως τους έθιξες.

Την επομένη το απόγευμα ένας έκθαμβος σταθμός δεχόταν την δίκην πάντσερ εισβολή μιας μαινόμενης θείας Σωτηρίας. Πώς την άφησαν να περάσει οι σεκιουριτάδες, μυστήριο!

Άκουσα τις φωνές της, που ξεσήκωναν το σύμπαν, από το γραφείο του Λάμπη, όπου με είχε καλέσει να με δασκαλέψει επί οικονομικού επιπέδου και δεν πίστευα στ' αυτιά μου. Πετάγομαι έξω αλαφιασμένος και τι να δω!...

Η θείτσα είχε πιάσει τον άτυχο Τζομπάνο και του έφελνε τον αναβαλλόμενο, ενώ σύμπας ο πληθυσμός των συναδέλφων έκανε χάζι.

–Αυτό που σου λέω εγώ, του τσίριζε εκείνη τη στιγμή. Αυτό που έκανες λέγεται πουστιά. Αχούς; Πουστιά λέγεται και δεν ξέρω τι θα κάνεις, αλλά να κόψεις το λαιμό σου να επανορθώσεις.

–Μα..., κατάφερε να ψελλίσει ο ταλαίπωρος.

–Δεν έχει μα και ξεμά, τον έκοψε η μαινάδα. Αυτό που σου λέω εγώ! Άκουσες; Που μου θες να κάνεις και χιούμορ, τρομάρα σου! Χιούμορ με τον Νικηφόρο μου, βρε ρεμάλι; Που εγώ αυτό το παιδί το μεγάλωσα με το σεις και με το σας... Να μην του λείψει τίποτα... και το πιάνο του και τα γαλλικά του, που λέει ο λόγος, για να 'ρθεις ελόου σου, μισή μερίδα άνθρωπος, μιας καρπαζιάς υπόθεση, να μας κάνεις... χιούμορ;!!!

–Μα εγώ...

–Χιούμορ να κάνεις με τα μούτρα σου, βρε καραγκιόζη, πάτησε τα ούρλα η θεία, που θύμωνε ακούγοντας την ίδια της τη φωνή. Που κοιτάχτηκες στον καθρέφτη, βρε απολειφάδι, να δεις πώς είσαι;

Στράφηκε στο κοινό.

–Καμαρώστε «δημοσιογράφο»! τους κάνει δείχνοντας τον απελπισμένο Τζομπάνο. Καμαρώστε παράστημα και κορμостаσιά! Με τα ξέφτια σώβρακα και τις ελβιέλες! Η προπέλα σε μάρανε, τρομάρα σου!

Προσπάθησα να την καλμάρω. Σιγά να μην καλμάριζε όμως η θείτσα με τη φόρα που είχε πάρει!

–Όχι, θα τ' ακούσει, μου φωνάζει. Θα τ' ακούσει, ο λέτσος και θα 'ναι μέρα μεσημέρι. Δεν ξέραμε ν' αφήνουμε τον κάθε τυχάρπαστο κοκοβιό να μας τη λέει!...

–Κυρία μου... να σας εξηγήσω..., αποπειράται ο ντιλετάντης.

–Τι να μου εξηγήσεις, βρε; Τι να μου εξηγήσεις; Αυτιά δεν έχουμε ν' ακούσουμε; Χωράει εξήγηση στην πουστιά; Ε;

Εντωμεταξύ είχαν προστρέξει ο Άβερελ κι ο Λάμπης και προσπαθούσαν να την καλμάρουν. Επωφελούμενος της αναμπουμπούλας ο Τζομπάνος φρόντισε να εξαφανιστεί.

–Πού πήγες να κρυφτείς, ρεζίλη άντρα; να ωρύεται η θεί-

τσα. Αν φοράς παντελόνια, ρε, που δεν φοράς, έλα εδώ να σου πω δυο-τρία φωνήεντα. Αλλά πού να τα ξέρεις εσύ τα παντελόνια, κοντούλα λεμονιά!... Ποιος τα 'χασε για να τα βρεις εσύ; Κουδουνίστρα!

Είδαμε και πάθαμε να την ηρεμήσουμε και να την πείσουμε πως ο «ρεζίλης» το έλαβε το μήνυμα κι άντε να πηγαίνει στο σπιτάκι της, που μας το έκανε το μαγαζί αμέρικαν μπαρ και πώς να το φέρουμε εμείς στα ίσα του τώρα!...

–Δυναμική η θεία σου, μου λέει ο Άβερελ όταν, με τα πολλά, καταφέραμε ν' απαλλαγούμε από δαύτην.

–Τσαούσα κανονική, θαύμασε ο Λάμπης. Νά, μια τέτοια χρειαζόμαστε στο Υπουργείο Οικονομικών.

Η θείτσα δεν είχε καλμάρει ούτε το βράδυ που πήγα σπίτι.

–Αχούς εκεί τον φλούφλη! Να μας την πει εμάς, μισή σφαλιάρρα άνθρωπος! φύσαγε και ξεφύσαγε.

–Μα τι σ' έπιασε; της λέω. Μια πλάκα πήγε να κάνει το παιδί.

–Το «παιδί» να κάνει πλάκες στα δικά του τα μούτρα, φρούμαξε η θείτσα. Αχούς εκεί... «πλάκα»! Τι πλάκα, ρε, ο αγύρτης, που φρόντισε να σε ξεφτιλίσει κανονικά ώστε ν' αναδειχτεί ο ίδιος; Ή λες να μην τις ξέρουμε αυτές τις πουστιές; Αμ έχουμε δει νεκροθάφτες και νεκροθάφτες, αλλά δεν ξέρει τι εστί να τα βάζει κανείς με τη Σωτηρία!

–Εντάξει, θείτσα, πέρασε, προσπάθησα να την καλμάρω. Το έλαβε το μήνυμα.

–Αμ δε που το έλαβε! ανέκραξε η θείτσα. Ούτε τον φάκελλο δεν έλαβε ακόμη.

Όλο το βράδυ την άκουγα ψου-ψου-ψου και μου-μου-μου στο τηλέφωνο. Υπέθεσα πως τα 'λεγε με τις φιλενάδες της, να ξεσπάσει.

Το επόμενο απόγευμα που πήγα για εκπομπή βρήκα τον σταθμό ανάστατο.

–Τι έγινε, ρε παιδιά; ρωτάω.

–Α, δεν τα 'μαθες; μου κάνει η Σούλα. Μα καλά, εσύ, δημοσιογράφος άνθρωπος και ραδιοφωνατζής –λέμε τώρα– δεν ενημερώνεσαι; Έχει βουίξει ο τόπος. Πρώτο θέμα στα κανάλια. Δείραν το καμάρι μας!

–Τον Άβερελ; απορώ εγώ.

–Ακόμα καλύτερα –τον Τζομπάνο, με πληροφορεί η Σούλα μ' ένα κάπως χαιρέκακο χαμόγελο.

–Τον... Τζομπάνο!!!...

–Καλά δηλαδή... μη φανταστείς τίποτα το επικό. Δυο-τρεις φάπες του ρίξαν, αλλά ο ίδιος το φούσκωσε μέχρι εκεί που δεν παίρνει. Ευκαιρία για προβολή βλέπεις.

–Μα... πώς έγινε; απόρησα.

–Απ' ότι κατάλαβα, μέσες-άκρες, κάποιιο τον έκλεισαν στο πάρκινγκ του σουπερμάρκετ, κάτι τους είπε το παληκάρι μας στα αρχαία ελληνικά, οπότε βγήκαν κάτι ντουλάπες δίφυλλες και πάνω χέρι, κάτω χέρι. «Απόπειρα κατά της ζωής μου» το παρουσίασε ο ίδιος.

Η Σούλα στάθηκε και με κοίταξε σκεφτικά.

–Ρε μπας και τους έβαλε η θείτσα σου τους φουσκωτούς; ρώτησε γελώντας.

Αλλά δεν ήταν για γέλια, γιατί η Σούλα αστειευόταν εκ του ασφαλούς, χωρίς να ξέρει από την καλή τη θεία Σωτηρία. Για ρωτήστε και μένα...

Πάντως όταν το βράδυ της το έθιξα με τρόπο...

–Περπατάει; με ρώτησε εκείνη ασυγκίνητη.

–Ε, ναι... υποθέτω..., απάντησα εγώ ξαφνιασμένος (από τόση αναλγησία πια).

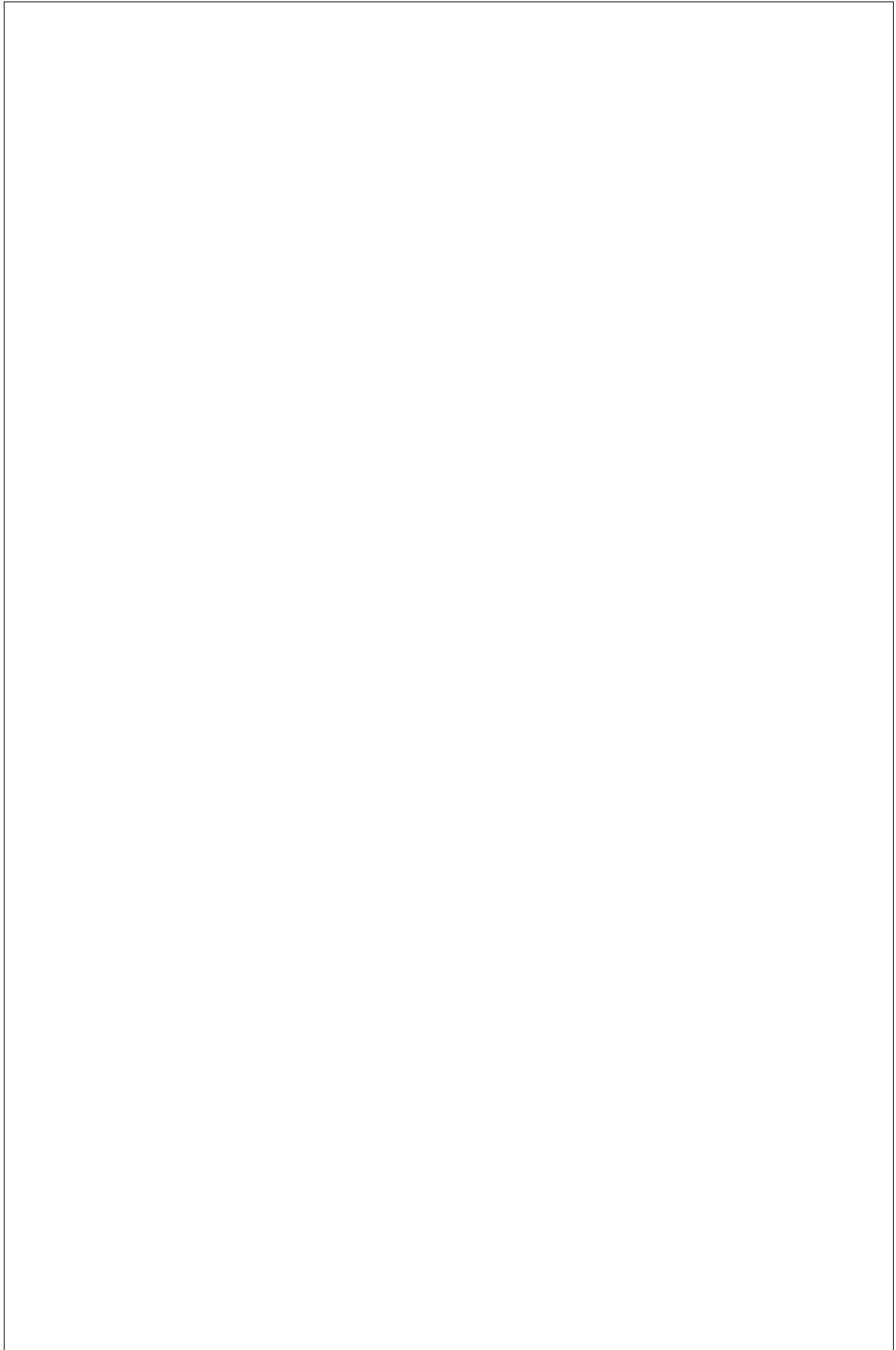
–Τότε δεν το έκανα εγώ, δήλωσε η θείτσα συμπερασματικά. Εγώ μισές δουλειές δεν κάνω. Με το αναπηρικό καρότσι θα τσούλαγε τώρα αν το είχα αναλάβει εγώ το περιστατικό.

Αλλά το στραβό της χαμόγελο δεν μ' άρεσε.

«Άνευ Αντικειμένου»

Σε όλες τις σοβαρές επιχειρήσεις ο καθείς και η καθεμιά που προσλαμβάνεται αναλαμβάνει μια συγκεκριμένη αρμοδιότητα. Έχουμε τον πωλητή, ασπύμε, τον λογιστή, το διοικητικό στέλεχος, το παιδί για τα θελήματα και πάει λέοντας. Ο καθείς (καλά, και η καθεμιά) στο αντικείμενό του (της). Υπάρχουν όμως και κάτι μερακλήδες αφεντικά που κοντά στους για συγκεκριμένο πόστο κι αρμοδιότητα είλωτες προσλαμβάνουν και μερικούς/μερικές «άνευ αντικειμένου». Έτσι, ρε παιδί μου, για να υπάρχουν, μήπως και χρειαστούν κάποια στιγμή. Συνήθως οι άνευ αντικειμένου είναι δεσποινίδες και κυρίες ευειδέις και πρόσχαρες, που κανείς δεν ξέρει ακριβώς τι ρόλο βαράνε στο μαγαζί, αλλά και κανείς δεν σκοτίζεται να μάθει, καθόσον είναι επιλογή του αφεντικού αφενός και –ως είπαμε και υπογραμμίσαμε– ευειδέις, οπότε και σαν ευχάριστο τοπίο να τις πάρεις πάλι κέρδος είναι για τους σκληρά εργαζόμενους και πενιχρά αμειβόμενους, που έχουν τοιουτοτρόπως κάπου ν' ακουμπήσουν τα ματάκια τους και καμιά φορά και άλλα εξαρτήματα της ανατομίας τους.

Οι «άνευ αντικειμένου» είναι το ίδιο απαραίτητες για μια επιχείρηση με τον βετεράνο γερόλυκο, που ξέρει όλα τα κόλπα κι όλα τα κατατόπια, από το πώς να κάνουμε τραβηχτικές από τα Ευρωπαϊκά Κονδύλια μέχρι το πώς αλλάζουμε ασφάλειες στην απίθανη πατέντα που σκάρωσε ο

Μίμης ο ηλεκτρολόγος το 1963 και που δουλεύει ακόμα (υπό προϋποθέσεις). Καμιά φορά οι «άνευ αντικειμένου» αποδεικνύονται ίσως πιο χρήσιμες κι από τον ίδιο τον βετεράνο. Καθόσον μπορούμε να τις χρησιμοποιήσουμε στη θέση κάποιου που αρρώστησε ξαφνικά (ή απολύθηκε ξαφνικά), συνήθως με ολέθρια αποτελέσματα ή για την ανύψωση του ηθικού του αφεντικού (κι άλλων τινών υψηλών παραγόντων) σε μια δύσκολη στιγμή ή να τις βάλουμε για μόστρα όταν μας επισκέπτεται σημαντικός πελάτης ή να τις πάρουμε μαζί όταν διαπραγματευόμαστε ρουσφέτια με ζόρικο πλην ατζέμη κρατικό παράγοντα και σ' ένα σωρό άλλες χρήσεις, αναλόγως των αναγκών. Συνήθως το ωράριο των «άνευ αντικειμένου» είναι εξαιρετικά ελαστικό, επεκτεινόμενο και πέραν των ωρών γραφείου κι ως εκ τούτου η μηνιαία τους αποζημίωση ποικίλει και προσαρμόζεται –άνωθεν πάντα.

Η Σούλα, ας πούμε, που χτυπιέται από το πρωί ως το βράδυ (και της αρέσει, άλλο αν γκρινιάζει), αμείβεται κατά τι πάνω από τον βασικό μισθό. Αλλά η Νότα Τσαρδάκη, άνευ αντικειμένου, ενδέχεται να καθαρίζει, κατά πως ψιθυρίζεται, ίσως και περισσότερα από τον Άβερελ τον ίδιο –κι αν με ρωτήσετε εμένα... δικαίως.

Ξέρω πως το μυαλό σας παράγει κατάπτυστους συνειρμούς –ίσως να ευθύνομαι κι ο ίδιος λίγο γι' αυτό. Πλην, δεν έχετε δίκιο. Γιατί, μπορεί μεν η Νότα να περπατεί στον σταθμό και να πέφτουν τα ντοσιέ από τα ντουλάπια, αλλά... όλα κι όλα!... δεν έχει ποτέ ακουστεί το παραμικρό για κείνη (πλην Σούλας φυσικά, που τη ζηλεύει). Πιστεύω πως η δυσπιστία του ουδέτερου παρατηρητή ίσως να οφείλεται όχι τόσο στην ελαστική σχέση εργασίας και τις δυσανάλογες απολαβές της εν λόγω υπαλλήλου, όσο στο παρουσιαστικό της. Γιατί είναι ανθρώπινο να κρίνεις «εξ ιδίων τα αλλότρια». Και βέβαια, αν είχες αυτό το φυντάνι στη δούλεψή σου τι θα σκεφτόσουν κατά προτεραιότητα; Αν γνωρίζει γραφομηχανή και στενογραφία; Να είμαστε σοβαροί τώρα.

Σε σύσκεψη θα βρισκόσουν όλη μέρα, να της υπαγορεύεις χρονοδιαγράμματα και με ταμπέλα «Μην ενοχλείτε, μην σας πάρει ο διάλογος τον πατέρα» στην πόρτα. Πλην στην προκειμένη περίπτωση θα είχατε άδικο, καθόσον ο Απατούλης δεν είναι καθόλου σαν τα μούτρα σας και ντροπή σας μόνο και που το σκεφτήκατε.

Θα μου πεις τώρα... με το δίκιο του ο καθένας να κολάζεται βλέποντας τη Νότα να βολοδέρνει στον σταθμό «άνευ αντικειμένου», με τα κοντούλια της, με τα στενούλια της, τα ντεκολτέδια της και το ακατοίκητο το ρετιρέ της, αλλά μη βιαζόμαστε να το κρίνουμε αυστηρά το εργαζόμενο κορίτσι. Αυτή τη δουλειά της δώσανε (την «άνευ αντικειμένου»), αυτή κάνει. Αν τη βάζαν να κάνει πολιτικό ρεπορτάζ θα έκανε πολιτικό ρεπορτάζ (με άγνωστες για την ενημέρωση και ίσως για τη χώρα συνέπειες). Γιατί είναι τουλάχιστον αφελές κι αντιδεοντολογικό να κρίνουμε μια τούρτα από την εμφάνιση. Κάτσε πρώτα να φας ένα κομμάτι, ίσως και δεύτερο και μετά, μάλιστα, μπορείς να έχεις άποψη.

Δυστυχώς, αυτή η τούρτα ήταν μόνο «φάτε μάτια ψάρια και κοιλιά περιδρομο», οπότε κρίση αντικειμενική και τεκμηριωμένη επί του προκειμένου δεν μπορούσε να υπάρξει.

Τώρα, η Νότα μπορεί να ήταν «άνευ αντικειμένου», όμως βοήθουσε το κορίτσι όπου υπήρχε χρεία. Μα ν' αντικαταστήσει ασθενούντα συνάδελφο, μα να τρέξει να πάρει συνέντευξη ή ακόμα και ρεπορτάζ να κάνει, μα στη σύνταξη, στις δημόσιες σχέσεις... όπου χρειαζόταν έτρεχε προθύμως. Ήταν τρόπω τινά σαν τον μπαλαδόρο που κρατάει μεν ο προπονητής στον πάγκο, αλλά τον ρίχνει στον αγώνα όποτε τα 'φερνε έτσι ο διάλογος να πάθει αβαρία κάποια από τις φίρμες. Τώρα αν ο παγκίτης εισέπραττε μηνιαίως περισσότερα από τον φιρμάτο ας πρόσεχαν οι παράγοντες όταν έκαναν τις μεταγραφές. Αυτά έλεγε το συμβόλαιο πως είχε λαμβάνειν το παιδί, αυτά ελάμβανε. Α, μα πια!

Στο τέλος –φιθυρίζεται κακοβούλως πως αυτό έγινε τη εντολή «άνωθεν»– της δώσαν κι εκπομπή. Τι εκπομπή ήταν; Μα όπως όλες στον ΠΛΑΪ... λίγο απ' όλα. Στην ουσία «άνευ αντικειμένου», ίσα να δικαιολογούμε τις διαφημίσεις και το σπρώξιμο τηςπραμάτειας, του Απατούλη και των χορηγών. Εδώ είχε εκπομπή ο Σαρδάμης, που δεν φτούραγε να πει σωστά δυο λέξεις στη σειρά, δεν θα είχε το πλάσμα;

Το τι έλεγε το στοματάκι του πάντως ήταν μια άλλη ιστορία. Εμείς, οι κακοπροαίρετοι ζηλιάρηδες, περιμέναμε πώς και πώς ν' αρχίσει να κελαϊδάει για να σημειώνουμε μαργαριτάρια. Σε μια φάση αναφέρθηκε στους βουλευτές που ήταν όλοι «παρών» σε πλήρη απαρτία, πλην των δικαιολογημένα «απών». Σε μια άλλη παρουσίασε τον καλεσμένο της ως τον «γνωστό ρηξικέλευθο σεφ μαγειρικής». Μια άλλη φορά έκανε ιστορική αναδρομή στην εποχή του... Προέδρου «Ντίξον» και μας πληροφόρησε πως ο Κέννεντυ είχε πάρει το όνομά του από το αεροδρόμιο στη Νέα Υόρκη (υπογραμμίζοντας πως το ήξερε διότι «έχω πάει πολλές φορές για ψώνια»).

Ο Άβερελ τράβαγε τα μαλλιά του, αλλά τι μπορούσε να κάνει ο άνθρωπος αφού υπήρχε εντολή «άνωθεν»;

Το ωραιότερο όμως έγινε όταν την έστειλαν να καλύψει την άφιξη γνωστού ροκ συγκροτήματος και ει δυνατόν να πάρει συνέντευξη από τ' αστέρια που το απάρτιζαν. Έλα όμως που τα εγγλέζικα του κοριτσιού ήταν επιπέδου ρουμ-τουλετά (ή «αριστερού» αγραβάτωτου πρωθυπουργού πλατιάς –αρχικά– λαϊκής απήχησης)!...

Με φωνάζει το λοιπόν ο Άβερελ, σκασμένος, να μ' επιφορτίσει με αποστολή υψίστης κοινωνικής και δημοσιογραφικής σπουδαιότητας.

–Ρε συ, Λέων, μου λέει. Δεν πας μαζί, μην μας κάνει καμιά λαχτάρα το ακατοίκητο και γελάει μετά μαζί μας όλη η πιάτσα;

Άλλο που δεν ήθελα εγώ –σκασιαρχείο και με τη βούλα!

–Μπράβο, μετά χαράς, του κάνω.

Παίρνω λοιπόν το πλάσμα, το βάζω στο φιατάκι και ξα-
μολιόμαστε κατά Ελ Βενιζέλος μεριά ίνα επιτελέσουμε το
λειτουργημά μας.

Τώρα, να προσπαθείς να συγκεντρωθείς στην οδήγηση
όταν η συνεπιβάτις σου έχει μοστράρει κάτι γυμνασμένους
και μαυρισμένους μηριαίους απίστευτους, που αδυνατούσε
να καλύψει επαρκώς το υποβαθμισμένο φουστάκι, δεν είναι
ακριβώς το ευκολότερο πράγμα στον κόσμο! Ιδίως όταν ο εν
λόγω οδηγός κοντεύει να σαλτάρει από το καθεστώς παρα-
τεταμένης ακούσιας εγκράτειας, στο οποίο υπόκειται από
κτίσεως κόσμου –όσο θυμάται δηλαδή. Οπότε κάνεις υπο-
μονή, σφίγγεις τα δόντια, απαγγέλλεις νοερά ινδικές
μάντρες και ξόρκια, αλλά πόσο ν’ αντέξει ο άνθρωπος; Δεν
είναι φτιαγμένος από σίδηρο! Κάποια στιγμή θα την κάνει
την υπέρβαση και θ’ απλώσει το ξερό του.

Όπερ και εγένετο.

Το πλάσμα στράφηκε και με κοίταξε αυστηρά.

–Λέων, μου λέει, θα σε μαλώσω. Τι κάνεις εκεί;

–Μπαρδόν, λάθος, μουρμουράω εγώ κοκκινίζοντας. Τα-
χύτητα πήγα ν’ αλλάξω...

–Στο μπούτι μου, βρε αθεόφοβε;!!!

–Μα... πάνε και βάζουν τον λεβιέ σε λάθος μεριά!... προ-
σπαθώ να τα μπαλώσω εγώ.

–Α, άμα είναι λάθος δεν τρέχει τίποτα, καγχάζει η συνο-
δηγός πλήρης κατανόησης.

–Εμ τι, παιδιά είμαστε;...

Το πλάσμα χαμογέλασε.

–Δεν ξέρω..., μου κάνει τσαχπίνικα. Δεν ξέρω... Κυκλο-
φορεί πάντως η φήμη ότι είσαι κάπως πέφτουλας.

–Πέφτουλας εγώ;!!! ανακράζω αγανακτισμένος. Εγώ, που είμαι τύπος και υπογραμμός;!...

–Ναι, αλλά η Έφη άλλα λέει...

Το «ατυχές συμβάν» με την Τσιμούχα!

–Τι λέει δηλαδή; ρωτάω μαγκωμένος.

–Νά... ότι της την έπεσες, λέει, κανονικά κάτω από το τραπέζι...

–Παρεξήγηση, εξηγώ εγώ πηγαίνοντας πάλι ν' αλλάξω ταχύτητα (και ψάχνοντας για τον λεβιέ).

–Πάλι δεν βρήκες τον λεβιέ, παρατηρεί η συνοδηγός μου.

–Δεν πειράζει, της λέω κι εγώ ξεθαρρεμένος. Κι έτσι καλά το πάμε.

Χάχανα γάργαρα το πλάσμα. Μωρέ καλά το πηγαίναμε στ' αλήθεια!

–Είσαι ένας εσύ!....

Αλλά το χέρι το άφησε εκεί που βρισκόταν. Κι όταν τα αφήνεις τα χέρια τα άτιμα ελεύθερα, αυτά αλωνίζουν.

–Κοίτα μόνο μην τρακάρουμε, μου λέει.

–Βρε δίκιο έχεις, συμφωνώ εγώ. Δεν πάμε λέω εγώ κάπου να ξεκουραστούμε;

–Κουράστηκες; απορεί το ακατοίχητο.

–Εμ το να οδηγείς σ' αυτή την κίνηση λίγο το 'χεις; της κάνω.

–Και το ρεπορτάζ;

–Σιγά το ρεπορτάζ, της λέω. Σάματι είμαστε τηλεοπτικοί για να μας βλέπουν; Φτιάχνουμε εκεί μια ιστορία κι ούτε γάτα, ούτε ζημιά. Ποιος θα το καταλάβει;

–Και η... συνέντευξη;

–Αυτό άστο πάνω μου, της λέω.

–Α, τότε εντάξει.

Στο Μαρούσι βρισκόμασταν, ήξερα ένα διακριτικό ξενοδοχείο παραμονής μικρής διάρκειας εκεί κοντά, πιάσαμε ένα δωμάτιο κι ετοιμαστήκαμε να ξεκουραστούμε.

–Όμως δεν έχω πάρει μαζί μου νυχτικιά, μου λέει αμήχανα το φαινόμενο.

–Δεν πειράζει, της λέω. Συνάδελφοι είμαστε, δεν υπάρχει παρεξήγηση. Σάματι εγώ έχω φέρει πυτζάμες;

–Εσένα δεν θα σε παρεξηγήσουν αν σε δουν με τα σώβρακα, αλλά εμένα... ε; έρχεται η απάντηση να μ' αφήσει ξερό.

–Ποιος θα μας δει, βρε παρλιακό; της λέω. Σάματι θα καλέσουμε τους φωτογράφους;

–Αυτό να μου πεις, λέει το ακατοίχητο και χώνεται κάτω από τις κουβέρτες με αμφίεση μοντέλου εσωρούχων –στο αρχικά πιο καμπυλοειδές.

Από κοντά κι εγώ... Απλώνω τις χερούκλες... Λαμπρή σήμερα, ημέρα αναστάσιμη! –επιτέλους! Τέρμα η Σαρακοστή.

Εκεί λοιπόν που έκανα τις αναγνωριστικές μου περιπολίες σε λόφους, πεδιάδες, φαράγγια κι οροπέδια βάζει το παρλιακό τα γέλια... χιχιχιχι... χιχιχιχι...

–Τι έπαθες, μωρή; απορώ εγώ (που ευελπιστούσα σε κάπως διαφορετικότερη αντίδραση).

–Γαργαλιέμαι, μου λέει. Έτσι που με πιλατεύεις γαργαλιέμαι.

–Και πώς να σε πιλατέψω, μανίτσα μου; απορώ εγώ.

–Μα... για να παίξουμε ήρθαμε εδώ ή για να ξεκουραστούμε; αντιαπορεί η «άνευ αντικειμένου» και με ξανακουφαίνει.

Λέω μέσα μου: «Δεν μπορεί, πλάκα θα κάνει... Τόσο ακατοίχητο πια... δεν υπάρχει!».

–Το τερπνόν μετά του ωφελίμου, της λέω (φωναχτά) απλώνοντας και πάλι τα κουπιά.

–Μήηηηηηηηηη στα πόδια!.... γαργαλιέμαι του θανατά, τσιρίζει το πλάσμα κακαρίζοντας.

Οπότε, σεβόμενος την ευαισθησία της –κύριος εγώ!– ανεβαίνω πιο πάνω. Χειρότερα! Να την έχει πιάσει ένα νευρικό και να μη λέει να σταματήσει! Στο τέλος, είδα κι απόειδα, μην πάθουμε και κανένα χουνέρι πλάκα στην πλάκα... περνάω κατευθείαν στο παρασύνθημα μιας και στο σύνθημα ατυχήσαμε.

–Τι κάνεις εκεί; με σταματάει η Νότα.

–Τι σου φαίνεται ότι κάνω, μανάρι μου; εκνευρίζομαι εγώ.

–Τι... χωρίς σκουφάκι;

Ωπ! Να μια λεπτομέρεια που παραβλέψαμε!

–Δεν τρέχει τίποτα, την καθησυχάζω. Μην ανησυχείς, δεν υπάρχει πρόβλημα.

–Καλέ τι λες; μου κάνει εμποδίζοντας αποφασιστικά την πρόσβαση. Κι αν κολλήσουμε τίποτα;

–Τι να κολλήσουμε; εξανίσταμαι εγώ. Γρίπη; Γιατί για τίποτ' άλλο δεν το βλέπω.

–Α, μην την παίρνεις αφήφιστα τη γρίπη, μου κάνει αυστηρά. Μια φίλη μου την τρέχαν ένα μήνα από ένα τόσο δα κρουολογηματάκι.

Τρελάθηκα!

–Μωρή, πλάκα μου κάνεις; της λέω. Θα κολλήσεις γρίπη από το... τέλος πάντων;...

–Εσύ το ανέφηρες, μου επισημαίνει σουφρώνοντας το

μουτράκι της. Αλλά, έτσι κι αλλιώς, εμείς για να ξεκουραστούμε ήρθαμε εδώ, δεν ήρθαμε για τρελίτσες.

Κι όπως τα 'βλεπα τα πράγματα για ξεκούραση το πηγαίναμε, γιατί με τούτα και με κείνα είχαμε πάθει αυτό που φοβόμουν: υποστολή σημαίας.

–Εντάξει, της λέω ελπίζοντας ενδόμυχα σε βελτίωση της κατάστασης προσεχώς. Ας ξεκουραστούμε και βλέπουμε.

–Α, μπράβο! ενθουσιάζεται το πλάσμα. Πάρε με αγκαλίτσα.

Οπότε, τι να 'κανα, την πήρα αγκαλίτσα και σε λίγο μας έπαιρνε ο ύπνος σαν αδερφάκια. Όταν καμιά φορά ξυπνήσαμε είχε πάει πέντε η ώρα. Δεν προφταίναμε όχι τρέλες να κάνουμε (που αμφιβάλω), αλλά ούτε καφέ να πιούμε.

Για πότε κατεβήκαμε στο σταθμό, για πότε μοντάραμε τα ηχητικά με τον Ντίνο –όπου εκεί να δεις συνέντευξη με μένα σε όλους τους ρόλους!– για πότε πρόλαβα την εκπομπή κι εγώ δεν ξέρω!

Πάντως την «αποκλειστικότητα» την έπαιξα μια χαρά κι όταν, μετά την εκπομπή, με φώναξε ο Άβερελ στο γραφείο του ήμουν σίγουρος πως ήταν για να μου ανακοινώσει την από καιρό αναμενόμενη αναβάθμισή μου.

–Ρε συ, Λέων, τι έκανες πάλι; ήταν οι πρώτες του κουβέντες.

–Κέντησα, ε; γέλασα εγώ με δικαιολογημένη περηφάνια.

Ο Άβερελ σήκωσε τα χέρια ψηλά στον ουρανό, στην αγαπημένη του κίνηση απόγνωσης.

–Κέντησες τη γούνα μας πες καλύτερα, πατάει τις φωνές. Μας έκαψες! Το αφεντικό είναι πυρ και μανία!

–Γιατί; απορώ εγώ.

–Γιατί, αγόρι μου, πήρες συνέντευξη από ανθρώπους που τελικά δεν ήρθαν, μου εξήγησε αποκαμωμένος.

–Τι «δεν ήρθαν»; απόρησα εγώ (με τα φίδια να με ζώνουν).

–Αμ δεν ήρθαν, είπε ο Άβερελ. Την τελευταία στιγμή ανέβαλαν το ταξίδι τους. Υπάρχει σε όλα τα δελτία ειδήσεων... πλην του δικού μας.

–Μα... πώς;..., προσπάθησα εγώ να κερδίσω χρόνο.

–Αυτό ακριβώς θέλω να μάθω κι εγώ, φώναξε ο Άβερελ.

Οπότε, τι να λέμε και τι να ψάχνουμε τώρα; Την πατήσαμε κανονικά (απ' όποια μεριά και να το δεις το πράγμα...).

Τα ΜΜΕ κάνουν πάρτυ εις βάρος μας με τη συνέντευξη-μαϊμού. Άλλο που δεν ήθελαν... κι εγώ έτρεχα να το μαζέψω με κάτι «πλάκα κάναμε... ένα τρυκ... θα σας το λέγαμε μετά...» και τέτοια σάπια.

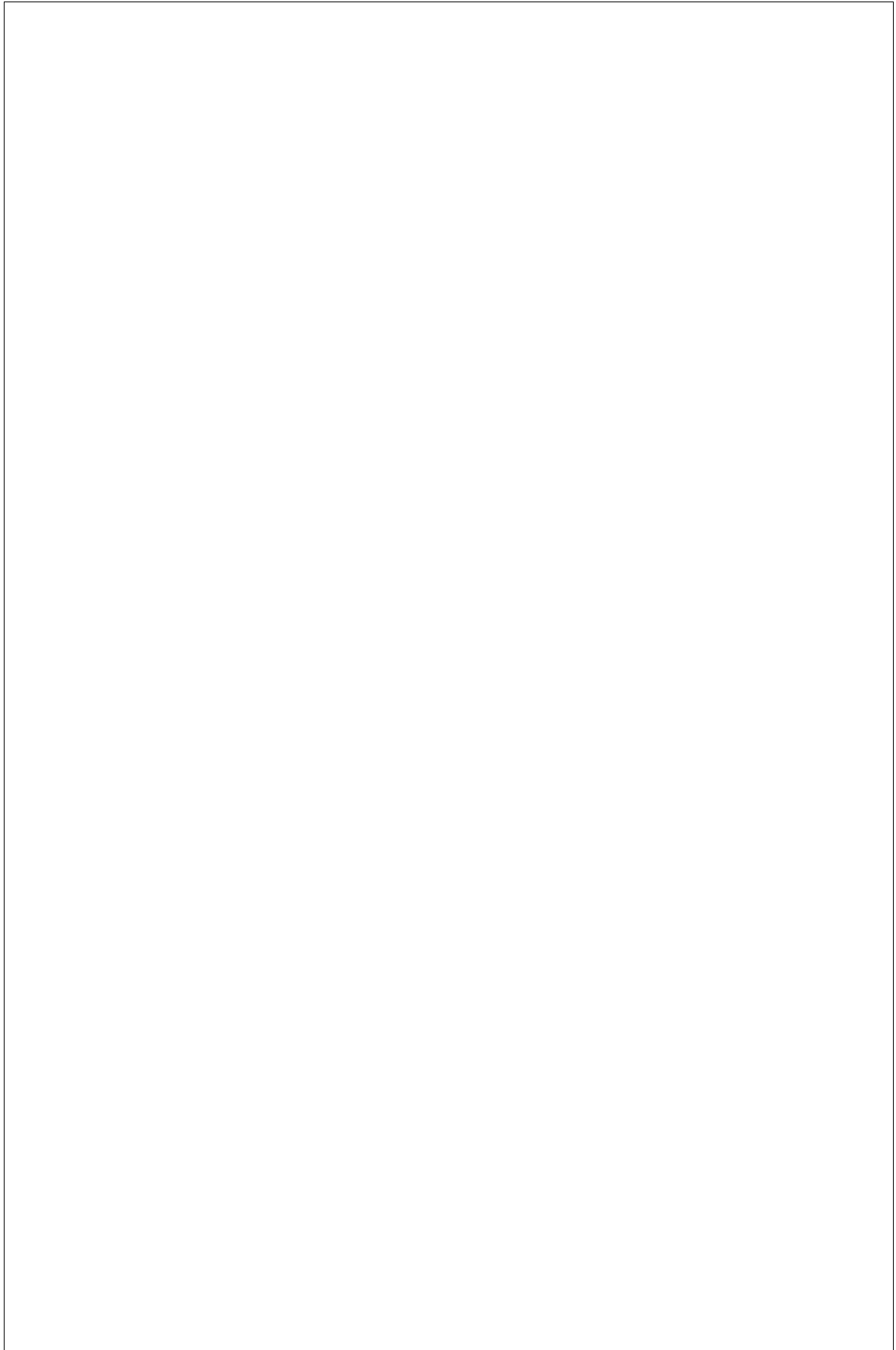
Ο Απατούλης απαίτησε την άμεση αποπομπή μου και μόνο κατόπιν της παρέμβασης της Νότας πείστηκε να με κρατήσει με μια γενναία περικοπή απολαβών.

Εντάξει, παίξαμε το ένα νούμερο στη ρουλέτα και χάσαμε. Άμα δεν σε θέλει η άτιμη η μπίλια, πάει, δεν σε θέλει!

Συγγνώμη κύριε, ποιος είστε;

Όταν το αφεντικό, που δεν πατάει πόδι στο μαγαζί ούτε για να μαζέψει τις εισπράξεις (του τις πάνε), έρχεται για επιθεώρηση μπορείς να βάλεις άνετα στοίχημα ότι δεν είναι για καλό.

Τον Απατούλη δεν τον είχα δει ποτέ εκ του σύνεγγυς, όχι πως τον έβλεπαν οι άλλοι δηλαδή –πλην Άβερελ και Λάμπη. Οπότε φαντάζεται κανείς την έκπληξή μου όταν είδα ένα κοντό, στρογγυλό, καραφλό ανθρωπάκι –φτυστός ο Ντάννου ντε Βίτο– με εκδρομική περιβολή και τουπέ να παρελαύνει σαν τον Μουσολίνι στα παλιά επίκαιρα δια μέσω του σταθμού, με Άβερελ και Λάμπη να τρέχουν ξωπίσω του, πιστοί σφουγγοκωλάριοι και με την προσήκουσα πόζα. Μίκυ Μάους ήταν η όλη σκηνή, με τη διαφορά ότι κανείς μας δεν είχε όρεξη για γέλια, ένεκα που οι μέρες ήταν πονηρές και πολλά ακούγονταν στην πιάτσα για μειώσεις, απολύσεις και τέτοια άγρια και φοβιστικά.

Ο αφεντικός έκανε την περατζάδα του, αντάλλαξε μερικές τυπικές κουβέντες με το προσωπικό –που ανάθεμα κι αν ήξερε– όπως κάνουν τα αφεντικά και μετά κλείστηκε για καμιά ώρα με Άβερελ και Λάμπη στο γραφείο του πρώτου δια τα περαιτέρω. Το τι ελέχθη μας το ανακοίνωσε ο Πρωτοσύγγελος αργότερα, σαν βρεγμένη γάτα –και μας έκανε την καρδιά περιβόλι.

Λόγω του ότι οι καιροί είναι χαλεποί, λέει, και ένεκα η στενότητα, η κρίση και η γενική κατάσταση της αγοράς, όχι μόνο της χώρας αλλά ολόκληρου του πλανήτη, η διεύθυνση, λέει, προκειμένου ν' αντεπεξέλθει, λέει, στις επιταγές των καιρών και στις υποχρεώσεις της, αναγκάζεται, λέει, να δρομολογήσει πλάνο μειώσεων αποδοχών του προσωπικού –όχι πολύ... μόνο κατά 25% (!)– και καλούμεθα, λέει, όσοι θέλουμε να εξακολουθήσουμε να αποτελούμε μέρος του δυναμικού του αγαπημένου μας σταθμού, να υπογράψουμε, λέει, ένα χαρτί με το οποίο θα κάνουμε αποδεκτές τις τόσο απαραίτητες –και αναγκαίες, αλίμονο!– μειώσεις. Ειδάλλως... Ειδάλλως, sorry, λέει, αλλά όποιος διαφωνεί δέον όπως περάσει από το λογιστήριο ίνα εισπράξει τρεις μισθούς –σε μεταχρονολογημένη επιταγή έξι μηνών και βάλε– και... καλή επιτυχία. Δυστυχώς, λέει.

Ο Σαρδάμης, να φανταστείς, έκανε νέο ατομικό ρεκόρ, κάνοντας σαρδάμ σε κάθε δεύτερη λέξη που προσπαθούσε αγωνιωδώς να εκστομίσει.

–Με εικοσιντέπ... πέντε τα εκρατ... τό, μείζω... ωση, τι μου... με... μέλ... μένει...; κλαψούρισε ο άχαρος. Ούτε εξαλ... εξακόλ... κόσια ευρώ!

–Τι να πω εγώ που μου 'καναν ήδη μείωση λόγω τιμωρίας και τώρα έχω κι αυτό από πάνω; του λέω.

–Εστού... εσύ... είσαι μόρ... μόνος σου, πήρα την πληρωμένη απάντηση. Ένα κρούτσ... τσουρο. Τι να πιούμε... πούμε εμείς που έρχου... χουμε οικρογέ... γένειες;!...

Τα πράγματα ήταν στριμόκωλα. Ο Τζάμπας ήξερε πολύ καλά τι έκανε. Γιατί, αυτή την εποχή, που έχανες τη δουλειά σου και πέρναγες στην ανεργία δια βίου (και άνευ επιδόματος), ποιος θα είχε τα κότσια να πει όχι στη μείωση;

Πλην, όπως λέει το σοφό ρητό, ο λύκος στην αναμπουμπούλα χαίρεται κι εγώ δεν είχα καμιά όρεξη να επιστρέψω

στην εποχή των ισχνών αγελάδων. Είχα λοιπόν το σχέδιό μου και περίμενα τις εξελίξεις σε άκρα επιφυλακή.

Ήξερα, από πείρα, ότι τα «βαριά χαρτιά» του μαγαζιού, τα «ονόματα», όπως καλή ώρα Τζομπάνο, Λάμπη, Τιμούχα, Σουμαδοπούλαινα καθώς και τις «άνευ αντικειμένου», δεν θα τους πείραζαν, καθόσον θα κατέρρευε ολόκληρο το οικοδόμημα κι όχι τίποτ' άλλο αλλά, αν έπεφταν τα νούμερα ακροαματικότητας, θα έπεφταν και οι διαφημίσεις, οπότε μεγάλη η ζημιά για τον κομπιναδόρο Απατούλη, που αποσκοπούσε μεν σε γενναία μείωση των εξόδων, αλλά παραλλήλως σε γενναία αύξηση της αρπαχτής. Και πώς θα κάνεις την αρπαχτή όταν δεν έχεις νούμερα να παρουσιάσεις; Η κανονική διαφήμιση αποδίδει μεν, αλλά ψιχία. Το μυστικό βρίσκεται στην γκριζα και τη μαύρη, στα SMS και στην «φιλανθρωπία». Όμως για να τα κάνεις αυτά χρειάζεσαι μια πρόσοψη, μια βιτρίνα –τη στάχτη στα μάτια. Άνευ της πρόσοψης δεν σε υπολογίζει κανείς, οπότε τι κάνουμε; Οι μικροί κάνουν και μικρές αρπαχτές. Παπατζήδες είναι, φτωχοδιάολοι. Οι μεγάλες μπίζνες προϋποθέτουν άλλα πράγματα.

Ο Άβερελ τα 'ξερε αυτά και τον έβλεπα που προβληματιζόταν, γιατί το αφεντικό του είχε προφανώς θέσει «στόχους», ήγουν νούμερα, που μεταφράζονται σε πεχούνια. Και μια κουβέντα είναι να σουτάρεις τους απείθαρχους που δεν θα υπογράψουν «καλή τη πίστη» για τη μείωση («να βάλουμε όλοι μαζί πλάτη, να βοηθήσουμε τον σταθμό»). Πώς θα κρατήσεις το επίπεδο αν σου φύγουν άτομα που έχει συνηθίσει ο κοσμάκης και που θα σου φύγει από πελάτης αν δεν τους ακούει; Και καλά με το τσούρμο, τεχνικό προσωπικό, σύνταξη και παιδιά για όλες τις δουλειές (βλέπε Σούλα). Αυτούς τους αντικαθιστάς στο πιτς-φουτίλι. Πλήθος τα ληγούρια που θα σπεύσουν να δουλέψουν σαν σκλαβάκια «έναντι πινακίου φακής». Έτσι όμως και σου φύγουν δυο-τρεις παραγωγοί πού διάολο θα βρεις αντικαταστάτες του ίδιου, αν όχι μεγαλύτερου, βεληνεκούς;

Μια και δυο πάω να βρω τον Άβερελ.
–Τι θες εσύ πάλι; μου κάνει αγριοκοιτάζοντάς με.
–Να υπογράψω, του λέω.
Ο Άβερελ άνοιξε δυο μάτια πελώρια πίσω από τα πατο-
μπούκαλα.
–Τη... μείωση;
–Όχι, την αύξηση, του λέω.
Απόμεινε να με κοιτάζει σαν χαζός.
–Δεν κατάλαβες..., μου κάνει. Για μείωση μιλάμε.
–Μπορεί, του λέω. Πλην για την πλέμπα. Εγώ ήρθα να
υπογράψω για αύξηση.
Ο Άβερελ έσκασε ένα στραβό χαμόγελο.
–Ρε Λέων, μου λέει. Τι πίνεις και δεν μας δίνεις, αγόρι
μου; Δεν άκουσες τι είπαμε; Έχουμε μειώσεις της τάξεως
του 25%. Εντολή άνωθεν. Όποιος δεν το δεχτεί... τον πού-
λον!
–Απαξάπαντες; τον ρωτάω εγώ ηρέμως. Εσύ, ο Λάμπης,
η Σουμαδοπούλαινα, ας πούμε;...
Ο διευθυντής πήρε να κοκκινίζει.
–Δεν θα σου δώσουμε τον λόγο, φώναξε. Θα υπογράψεις
ή θα σε πάρει ο διάολος και θα σε σηκώσει.
Άραξα αναπαυτικά στην πιο κοντινή πολυθρόνα. Εδώ
παιζόταν παρτίδα ζόρικια και τον άσσο στο μανίκι μου το
κοροΐδο απέναντι δεν τον είχε πάρει χαμπάρι.
–Μα δεν είπαμε; του κάνω. Ήρθα να υπογράψω πρώτο-
ς-πρώτος. Για αύξηση 25%.
Ο Άβερελ με κοίταξε καλά-καλά.
–Δεν παίρνεις καμιά ασπιρίνη, κανένα ντεπόν; μου λέει.
Φοβάμαι πως έχεις ανεβάσει πυρετό και παραμιλάς.

–Κι όταν λέμε αύξηση εννοούμε στη προ της «τιμωρίας» μείωση, προσθέτω εγώ ατάραχος. Για να μην έχουμε παρεξηγήσεις.

Ο Άβερελ κούνησε το κεφάλι του με κατανόηση.

–Εντάξει, μου κάνει. Λάλησες. Σε χτύπησε μάλλον η αγαμία στο κεφάλι.

–Άσε ν’ ακούσεις πρώτα και μετά κάνεις τη διάγνωση, του λέω.

–Για να δούμε...

–Λοιπόν... Όποιος δεν υπογράψει τη μείωση φεύγει. Σωστά;

–Το ευαγγέλιο, λέει ο Άβερελ.

–Αν όμως μας κάνουν κόνζες δυο, τρεις, τέσσερις παραγωγοί; του πετάω τη φόλα επιδέξια.

Με κοιτάζει υποψiάρικα.

–Γιατί, υπάρχει τέτοια περίπτωση; ρωτάει. Άκουσες τίποτα;

–Πολλά λέγονται και όσο κι αν είναι «εν βρασμώ» δεν θα πρέπει να αποκλείσουμε το ενδεχόμενο, του λέω διπλωματικά.

–Ε, και; Θα προσλάβουμε άλλους.

–Κατιμάδες, του λέω. Γιατί ποιος θα ’ρθει να σου δουλέψει σκλαβάκι για μια πεντακοσαρού μείον τις κρατήσεις;

–Όλο και κάποιος θα βρεθεί.

–Τόσο μαλάκας αμφιβάλω, του κάνω. Αλλά και να ’ρθει θα πρέπει ν’ αλλάξεις το πρόγραμμα και μέχρι να το συνηθίσει ο κόσμος... φέξε μου και γλίστρησα.

Ο Άβερελ με κοίταξε καλά-καλά.

–Τόση ώρα πολεμάω να καταλάβω πού το πας και δεν βγάζω άκρη, μου δηλώνει.

–Θα σου πω, του λέω. Πες μου όμως εσύ πρώτα... ποιος είναι ο μεγαλύτερος φόβος ενός ραδιοφωνικού σταθμού;

Δεν κάθισε να το σκεφτεί.

–Μη χάσει τις διαφημίσεις, απαντάει απνευστί.

–Όχι, του λέω. Μην μετακινήσει ο πελάτης τη βελόνα από εκεί που την έχει παρκάρει στο ραδιοφανάκι. Γιατί έτσι και το κάνει, πάει, τον έχασες! Κάποιος άλλος θα τον αρπάξει καθ' οδόν, θα του δημιουργήσει καινούργιες συνήθειες κι άντε μετά να τον ξαναφέρεις εσύ πίσω! Ο σκοπός είναι να το κρατήσεις το θύμα εκεί που βρίσκεται.

–Προχώρει στο παρασύνθημα.

–Η λύση στο πρόβλημά σου είμαι εγώ! του λέω.

–Πώς έτσι;

–Απλό. Έτσι και σου φύγει παραγωγός, βάζεις εμένα να κάνω την εκπομπή του ή παραπλήσια, αν την έχει κατοχυρωμένη –με άλλο όνομα και διαπιστευτήρια, αλλά με φωνή που να παραπέμπει ευθέως στον απελθόντα.

Ο Άβερελ με κοίταξε καλά-καλά.

–Απάτη δηλαδή, μου λέει.

–Έτσι κι αλλιώς από την απάτη ζούμε, του λέω. Γιατί, μη μου πεις ότι η διαφήμιση, οι κομπίνες, οι «αγαθοεργίες» και τα κόλπα που κάθε τόσο σκαρφίζεται το αφεντικό υπηρετούν το ιδεώδες της Αλήθειας και της Εντιμότητας!

–Ναι, αλλά υπάρχουν απάτες και απάτες, επιμένει ο Άβερελ.

–Σωστά, παραδέχομαι εγώ. Υπάρχει η καλοστημένη απάτη και η ερασιτεχνική απάτη. Στη δεύτερη περίπτωση πας φυλακή, στην πρώτη σου δίνουν παράσημο.

Ο Άβερελ έπεσε σε σκέψη.

–Ούτε εγώ ο ίδιος δεν είμαι τόσο κυνικός, λέει στο τέλος, αναγκασμένος να παραδεχτεί την ανεπάρχειά του.

–Να λοιπόν που χρειάζομαι κι εγώ σε κάτι, του λέω.

Κούνησε το κεφάλι του.

–Άσε με να το σκεφτώ, μου κάνει.

–Σκέψου το, του λέω. Αλλά ο χρόνος τρέχει... Μη μου πεις μετά ότι δεν σε προειδοποίησα.

Τις επόμενες μέρες ο σταθμός έβραζε. Συγκεντρώσεις επί συγκεντρώσεων και διαβουλεύσεις επί διαβουλεύσεων, με αποτέλεσμα μηδέν, αφού το μόνο που έβγαине στο τέλος ήταν μια κοινή καταδίκη της πρακτικής της ασύδοτης εργοδοσίας –που μόνο οι πιο τολμηροί (ή αυτοί που είχαν κομματικές πλάτες) υπέγραψαν. Τέλος πάντων κι αφού δόθηκαν διαβεβαιώσεις από τους εργατοπατέρες πως τον (δίκαιο) αγώνα μας θα τον στήριζαν οι μηχανισμοί της μαχητικής Αριστεράς, συμφωνήσαμε να μην υπογράψει κανείς την κατάπτυστη απαίτηση του Απατούλη. Όλοι για έναν και ένας για όλους, συντρόφια! No pasarán ρεεε!

Κι όπως συνήθως συμβαίνει στις περιπτώσεις αυτές, όταν ήρθε η ώρα της κάλπης, έλαβαν: Ναι σε όλα: 138, Όχι: 7. Εκ των οποίων επτά, οι τέσσερις ήταν τεχνικοί, που είχαν ήδη κλείσει αλλού και οι τρεις παραγωγοί, που έμειναν έκθετοι στους πέντε δρόμους –ας πρόσεχαν.

Από τους τρεις οι δυο είχαν κοινή εκπομπή (ενημερωτική-σχολιασμού) κι ο ένας μουσική. Πάει να πει... μικρό το κακό. Ο Άβερελ με κάλεσε στο γραφείο του.

–Λέων, αυτό που είπαμε τις προάλλες ισχύει; με ρωτάει.

–Εις το ακέραιον, του απαντάω.

Μου σπρώχνει ένα χαρτί μπροστά μου.

–Βάλε μια τζίφρα εδώ, μου λέει.

Κοιτάω το χαρτί, τι να δω; Αύξηση, λέει... 3%!!! Και ούτε κουβέντα για άρση της προηγηθείσας μείωσης.

–Δεν είναι όπως τα είπαμε, του λέω.

–Ποτέ οι διαπραγματεύσεις δεν καταλήγουν όπως τις έχουμε αρχικά στο μυαλό μας, μου εξηγεί διδακτικά ο Άβερελ.

–Ναι, αλλά εδώ έχουμε μια απόκλιση της τάξεως του 22% από τον αρχικό μας στόχο, παρατηρώ αυστηρά.

–Αυτή είναι η αντιπρόταση της εργοδοσίας, μου λέει εκείνος ατάραχος. Και... πίστεψέ με... πάλεψα σκληρά για να το πετύχω.

–Τότε δεν υπάρχει συμφωνία, του λέω σπρώχνοντας το χαρτί προς το μέρος του.

–Μήπως να το ξανασκεφτείς, ρε Λέων; μου κάνει ο έτσι. Στο λέω γιατί στην τελική σε συμπάθησα. Τόσα περάσαμε μαζί!... Δεν θα 'ταν κρίμα να βρεθείς άνεργος; Μέρες που είναι;

–Με απειλείς; του κάνω.

–Σε προειδοποιώ, μου απαντάει –σαν σε φτηνή σαπουνόπερα. Οι καιροί είναι δύσκολοι, δεν είναι ώρες αυτές για παληκαριές.

–Αν δεν ανεβεί το νόμισμα, τουλάχιστον στο 18%, ξέχασέ το, του λέω.

–Τέσσερα και πολύ που είναι, παζαρεύει ο τσίπης.

–Μην ξεχνάς πως πάνω από τα λεφτά... πάνω από τα νούμερα υπάρχει μια αξιοπρέπεια και γι' αυτήν ζούμε, του λέω με φωνή που παλλόταν από δίκαια αγανάκτηση (απαράλλαχτα σαν τον Χένρυ Φόντα στα «Σταφύλια της Οργής» ένα πράγμα!).

Ο Άβερελ αναστέναξε.

– Πέντε τοις εκατό είναι η τελευταία προσφορά, μου λέει διορθώνοντας το έγγραφο με μπικ. Βάλε μια τζίφρα εδώ κάτω να τελειώνουμε. Άντε... βραδιάσαμε!

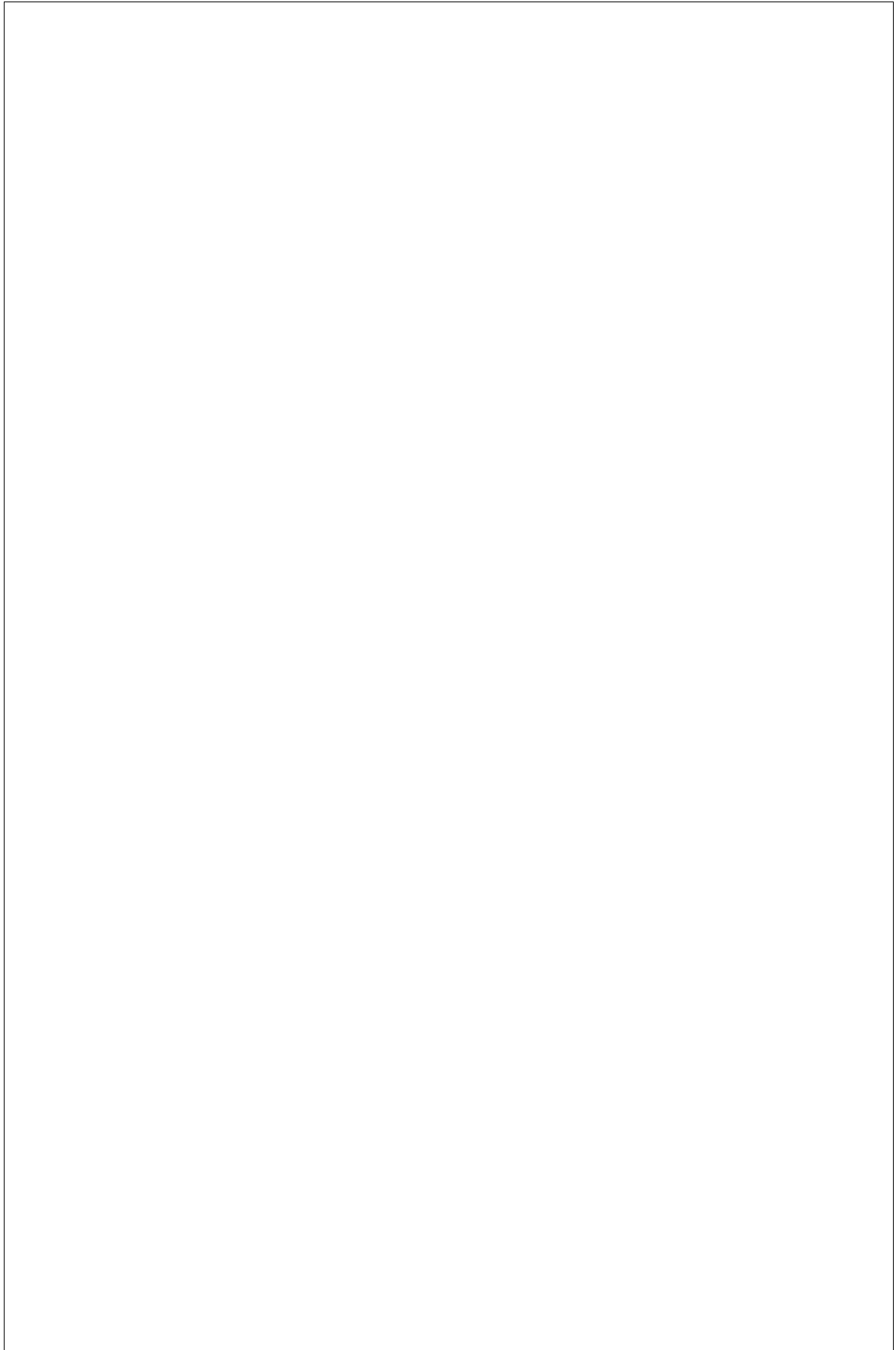
Τι να 'κανα εδώ που έμπλεξα; Υπέγραψα.

Ο Άβερελ συμβουλευτήκε το ρολόϊ του.

–Ίσα που προλαβαίνεις την εκπομπή του αντάρτη του Στρομπουλίδη, μου λέει. Όρμα τους, αγόρι μου, και πάρε τους τα σώβρακα!

Κάτι που ήταν πιο σίγουρο κι από το ότι ο ήλιος αύριο θα έβγαινε πάλι από την ανατολή.

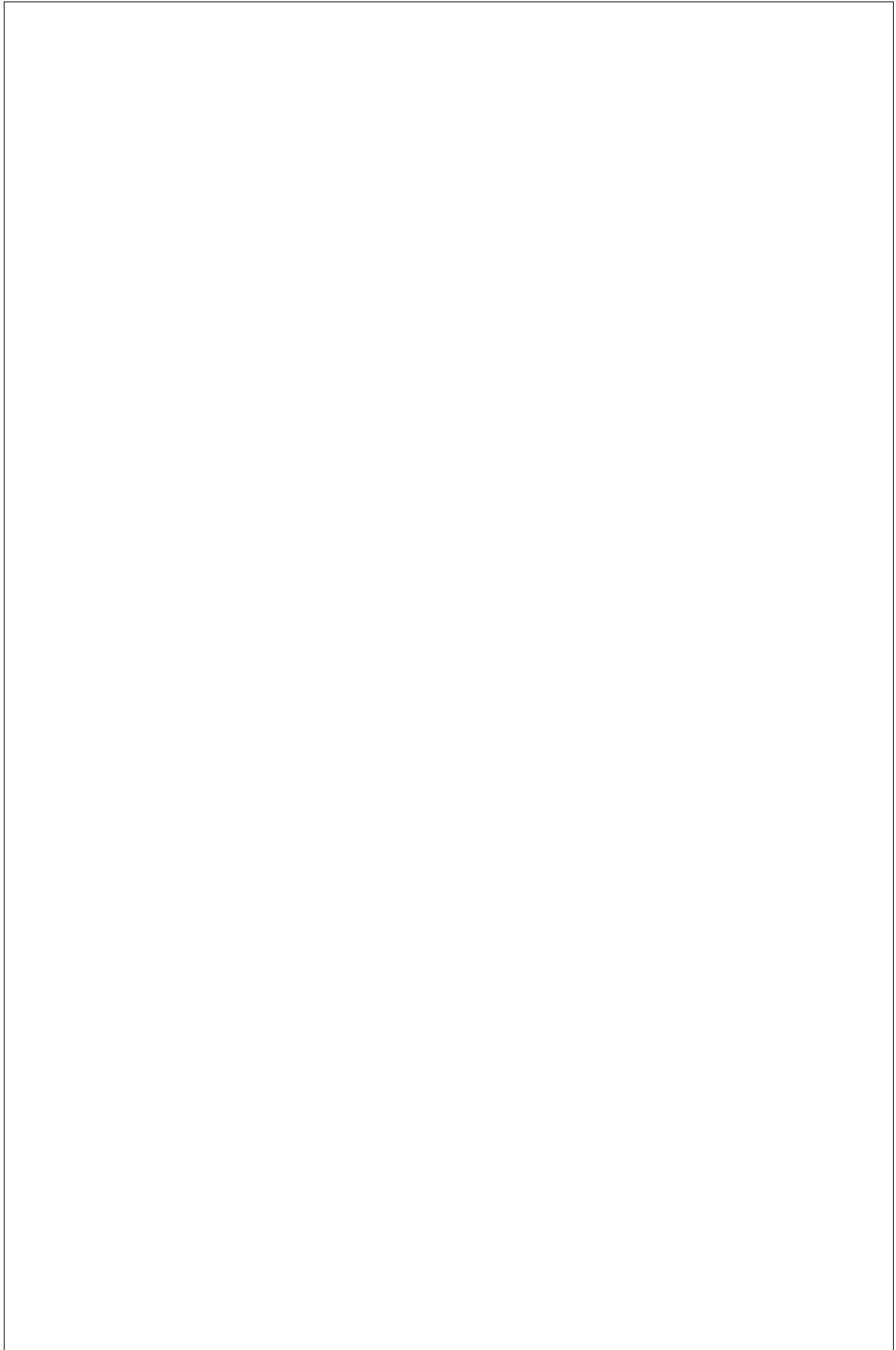

ON AIR

Το Δίκιο του Εργάτη

Εκείνο που δεν είχε υπολογίσει ο Απατούλης –και οι γύρω απ’ αυτόν σφουγγοκωλάριοι– ήταν η αντίδραση των συνδικάτων στις απολύσεις και εν προκειμένω της ΕΣΗΕΑ. Όχι πως είχαν καμιά έγκαψη δηλαδή οι εργατοπατέρες τι θ’ απογίνουν οι απολυμένοι συναδέλφοι –αυτοί, βρέξει-χιονίσει, τη μπάζα τους την έκαναν, χώρια τα τυχερά, και άνευ εργασίας– αλλά νά, κάτι τέτοιες περιπτώσεις σου δίνουν την ευκαιρία να πουλάς μούρη (με το αζημίωτο), δήθεν ότι κόπτεσαι για το δίκιο του εργάτη!

Έτσι, με την ευκαιρία των απολύσεων στον ΠΛΑΪ, η ΕΣΗΕΑ, συνδικαλιστικό όργανο των απανταχού δημοσιογράφων (ακόμα κι αυτών που βρίσκονται αποσπασμένοι σε κρατικές θέσεις), κήρυξε 48ωρη καθολική απεργία διαμαρτυρίας για όλα τα ΜΜΕ. Φρόντισαν δε να βάλουν την απεργία σε τέτοιες μέρες ώστε, με το Σαββατοκύριακο μαζί και την αργία της Δευτέρας (μια από τις άπειρες «επίσημες» που κάνουν τη ζωή μας κάπως πιο υποφερτή σ’ αυτή τη χώρα) να έχουμε ένα γεμάτο πενθήμερο για όλους τους συναδέλφους, που κανόνιζαν ήδη για Αργοσαρωνικό και Αράχωβα, προκειμένου να διαδηλώσουν από κει τη συμπαράστασή τους στους αναξιοπαθούντες απολυμένους.

Όπου, ξαφνικά, ο χρόνος σταμάτησε! Καθόσον, αν δεν δουλεύει η προπαγάνδα της τηλεόρασης, του ραδιοφώνου και των εφημερίδων δεν συμβαίνει τίποτα. Κάτι υπάρχει

εφόσον έχει ασχοληθεί το γυαλί, το ραδιοφωνάκι και το τυπωμένο κωλόχαρτο. Αν δεν ασχοληθούν αυτά γεγονότο απλά δεν υπάρχει!

Μουγκαμάρα γενική το λοιπόν κι εκπομπές αρχείου, να σου βγαίνουν από τ' αυτιά οι περισπούδαστες διδασκαλίες του κυρίου καθηγητού Κλαδάκου ή η εξάωρη (και βάλε) συνέντευξη του εθνικού μας συνθέτη εμβατηρίων με τα 45 «εγώ» σε κάθε πρόταση. Πλήρης σιγή ασυρμάτου που λένε και στα πολεμικά έργα. Δηλαδή... 'ντάξει τώρα... όταν λέμε «πλήρης» δεν εννοούμε και τελείως-τελείως πλήρης!...

Βλέπεις κι εδώ ο αγαπημένος σταθμός φρόντισε να πρωτοτυπήσει. Πώς το έκανε; Μ' έναν απλό, πλην ιδιοφυή, τρόπο. Τα δελτία ειδήσεων είχαν απαγορευτεί από το μαχόμενο όργανο της μαχόμενης δημοσιογραφίας. Δεν είχαν όμως απαγορευτεί και οι εκπομπές Τέχνης και Λόγου, ούτε οι κοινωνικού ενδιαφέροντος. Οπότε τι έκανε ο δαιμόνιος Πρωτοσύγγελος –His Master's Voice; Επιστράτευσε εαυτόν, τον Λάμπη και την Σουμαδοπούλαινα και σκάρωσαν μια έκτακτη εκπομπή που έπαιζε, συμπτωματικά, στην ώρα του μεσημβρινού *magazine*, από την οποία έσουραν τον αναβαλλόμενο στους «αχάριστους αντάρτες», που τορπιλίζουν, με ύποπτες και ποταπές προθέσεις, τον σταθμό «που τους δίνει ψωμί να φάνε».

Ούρλιαζε με το γνωστό του μπρίο ο Άβερελ, σιγοντάριζε αλεπουδιάρικα ο Λάμπης, συμπλήρωνε και η αγανακτισμένη Σουμαδοπούλαινα και γινόταν η δουλειά μια χαρά. Αντισυναδελφικό είπες; Σιγά! Σ' αυτή τη συντεχνία ο καθείς φροντίζει την πάρτη του και αν μπορεί να βάλει τρικλοποδιά στον «καλό συνάδελφο» –που είναι βεβαίως ανταγωνιστής, άρα επικίνδυνος– το κάνει χωρίς δεύτερη σκέψη και τσιριτζάτζολες. Ιδίως όταν έχει πιάσει θέση στα πόδια του θρόνου του αφεντικού και χαίρει της εκτίμησης αυτού του τελευταίου. Σιγά μην στενοχωριόταν τώρα ο Άβερελ των πέντε χιλιάρικων για την τύχη του ταλαίπωρου είλωτα των εξακοσίων! Να είμαστε λίγο σοβαροί.

Έκαναν λοιπόν τη δουλειά τους μια χαρά οι γερμανοσολιάδες της εργοδοσίας κι όλα ωραία και καλά. Πλην όμως, μια εκπομπή δύο ωρών δεν μπορεί να καλύψει ένα εικοσιτετράωρο, όσο και να τη βάζεις και να την ξαναβάζεις μαγνητοφωνημένη μετά. Κι επίσης πόσο Κλαδάκο και πόσο Συνθέτη Εγώ ν' αντέξει πια ο άμοιρος ακροατής; Θα του βγαιναν από τ' αυτιά! Οπότε θα 'κλεινε το ραδιοφωνάκι και θα πήγαινε καμιά βόλτα, να χαζέψει τις περαστικές γχομενίτσες, να ξεθολώσει ο άνθρωπος. Ναι, αλλά αυτό θα έριχνε τα νούμερα της ακροαματικότητας. Και τι είπαμε; Όταν τα νούμερα πέφτουν, πέφτουν κι οι διαφημίσεις. Κι αν δεν έχουμε διαφημίσεις, SMS και κομπίνες τότε γιατί να κάνουμε ραδιόφωνο, για την ψυχή της μάνας μας; Αυτό ήταν ένα πρόβλημα.

Και στο πρόβλημα αυτό ο Άβερελ βρήκε την καλύτερη λύση. Και μάλιστα από την πρώτη μέρα.

Χτυπάει το κινητό μου.

–Έλα, Λέων, ακούω τη χολερική φωνή του διευθυντή μου. Πού σε βρίσκω;

–Δεν θες να ξέρεις, του λέω σπρώχνοντας μαλακά πιο πέρα τη Σούλα που βρισκόταν σε δημιουργικό οίστρο.

–Δεν θέλω, συμφωνεί κι αυτός. Πλην όμως έχω μια ιδέα που μπορεί και να σ' αρέσει.

–Δεν θα μ' αρέσει αλλά ακούω, του λέω εγώ κάνοντας νοήματα «σουτ» στη Σούλα.

–Σκέφτηκα να βγάλουμε στον αέρα δυο-τρεις έκτακτες εκπομπές, μου λέει ο Άβερελ.

–Να βγάλετε, τον ενθαρρύνω εγώ. Γιατί να μη βγάλετε;

–Ναι, αλλά με ποιόν; ξεφυσάει δήθεν προβληματισμένος ο τυπάκος. Βλέπεις έχουν σηκώσει όλοι τους μπαϊράκι και το παίζουν κομμαντάντε Τσε Γκεβέρα. Άσε που φοβούνται μην χαρακτηριστούν απεργοσπάστες...

- Και δικαίως, του λέω εγώ.
- Ναι, αλλά αν είναι να μην εκτεθούν;
- Πώς να μην εκτεθούν δηλαδή; απορώ εγώ. Δεν θα καρφωθούν από τη φωνή;
- Εκτός κι αν την αλλάξουν, μου πετάει τη φόλα δήθεν αδιάφορα ο Άβερελ.
- Το έπιασα, αλλά έκανα το κορόϊδο.
- Σκέφτεσαι τον Σαρδάμη ν' αλλάζει φωνή; του λέω γελώντας.
- Δεν σκεφτόμουν τον Σαρδάμη, έρχεται η ξερή απάντηση.
- Μωρέ ξέρω ποιον σκεφτόσουν, του κάνω. Αλλά ξέχασέ το.
- Θα πληρωθούν υπερωρίες, μου λέει.
- Ναι, ξέρω... Με υποσχετική και μεταχρονισμένες επιταγές για χρόνο και βάλει...
- Όχι, ρε... Κανονικά. Μπέσα μιλάμε.
- Και θα γίνουμε εμείς απεργοσπάστες για πενιχρά ψιχία, κύριε διευθυντά; του λέω αυστηρά.
- Δεν πρόκειται για πενιχρά, μου απαντάει αυτός. Θα υπάρξει και μπόνους εκατό ευρώ για κάθε εκπομπή.
- Για πόσες εκπομπές μιλάμε; ενδιαφέρομαι εγώ (από περιέργεια).
- Τρεις ημερησίως... τουλάχιστον.
- Κάνω το λογαριασμό... τρεις πέντε δεκαπέντε συν τις υπερωρίες... Εντάξει, καθόλου ευκαταφρόνητος ο ανέλπιστος μποναμάς.
- Άσε... θα το σκεφτώ..., του κάνω.
- Έγινε, μου λέει. Σε μισή ώρα να 'σαι στο στούντιο. Γράφεις.

Οι μέρες που ακολούθησαν ήταν κόλαση, αλλά συγχρόνως και μέρες θριάμβου. Κέντησα μιλάμε, ο μπαγάσας! Κέντησα! Το ΠΛΑΪ έδειχνε να είναι ο μοναδικός σταθμός με πρόγραμμα μέσα σ' αυτό το χάος –και φυσικά εκείνος που μάζεψε όλα τα πακέτα αυτό το πενθήμερο. Με έναν ηχολήπτη της πλάκας, που ήξερα και που δεν θα έβγαζε άχνα πουθενά, αν του πετάγαμε μερικά κόκαλα, έφτιαξα στο στούντιο χαρακτήρες που δεν υπήρχαν κι εκπομπές ανεπανάληπτες. Ο κόσμος τσίμπησε με το πρώτο. Γιατί στα τέτοια τους οι ενδοσυντεχνιακές διαφορές των έτσι κι αλλιώς μισητών δημοσιογράφων. Αυτοί τη διασκέδασή τους ήθελαν και να μην τους χαλάς τις συνήθειες. Σ' όποιο ταξί να 'μπαινες κείνες τις μέρες ΠΛΑΪ θα άκουγες –κι όλοι μας ξέρουμε πως οι ταρίφες είναι σε τελευταία ανάλυση η πιο σίγουρη σφυγμομέτρηση τάσεων και κοινής γνώμης.

Οι συνδικαλισταράδες τώρα είχαν λυσσάξει να βρουν ποιοι ήταν αυτοί οι απεργοσπάστες, να τους συνετίσουν. Όσο κι αν έψαχναν όμως ούτε Μήτσο Σέσκουλο έβρισκαν, ούτε Σωτήρη Μουεζίνη, ούτε Θεόδουλο Σουγιά. Και δεν τους έβρισκαν γιατί και οι τρεις τους ήταν προϊόντα του δημιουργικού δαιμονίου του Νικηφόρου Δεληκράχτη, γνωστότερου ως Λέοντα των Ερτζιανών.

Το μόνο πρόβλημα είναι πως όταν ήρθε η ώρα των λογαριασμών προς μεγάλη μου έκπληξη (δεν θα 'πρεπε) ανακάλυψα πως η άλλη πλευρά δεν τήρησε τα συμφωνηθέντα. Όχι αύξηση δεν είδα, αλλά ούτε καν τις δεδουλευμένες υπερωρίες πληρώθηκα. Ο μισθός μόνο, σκέτος και ξερός και μάλιστα με τις περικοπές που είχε υποστεί.

Πάω στον Άβερελ.

–Κάποιο λάθος έγινε στο λογιστήριο, του λέω.

–Λάθος; Τι λάθος; απορεί η σουπιιά.

–Άλλα συμφωνήσαμε κι άλλα έλαβα, του λέω.

–Δεν μπορεί! αναφωνεί ο τυπάκος. Για να δούμε... Πόσα έλαβες;

Του δείχνω την απόδειξη... τη μελετάει... Με κοιτάζει απορημένος.

–Ε, τόσα δεν βγαίνουν; μου κάνει. Με τη μείωση...

–Ποια μείωση, ρε;!!! βάζω τις φωνές εγώ. Δεν κάναμε ειδική συμφωνία; Δεν υπογράψαμε χαρτιά;

–Ναι, μωρέ... κάτι θυμάμαι..., μουρμουρίζει ο Άβερελ κι αρχίζει να ψάχνει στο γραφείο του. Πού το 'βαλα να δεις;... πού το 'βαλα;... Α, νά το!

Ανασύρει ένα χαρτί από το χάος, το μελετάει για να σιγουρευτεί πως είναι αυτό και μου το δείχνει.

–Ορίστε, μου λέει. Τι λέει εδώ; «Ο κάτωθι υπογεγραμμένος.... δηλώ ότι αποδέχομαι ευχαρίστως και άνευ πιέσεων μείωση των απολαβών μου κατά 25%...». Και παρακάτω η τζίφρα σου.

Το κοιτάζω και μου πέφτουν τα μαλλιά! Είχα πράγματι υπογράψει αποδοχή μείωσης, ενώ, μέσα στην αναμπουμπούλα, νόμιζα πως υπέγραφα αύξηση! Η λουμπίνα μου την είχε φέρει μια χαρά.

–Είσαστε πολύ πούστηδες τελικά, ρε! φωνάζω αγανακτισμένος. Πολύ μεγάλα πουσταριά!

–Πριν βιαστείς και κάνεις χαρακτηρισμούς και να παρεκτρέπεις μ' αυτόν τον απαράδεκτο τρόπο, δες καλύτερα αυτόν τον φάκελο που με επιφόρτισε να σου παραδώσω ο ίδιος ο Απατούλης, μου λέει αυστηρά ο Άβερελ και σπρώχνει προς το μέρος μου έναν φάκελο.

Τον παίρνω, τον ανοίγω και βρίσκω μέσα ένα εικοσάευρο κι ένα κουπόνι έκπτωσης-μαϊμού για 2 ευρώ σε παγκοσμίως άγνωστο σουπερμάρκετ, απ' αυτά που μοίραζε το αφεντικό στη φυλλάδα του.

–Τι 'ναι αυτό; ρωτάω αποσβολωμένος τον Άβερελ.

–Αυτό είναι για να πιεις μια μπύρα, μου εξηγεί ατάραχος ο αλεπουδιάρης.

–Σιγά, ορέ, ξοδευτήκατε! του κάνω.

–Κοίτα, μου λέει ο Άβερελ αυστηρά. Την ξέρεις την παροιμία που λέει: «Ενού του χαρίζανε γάϊδαρο κι αυτός τον κοίταζε στα δόντια»;

–Θα σου ’λεγα εγώ μια άλλη παροιμία τώρα, αλλά σέβομαι τους μπινέδες, που δεν μου ’χουν κάνει τίποτα στο κάτω-κάτω, του πετάω.

Ο Άβερελ χαμογέλασε με κείνο το πεθαμενατζήδικο χαμόγελο που τον είχε κάνει διάσημο ανάμεσα στα κατακάθια του σιναφιού.

–Σου είπα πως δέχομαι πιέσεις από τους συνδικαλιστάδες να τους υποδείξω εκείνους που έκαναν εκπομπές κατά τη διάρκεια της απεργίας; μου λέει.

Τον κοιτάζω με το στόμα ανοιχτό.

–Τελικά, του κάνω, σε υποτίμησα εσένα. Και καλά να πάθω. Παραδέχομαι πως είσαι πιο λέρα κι από μένα τον ίδιο, μιλάμε!

–Ε, όχι κι από σένα, ρε Λέων, λέει ο Άβερελ μετριόφρονα. Η φύση της δουλειάς μας είναι τέτοια. Με τόσα λάμγια και τόσα καθάρματα γύρω μας πώς θα επιβιώσει ο άνθρωπος αν πηγαίνει με το ευαγγέλιο στο χέρι; Αλλά μην ανησυχείς, από μένα δεν πρόκειται να πάρουν κουβέντα.

–Καλοσύνη σου.

–Τώρα, αν υπάρξουν διαρροές από πουθενά αλλού δεν μπορώ να εγγυηθώ, συμπλήρωσε η λουμπίνα κάνοντας το χαμόγελό του πιο πλατύ.

Τα κόζα έσφιγγαν και ήταν ώρα πια να σκεφτούμε κάπως πιο σοβαρά το μέλλον μας.

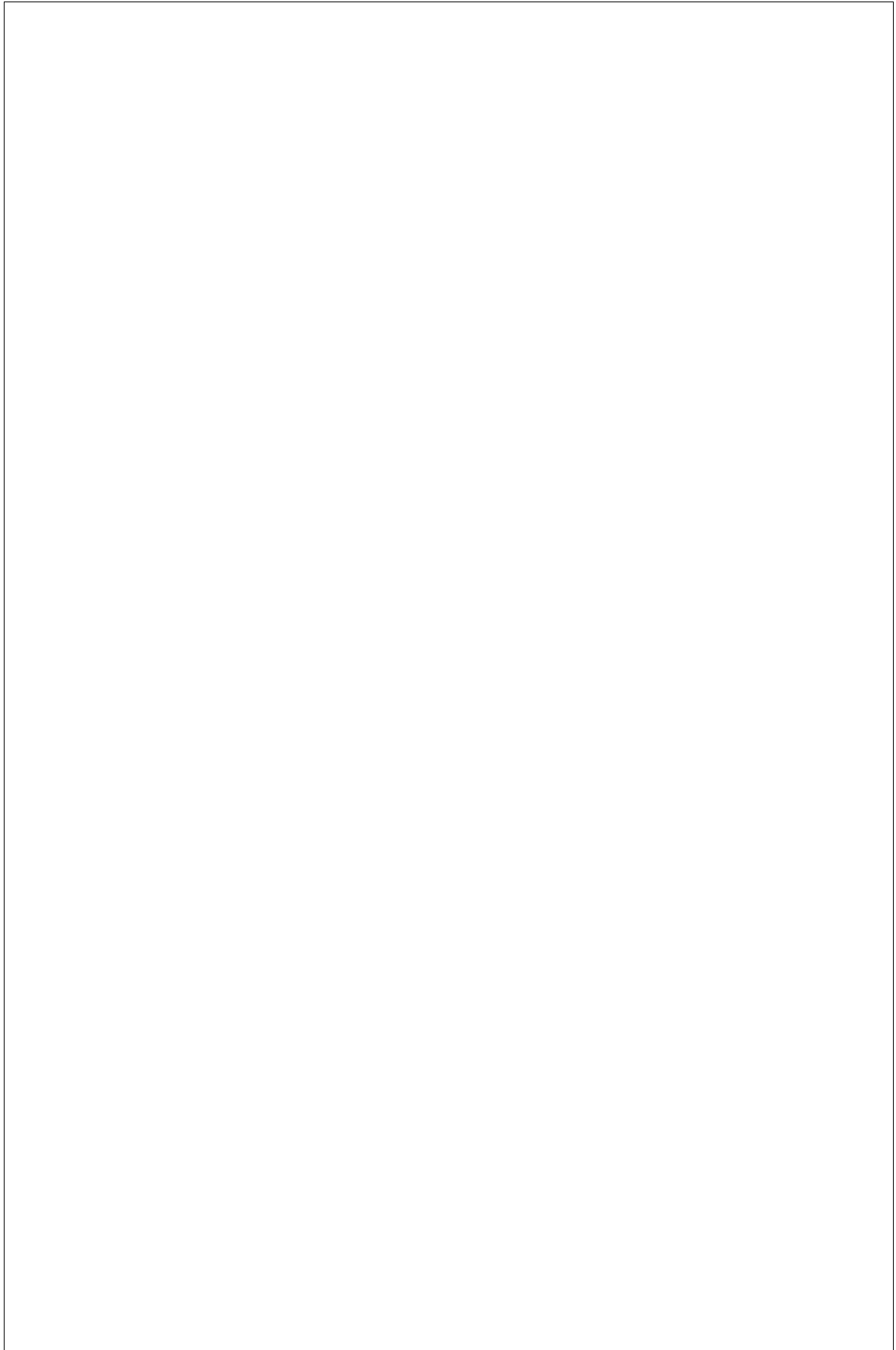
WORKERS

RIGHTS

Φως στο Λούκι

Tρεις μήνες πέρασαν –με το ζόρι– κι ο Τζάμπας ξαναχτύπησε. Η παρατεταμένη κρίση... οι οικονομικές συγκυρίες... ανυπέρβλητες δυσκολίες... λέει... κι ο σταθμός, όπως όλες οι επιχειρήσεις την σήμερα, αντιμετωπίζει προβλήματα ρευστότητας και μόνη λύση η κατανόηση των εργαζομένων, λέει... να βάλουν, για μια ακόμη φορά, πλάτη, λέει... Μια μικρή μειωσούλα... τι ψυχή έχει;... της τάξεως του 15%... Ειδάλλως...

–Αν μου κάνουν κι άλλη μείωση θα δουλεύω νυχθημερόν για 315 ευρώ; απόρησε η Σούλα, που μπορεί να υπερέβαλε κάπως στην αφαίρεση, αλλά όχι και πολύ.

Στον σταθμό έπεσε πανικός. Όλοι ήξεραν ότι δουλειές εκεί έξω δεν υπήρχαν κι αν αφήναν τούτη εδώ θα λέγαν το ψωμί ψωμάκι. Αλλά και πάλι... να δουλεύεις σαν σκλαβάκι για το τίποτα;... Το κακό είναι πως το ήξερε αυτό κι ο Απατούλης κι έπαιζε ως εκ τούτου το χαρτί του με σιγουριά. Γιατί αν δεν εκμεταλλευόταν σ' αυτή την υπέροχη συγκυρία την ανάγκη των εργαζομένων τότε θα την εκμεταλλευόταν;

Είχε επιστρατεύσει κι όλο του το επιτελείο για να υποστηρίξει την κομπίνα αυτή –υπέρ της επιβίωσης του σταθμού πάντα, αλλά και ολόκληρου του Απατούλειου ομίλου. Πρωί-πρωί ο Άβερελ ωρυόταν, κοπτόμενος υπέρ λιτότητας

«ως μόνου μέσου εξόδου της χώρας από το τούνελ», το μεσημέρι ο Λάμπης έκανε περισπούδαστες οικονομολογικές αναλύσεις εκθειάζοντας «τους σωστούς χειρισμούς της κυβέρνησης» και τονίζοντας πως μόνο με περικοπές, γενναίες μειώσεις μισθών και συντάξεων και ομαδικές απολύσεις «θα βρισκάμε και πάλι τον βηματισμό μας», ενώ το απόγευμα ο Τζομπάνος ειρωνευόταν και σάρκαζε «όποιον αφελή κομπορρήμονα» πίστευε πως υπήρχε άλλος, πιο ανθρώπινος τρόπος αντιμετώπισης της κρίσης.

Οι υπόλοιποι συνάδελφοι είχαν πάθει ταρακούλο κι έτρεχαν από 'δώ κι από 'κει, μήπως και βρουν κάπου να τρυπώσουν. Ακόμα και οι σεσημασμένοι γλύφτες, όπως ο Σαρδάμης κι ο Τενόρος, της πρωινής ζώνης, ψαχνόντουσαν.

Εγώ είχα ξεκινήσει από πολύ πιο πριν βέβαια, γιατί από προσωπική πείρα είχα διακρίνει πού πήγαινε το πράγμα. Δεν μου πήρε πολύ χρόνο ωστόσο να διαπιστώσω πως οι εναλλακτικές λύσεις ήταν απειροελάχιστες έτσι όπως σταθμοί, κανάλια κι εφημερίδες κατέβαζαν τα ρολά κι άφηναν τους εργαζόμενους σ' αυτά μπουκάλα, σε καθημερινή πια βάση. Καθόσον οι ιδιοκτήτες-κομπιναδόροι είδαν από νωρίς πως η υπόθεση δεν είχε πια ψωμί και πως οι μπάζες που κάναν με τις λαμογιές και τις «συναλλαγές» με την εξουσία είχαν περιοριστεί στο ελάχιστο. Άσε που κι ο κόσμος άρχισε να τους παίρνει είδηση και να τους γυρίζει την πλάτη. Κι όπως πολύ καλά γνωρίζουμε, άνευ ακροατών, τηλεθεατών κι αναγνωστών η μηχανή της ρεμούλας και της αρπαχτής δεν μπορεί να δουλέψει.

Στην πραγματικότητα η εναλλακτική ήταν μία –κι όποιος πρόλαβε τον Κύριο είδε.

Ο «Μπέσα Radio στα 78.7 FM», το... μπεσαλίδικο ραδιόφωνο, όπως είχαν λάβει εντολή να το διαφημίζουν οι κωπηλάτες του, ήταν δημιούργημα ενός άνεργου άγκορμαν, ονόματι Ντίνου Καραρεκλάμα, σε αγαστή συνεργασία με και κεφάλαια από τον διαβόητο Ζήκο Γκουντή, μιας απί-

στευτης λέρας που πέρασε απ' όλα τα «μέσα» και που βρισκόταν πίσω απ' όλες τις κομπίνες, με όλες τις πολιτικές παρατάξεις, από τη μεταπολίτευση κι εδώθε. Αν άλλος είχε ρίξει τα κανόνια που είχε ρίξει ο Γκουντής, που είχε πάρει στο λαιμό του κόσμο και κοσμάκη, θα τον είχαν μαντρώσει στα σίδερα για 500 χρόνια, χωρίς καμιά έκπτωση. Τούτος εδώ όμως –γάτα με πέταλα!– τα είχε καταφέρει έτσι που να μην τον πειράζει κανείς. Τούς κράταγε όλους και τον φοβόντουσαν; Τον χρειάζονταν, επειδή ήταν αδίστακτος και πουλιόταν χωρίς πρόβλημα σε όποιον πλειοδοτούσε; Δεν θα μάθουμε ποτέ. Η ουσία είναι πως ο Γκουντής χρώσταγε και στον τυροπιτά της γωνιάς, αλλά δεν πλέρωνε μία και δεν τον άγγιζε κανείς.

Το «μπεσαλίδικο ραδιόφωνο» είχε ξεκινήσει εδώ και κάνα χρόνο και συνεχώς σαρφάλωνε στην αδυσώπητη κλίματα της ακροαματικότητας, αφενός λόγω άκρατου, άνευ προηγουμένου, λαϊκισμού και κολακείας της εκλεκτής του πελατείας και αφετέρου επειδή ο Καραρεκλάμας –άλλο γατόνι κι αυτός!– είχε ξαμοληθεί και μάζευε ότι όνομα πιασάρικο υπήρχε στην αγορά πληρώνοντας «προμνημονιακά», τουτέστιν με μισθούς που οι άλλοι τυχάρπαστοι της συντεχνίας δεν μπορούσαν ν' ανταγωνιστούν. Πού τα 'βρισκε όλα αυτά τα λεφτά; Μα από καλοστημένες κομπίνες που εγκαινίασε πρώτο το ραδιόφωνο της μπέσας και των έξυπνων ακροατών.

Και πρώτα απ' όλα εγκαινίασε τη μαύρη και τη γκριζα διαφήμιση. Έχουμε, ας πούμε, δυο μαχαντάσηδες που κάνουν εκπομπή. Ξαφνικά, σε ανύποπτο χρόνο και σε χαλαρό διάλογο μεταξύ τους, λέει ο ένας στον άλλο:

–Άσε... είχα σοβαρό πρόβλημα με την ταράτσα του σπιτιού μου, ρε Μπάμπη. Μιλάμε, απελπισία!

–Και τι έχανες, ρε μεγάλε; ρωτάει, δήθεν, ο άλλος.

–Φώναξα τη ΜΟΝΟΤΕΞ. Ξέρεις... τη γνωστή μεγάλη εταιρία που εξειδικεύεται σε πάσης φύσεως μονώσεις. Ήρ-

θαν αμέσως, που λες, οι άνθρωποι, είδαν το πρόβλημα και... μιλάμε σε χρόνο μηδέν!... μου κάναν μια μόνωση κουκλί! Λύθηκε το πρόβλημά μου σε χρόνο ντετέ μιλάμε!

–MONOTEΞ, ε;

–MONOTEΞ, φίλε μου! MONOTEΞ και πάλι MONOTEΞ! Σώθηκα σου λέω!

–Να τους πάρω κι εγώ τότε στη MONOTEΞ για τη δική μου ταράτσα που έχει πρόβλημα.

–Θα σωθείς σου λέω. Με τη MONOTEΞ!

–Για δως μου το τηλέφωνο της MONOTEΞ...

Κι έριχνε ο άλλος το τηλέφωνο –συλλαβιστά και σε δυο-τρεις επαναλήψεις.

Μεγαλείο! Διαφήμιση μέσα στην εκπομπή, που να μην λογίζεται διαφήμιση! Θα μου πεις κι ο Απατούλης αυτό δεν έκανε; Ναι, αλλά στον «Μπέσα» το είχαν αναγάγει σε υπερπαραγωγή –και δεν υπολογίζω τους «σπόνσορες». Η ουσία είναι πως θα μπορούσε κανείς να κερδίζει τη ζωή του βάζοντας στοιχήματα πως ό,τι ώρα κι αν έβαζες «Μπέσα» πάνω σε διαφήμιση θα 'πεφτες. Τουλάχιστον εννιά στις δέκα φορές.

Αλλά αυτό δεν ήταν το μοναδικό κόλπο που είχαν βρει οι φραγκοφονιάδες του μπεσαλίδικου ραδιοφωνακίου προς άγραν πεκουνίων! Καθιέρωσαν και τον θεσμό των SMS από τους ακροατές στον σταθμό –προς 1,5 ευρώ έκαστο! Έστειλαν μηνύματα λοιπόν τα νούμερα, που είχαν έτσι την εντύπωση πως συμμετείχαν στο ραδιοφωνικό γίγνεσθαι (αν δεν το διαμόρφωναν κιόλας) και οι παραγωγοί, με πρώτον και καλύτερο τον Καραρεκλάμα, τους χαιρετούσαν ονομαστικά κι ενθουσιωδώς.

–Καλημέρα στον φίλο μου Προκόπη από τον Βόλο!... στη Λίζα... στην Πόπη από την ωραία Άρτα... στον Χαράλαμπο...

Οπότε, αν στον ΠΛΑΪ το πρόγραμμα, έξω οι διαφημίσεις, μαύρες και λευκές και οι «αγαθοεργίες», έπιανε δεν έπιανε δέκα λεπτά στην ώρα, στον Μπέσα έπρεπε να βγάλεις κομπιουτεράκι για να το βρεις. Τώρα, πώς κατάφερνε να έχει ακροατήριο αυτό ήταν κάτι που δεν κατάλαβα ποτέ.

Το θέμα όμως δεν ήταν να καταλάβω εγώ πώς λειτουργούν τα ραδιόφωνα της αρπαχτής, αλλά να δούμε πώς θα βουλευόμασταν τρουπώνοντας κάπου καλά, γιατί ο ΠΛΑΪ, το έβλεπε πια και ο πιο άσχετος, πήγαινε για φούντο και στο τέλος θα έμεναν ο Άβερελ με τον Λάμπη και τον Τζομπάνο να κάνουν εκπομπές ερασιτεχνικού επιπέδου, όπως ο Ψάλτης στο επικό «Καβαλάρης των FM».

«Κούλα... Κουλίτσα... ο Κυριάκος είναι πολύ κωλόπαιδο...»

Να τρουπώσεις όμως μια κουβέντα είναι. Πώς τρουπώνουν στην ανερχόμενη δύναμη της Ραδιοφωνίας χωρίς να 'χεις κάποιο τρανταχτό όνομα ή κάποιο βύσμα, να σε διευκολύνει;

Τελικά αποφάσισα να τα παίξω όλα για όλα κι ότι γίνει. Στο κάτω-κάτω τι είχαμε, τι χάσαμε; Βρίσκω το τηλέφωνο της ιδιαιτέρας του Καραρεκλάμα και την παίρνω. «Το και το» της λέω... «Θέλω ένα ραντεβού με τον Μεγάλο». Φυσικά μου έφερε δυσκολίες... «Δεν γίνεται... δεν δύναμαι... φόρτος εργασίας...», όλα αυτά που κάνουν οι λακέδες για να νιώσουν πως έχουν εξουσία, αλλά στο τέλος υπέκυψε και μου 'κλεισε για την επόμενη βδομάδα.

–Δέκα λεπτά το πολύ, μου ξεκαθάρισε. Ο χρόνος του αφέντη είναι υπερπολύτιμος.

Δευτέρα ήταν το ραντεβού... πάω... τρώω πόρτα. «Κάτι το απρόοπτο» και συγγνώμη... αν μπορούσα να ξαναπέρναγα Παρασκευή... Οπότε ξαναπερνάω Παρασκευή, πλην, δυστυχώς, ο Μεγάλος έλειπε εκτός Αθηνών κι έτσι μετα-

θέτουμε το ραντεβού για την άλλη Τετάρτη. Όπου πάλι δεν κατέστη εφικτό και χρειάστηκε να το αναβάλουμε για την επόμενη Πέμπτη... κι αυτή τη φορά το ανέφικτο κατέστη επιτέλους εφικτό.

Ο Καραρεκλάμας με υποδέχτηκε στο σινιέ γραφείο του ντυμένος casual, αλλά σινιέ και καπνίζοντας ένα επίσης σινιέ *Cohiba*.

–Μεθεόρτια του θριάμβου της ομάδας με τη Γαλατά Σεραϊ, μου λέει δείχνοντας την πουράκλα του.

–Την ισοπαλία; απόρησα εγώ.

–Μερικές ισοπαλίες έχουν μεγαλύτερη αξία κι από τη νίκη, μου απαντάει διδακτικά.

–Ναι, αλλά οι αντίπαλοι έπαιζαν μέσα στην έδρα μας και με δυο παίχτες λιγότερους, παρατηρώ.

Ο Καραρεκλάμας συνοφρυώθηκε.

–Δεν πιστεύω να είσαι Βάζελος, ρε..., μου κάνει.

–Οδυσσεύς Κορδελιού, δηλώνω (κάνοντας πνεύμα, τρομάρα μου!). Πλην όμως...

–Πλην όμως, αν ήσουν οπαδός του Θρύλου θα ήξερες πως στην έδρα μας παθαίνουμε τρακ, με έκοψε ο Μεγάλος. Κι ότι όταν η αντίπαλη ομάδα παίζει με λιγότερους παίχτες μπερδευόμαστε.

–Α, άμα είναι έτσι, καλά τότε, μουρμούρισα συμβιβαστικά.

Εδώ ήρθαμε για δουλειά, όχι για μπάλα. Ώρες ήταν να πάθουμε καμιά λαχτάρα λόγω ποδοσφαιρικών φρονημάτων!

Ο Καραρεκλάμας μου 'ριξε μια πατόκορφη ματιά και χαμογέλασε.

–Εσύ είσαι λοιπόν ο περίφημος Λέων των Ερτζιανών! είπε.

Όστε η χάρη μου έφτασε ως τ' αυτιά του αφεντικού!

–Ο ίδιος, παραδέχτηκα σεμνά.

Ο Καραρεκλάμας έβαλε τα γέλια.

–Έμαθα για το σόου που έδωσες τότε με την... «πυρκαγιά», είπε. Μιλάμε... Μινωτής στην Επίδαυρο!

–Το κατά δύναμη, είπα χαμηλώνοντας μετριοφρόνως τα μάτια.

–Αμ η συνέντευξη των ροκάδων που δεν ήρθαν ποτέ;!!!...

–Ένα μικρό ατύχημα, μουρμούρισα.

–Εντάξει, μου κάνει ο Μεγάλος. Ατύχημα. Αλλά τέτοια «ατυχήματα» στο μπεσαλίδικο ραδιόφωνο ούτε να τα διανοηθούμε, έτσι; Εμείς δεν είμαστε ούτε ΠΛΑΪ ούτε, πολύ λιγότερο, «Πίκρα».

–Είμαι εν γνώσει..., ψιθύρισα ταπεινά.

–Μπράβο! Οπότε περιττό να σου επισημάνω πως είμαστε, μακράν, το καλύτερο μαγαζί στα ερτζιανά. Κι όπως μου λένε οι πληροφορίες που έχω, αυτόν τον μήνα χτυπάμε πρωτιά. Ο ΠΛΑΪ τελείωσε. Από 'δώ και πέρα η δική του κατρακύλα και η δική μας άνοδος. Οι ακροατές θα έχουν τη βελόνα κολλημένη στα 78.7, μέρα-νύχτα.

–Αρίστη επιλογή, επικρότησα.

–Με άριστους συντελεστές, συμφώνησε ο Καραρεκλάμας. Έχουμε μαζέψει εδώ πέρα τα μεγαλύτερα ονόματα της πιάτσας. Το ανφάν γκατέ που λένε. Κι έπεται η συνέχεια.

–Μπέσα Ράδιο – Δύναμη! ανέκραξα.

Ο Καραρεκλάμας κούνησε το κεφάλι επιδοκιμαστικά.

–Οπότε, μου λέει κοιτάζοντάς με καλά-καλά, αν κατάλαβα σωστά ήρθες να μας προτείνεις τις υπηρεσίες σου. Κατάλαβα σωστά, ρε Λέων;

–Εντελώς, απάντησα ξεροκαταπίνοντας.

Ο Μεγάλος τράβηξε μια ρουφηξιά από την πουράκλα (του θριάμβου) και φύσηξε τον καπνό στο νταβάνι.

–Γιατί; μου πετάει ξαφνικά.

Και μ' έπιασε με τα σώβρακα κατεβασμένα.

–Παρντόν; του κάνω, για να κερδίσω χρόνο.

–Γιατί θες να φύγεις από τον ΠΛΑΪ, όπου σ' έχουν στα όπα-όπα;

–Γιατί ο Μπέσα είναι η ανερχόμενη δύναμη, απαντώ επιτήδεια.

–Όχι γιατί ο Τζάμπας σας έχει ταραξεί στις μειώσεις; χαμογελάει σαρόννια ο κύριος.

–Κι αυτό, αλλά...

Ο Καραρεκλάμας σηκώθηκε.

–Εμείς εδώ, αγόρι μου, πληρώνουμε προ-μνημονιακά, μου λέει. Πρώτη του μηνός ντάγκα, ντάγκα, ο μισθουλάκος. Ούτε «μα», ούτε «μου», ούτε «περάστε από Δευτέρα». Δούλεψες, κύριε; Θα πλερωθείς.

–Έχω ακουστά, επικρότησα.

–Πλήν... απαιτούμε από τους συνεργάτες μας αφοσίωση, προσήλωση κι ευσυνειδησία, συμπλήρωσε ο παμμέγιστος. Επ' αυτού είμεθα αμετακίνητοι. Γίνομαι κατανοητός;

–Απολύτως.

Ο Καραρεκλάμας πήγε στο γραφείο του και συμβουλευτήκε κάτι κιτάπια.

–Βλέπω εδώ πως δημιουργείται ένα κενό οχτώ με εννιά, μου λέει. Στην εκπομπή του Καρότσα. Τον ξέρεις τον Καρότσα;

–Φυσικά.

–Με στενοχώρησε, συνέχισε ο Καραρεκλάμας. Μούσκεμα μου τα 'κανε! Βρέθηκε μπλεγμένος σε κάτι σκάνδαλα

μυστήρια... Και δεν λέω... μπορεί να είναι αθώος ο άνθρωπος, αλλά η μουτζούρα αντικαθρεφτίζεται στον σταθμό και κατ' επέκταση σε ολόκληρο τον όμιλο, οπότε, όπως καταλαβαίνεις, αυτό δεν μπορώ να το επιτρέψω.

Τον πούλον ο Καρότσας;!!! Ο μεγαλύτερος λίγδας, ο πρώτος γλύφτης των αφεντικών; (Και το μεγαλύτερο λαμόγιο, που απ' όπου να τον έπιανες λερωνόσουν).

–Τι λες, θα τα καταφέρεις να τον αντικαταστήσεις επαξίως; με πυροβόλησε ξαφνικά, εξ' επαφής, ο Μεγάλος.

–Ανυπερθέτως.

Ο Καραρεκλάμας μου έτεινε το χέρι.

–Τότε προσλαμβάνεσαι, μου δηλώνει. Από Δευτέρας, με το καλό, αναλαμβάνεις υπηρεσία.

Ετοιμαζόμουν να τον προσκυνήσω εδαφιαίως για το καλό οπού μου 'κανε, που ο Γιαραμπής να μου κόβει μέρες και να του τις δίνει χρόνους, αλλά το καινούργιο αφεντικό μου 'κοψε τη φόρα.

–Αλλά... να 'μαστε 'ξηγημένοι, είπε. Οι ταρζανιές που ξέρεις, εδώ κομμένες. Εδώ δεν δίνουμε παράσταση. Εδώ σπρώχνουμεπραμάτεια. Μην τυχόν ακούσω για τίποτα πέτσινες συνεντεύξεις ή τίποτα μαϊμού τηλεφωνικές συνομιλίες γιατί θα γίνουμε από δυο χωριά χωριάτες.

–Ούτε σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης; ρώτησα.

Ο αφεντικός χαμογέλασε.

–Αυτό πια το αφήνω στην κρίση σου, είπε. Αν πρόκειται να αποφέρει στον σταθμό έσοδα... ε, ας κάνουμε μια αβάρια. Αλλά... με το γάντι, έτσι; Δεν μ' αρέσουν οι δυσάρεστες εκπλήξεις... στεναχωρούμαι.

Κι έσυρε τον τεντωμένο δείκτη του δεξιού του χεριού κατά πλάτος του λαρυγγιού του σε μια εύγλωττη και παγχοσμίως αναγνωρίσιμη κίνηση.

* * *

Στον ΠΛΑΪ δεν είπα τίποτα. Έτσι κι αλλιώς, αν εξαιρέσεις τη Σούλα, που θα μου γκρίνιαζε, δεν είχα κανέναν ν' αποχαιρετήσω εκεί μέσα. Σάββατο πληρώνομουν κιόλας, οπότε δεν θα είχα να τρέχω για δεδουλευμένα –γιατί ο Τζάμπας τα 'κανε κάτι τέτοια.

Τώρα τα 'φερε ο διάλογος έτσι ώστε την Παρασκευή το βράδυ να μου προκύψουν όλα τα νούμερα στην εκπομπή – λες και είχαν δώσει ραντεβού, οι αφορεσμένοι!

Πρώτος πήρε ένας θεούσος που κεκέδιζε για να μου κάνει παρατηρήσεις που δεν αναδεικνύω, λέει, θέματα θρησκευτικού ενδιαφέροντος.

–Εγώ δεν τ' αναδεικνύω; διαμαρτύρομαι. Λίγες φορές έχω μιλήσει για τον ένδοξο Οδυσσέα Κορδελιού;

Ο τυπάκος –σαπάκι– δεν το 'πιασε.

–Τι... τ... τι... σχε... σχέση ε... ε... έχ... χ... χ... χει αυ... αυτό; απορεί.

–Όση σχέση έχει ο Οδυσσέας Κορδελιού με τα θεοτικά, άλλο τόσο κι εγώ, του λέω και τον κουφαίνω (τέλεια).

Μετά πήρε μια θειά που τσίριζε υστερικά, γιατί της μείωσαν, λέει, το επικουρικό (ή ότι διάλογο ήταν που της μείωσαν) και τώρα δεν μπορεί να πάει στην Υπάτη για ιαματικά.

–Δεν πειράζει, της λέω. Πήγαινε στη Μύκονο, να χτυπήσεις και κάνα τεχνό, να ξελαμπικάρεις.

Κι άλλα τέτοια, πλήθος, όπου έβγαλα το άχτι μου επιτέλους, που μου είχαν πρήξει το συκώτι, οι πυροβολημένοι, όλον αυτό τον καιρό!

Στο τέλος το πήρε είδηση ο Άβερελ κι όρμησε στον θάλαμο μαινόμενος.

–Ρε τρελάθηκες; μου φωνάζει. Πας να μας το κλείσεις το μαγαζί;

–Δεν έχετε ανάγκη από μένα γι' αυτό, του πετάω αυθάδικα. Τα καταφέρνετε μια χαρά κι από μόνοι σας.

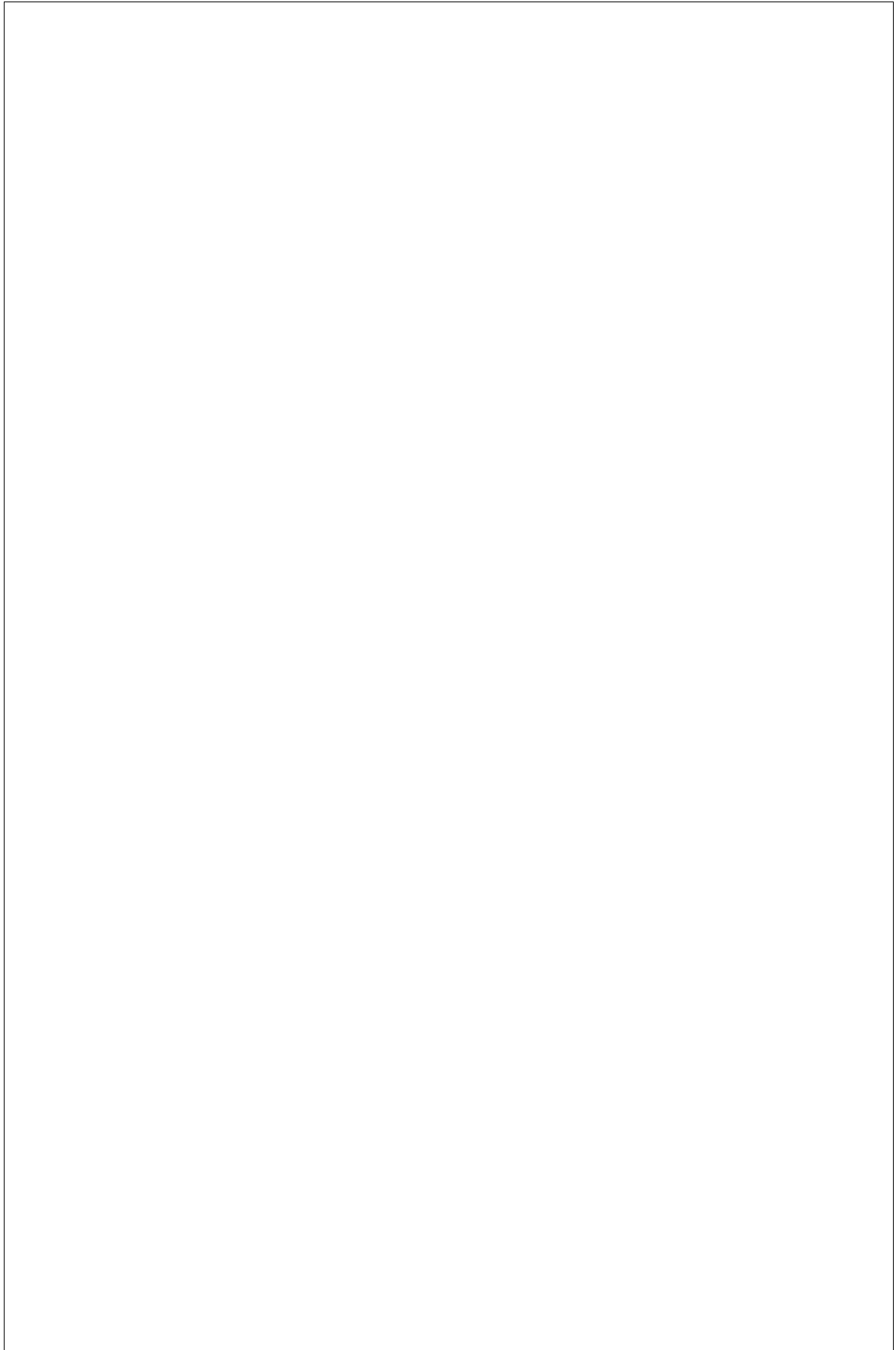
–Απολύεσαι! πατάει τις τσιριζιές ο Άβερελ. Αυτή τη στιγμή ΑΠΟΛΥΕΣΑΙ! Να μαζέψεις τα τσόλια σου και να περάσεις από το λογιστήριο –ΤΩΡΑ!

–Μου ραγίζεις την καρδιά, ρε συ Άβερελ, του κάνω.

Σε τρία λεπτά μέσα οι φουσκωτοί με πήγαιναν καρτσάκι στο λογιστήριο κι από 'κει έξω από την πόρτα.

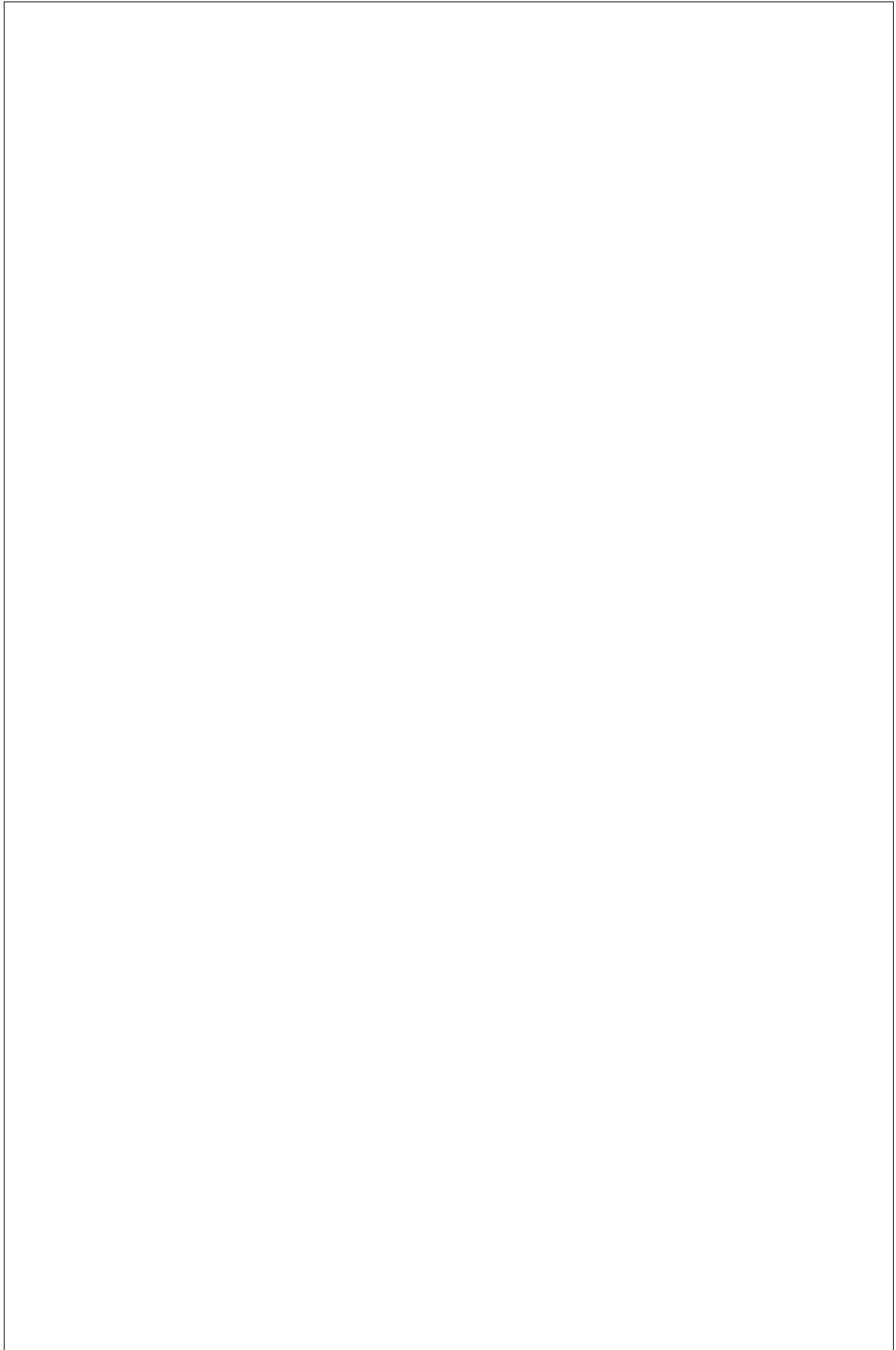
Ο Τζάμπας θα έτριβε τα χέρια του. Ένας μισθός λιγότερος.

Μπέσα Ράδιο 78.7

Aπό την πρώτη στιγμή που πάτησα το πόδι μου στο μπεσαλίδικο ραδιοφωνάκι κατάλαβα πως είχαμε να κάνουμε εδώ με μια τεράστια κομπίνα στημένη στο πόδι κι όπως-όπως. Ο χώρος ήταν για μπάτσες. Μια αποθήκη του εκ των αφεντικών Γκουντή ήταν, που τη νοίκιαζε πριν σε μια μυστήρια εταιρεία προώθησης παντελώς άχρηστων προϊόντων από την τηλεόραση. Όταν του έβαλαν φέσι καμπόσα νοίκια οι μάγες κι εξαφανίστηκαν φαίνεται πως του μπήκε και του ίδιου η ιδέα να κάνει κάποια παρόμοια αρπαχτή και κει πάνω έτυχε να συναντηθεί με τον Καραρεκλάμα που ψαχνόταν κι αυτός για δουλειά. Σουλούπωσαν λοιπόν το γιατί με τα ψέματα – όλα τα ηλεκτρικά στον αέρα– το χώρισαν με γυψοσανίδες, έβαλαν και κάτι Αλβανούς να το ψευτοβάψουν και... ιδού το στούντιο του Μπέσα Ράδιο!

Τα μηχανήματα τα ψώνισαν κοψοχροσιά από σταθμούς που έκλειναν και τα περισσότερα δούλευαν με πατέντες. Ας είναι καλά ο Πατσαδήμας, ένας ηλεκτρολόγος τσακάλι, που τα συντηρούσε με φοβερές αλχημείες –και που έκανε επιπλέον βάρδιες σαν... ηχολήπτης!

Το τηλεφωνικό κέντρο... για μπάτσες! Το είχαν αγοράσει δευτεροτίτο χέρι από μια πρεσβεία του πάλαι ποτέ υπαρκτού σοσιαλισμού κι ανάθεμα αν μπορούσε να βγάλει δυο γραμμές στη σειρά! Τα κορίτσια, οι τηλεφωνήτριες,

ήταν τα πιο χαπακωμένα άτομα του συγκροτήματος, με τα νεύρα τους τσατάλια καθώς πάσχιζαν ν' αντεπεξέλθουν καθημερινά στις ανυπέρβλητες αντιξοότητες της επικοινωνίας.

Ο Καραρεκλάμας, πίσω από την εντέχνως καλλιεργημένη πρόσοψη του «καλού παιδιού», που η κάθε μάνα ονειρεύεται για την κόρη της, ήταν στην πραγματικότητα πολύ μεγάλο μούτρο. Ήξερε ακριβώς τι έπρεπε να κάνει για να πετύχει τον στόχο του και πώς να το κάνει. Ο στόχος του Καραρεκλάμα ήταν ένας και μοναδικός: Εξουσία δια του μέσου (που... «υπηρετούσε») κι εμπορική επιτυχία, πάλι δια του μέσου. Ήξερε πως για «ν' αδειάσει» τους ανταγωνιστές και να μαζέψει αυτός όλα τα «πακέτα» έπρεπε να παρουσιάσει υψηλές και σταθερές ακροαματικότητες. Και πώς θα το πετύχαινε αυτό; Πείθοντας τα άβουλα πλήθη των γερόντων, των νοικοκυρών, των ταξιτζήδων και των χασομέρηδων, που άνοιγαν το ραδιόφωνο με το που ξυπνούσαν και ξέχναγαν να το κλείσουν, να παραμείνουν κολλημένοι στη συχνότητά του. Και πώς θα γινόταν αυτό; Κολακεύοντάς τους και δίνοντάς τους ταυτοχρόνως αυτό που ήθελαν ν' ακούσουν.

Το λάθος του Απατούλη ήταν που συντάχτηκε απροκάλυπτα με τους δωσίλογους και τους γερμανοτσολιάδες της τρέχουσας Κατοχής, αδιαφορώντας για τις τάσεις της μεγάλης μάζας που ήταν φυσιολογικά αντίθετες σε λιτότητες, μειώσεις μισθών και συντάξεων, απολύσεις, φοροεπιδρομές και γενικά στη νοοτροπία του «σφάξε με, αγά μου, ν' αγιάσω» που προέβαλαν οι δουλικοί λακέδες της «εκλεγμένης» Εξουσίας.

Ο Καραρεκλάμας έκανε το ακριβώς αντίθετο –αλλά χωρίς να εκτεθεί. Πάτησε δηλαδή πάνω στο γενικό κύμα δυσαρέσκειας και ενθάρρυνε θέσεις και τάσεις που εναρμονίζονταν απολύτως με το κοινό αίσθημα της παρούσας στιγμής. Και δεν το έκανε ερασιτεχνικά. Α, όχι! Φρόντισε να μαζέψει όλα τα ηχηρά ονόματα του χώρου, που είτε απολύονταν από αλλού, είτε υπέκυπταν στο δέλεαρ του καλύτερου μερο-

κάματου –που πληρωνόταν πάντα στην ώρα του– και να τους δώσει στέγη και μικρόφωνο παρέχοντας συγχρόνως μια φαινομενική ιδεολογική αυτονομία που εντασσόταν όμως εντέχνως στο γενικότερο εμπορικό του πλάνο, χωρίς να πάρει κανείς μυρωδιά.

Μ' αυτό το σκεπτικό λοιπόν είχε μαζευτεί στο μπεσαλίδικο ραδιόφωνο κάθε καρδιάς καρύδι, με μοναδικό γνώμονα την αναγνωρισιμότητα του ονόματός του –και δευτερευόντως την πειθαρχική στάση του στα κελεύσματα και τις υποδείξεις της Διεύθυνσης. Στην πραγματικότητα όλοι όσοι βρεθήκαμε εκεί μέσα ήμασταν πλασιέ, σκοπός των οποίων ήταν το σπρώξιμο τηςπραμάτειας που παρήγαγε ή προωθούσε το συγκρότημα. Ξεκινούσαμε από το λιβάνισμα της εφημερίδας και των προσφορών της και φτάναμε να προπαγανδίζουμε απίθανα μαντζούνια που θεραπεύουν, λέει, την πάσα νόσο... (για το άλλο έχω τις επιφυλάξεις μου).

Ο ΠΛΑΪ το έκανε επίσης βέβαια, αλλά κρατούσε και κάποια προσχήματα, χρησιμοποιώντας τη φιλανθρωπία και την οικολογία σαν προκάλυψη και προπέτασμα καπνού. Εδώ το πράγμα γινόταν στα ίσια, στεγνά, χωρίς την παραμικρή αιδώ και χωρίς καμιά συγκάλυψη. Κι όταν κάποιο γερόντιο, απηυδισμένο από τον ανηλεή βομβαρδισμό των διαφημίσεων, έβγαινε να διαμαρτυρηθεί λάβαινε την στερεότυπη απάντηση –που είχε φυσικά εκπονηθεί άνωθεν: «Οι διαφημίσεις είναι ο μοναδικός πόρος του σταθμού κι εξασφαλίζουν την ανεπηρέαστη κι ελεύθερη στάση του». Και κανείς δεν καθόταν ν' αναρωτηθεί «μα για ποια στάση μιλάνε αυτοί οι άνθρωποι, αφού το πρόγραμμά τους είναι μόλις και μετά βίας ένα μικρό διάλειμμα στη λαίλαπα των διαφημίσεων, που στην πραγματικότητα αποτελούν το πραγματικό πρόγραμμα του σταθμού;». Καθόσον κάτι τέτοιο απαιτούσε διεργασία σκέψης. Και την σκέψη, ο εκπαιδευμένος, πιστός ακροατής του Μπέσα την είχε κρεμάσει στον προθάλαμο μπαίνοντας. Είχε φροντίσει ο Καραρεκλάμας γι' αυτό.

Να πω την αμαρτία μου, αυτή η έκπτωση αξιών, η κοροϊδία και η νοοτροπία του παζαρτζή με βόλευε, γιατί ταίριαζε με την ψυχοσύνθεσή μου αφενός αλλά και με τις προ του ΠΛΑΪ εμπειρίες μου αφετέρου. Αρπαχτές κάναν οι άνθρωποι, παπατζήδες ήταν, δεν υπήρχαν απαιτήσεις ποιότητας, οπότε ένας αλεπουδιάρης σαν εμένα βρισκόταν στο στοιχείο του. «Περάστε... περάστεεεε... Λίγα βάζετε, πολλά παίρνετε... Το θαυματουργό βότανο που θεραπεύει τη φαλάκρα και καραμέλες απ' το χωριό του Ταρζάν!».

Θα μπορούσε κανείς να κερδίσει μια άνετη ζωή στοιχηματίζοντας πως ό,τι ώρα και να άνοιγε το μπεσαλίδικο ραδιόφωνο πάνω σε διαφημίσεις θα 'πεφτε. Εννιά φορές στις δέκα επιτυχία εγγυημένη –καλύτερα κι από λεφτά στην τράπεζα.

Το πανηγύρι το ξεκίναγε ο ίδιος ο Καραρεκλάμας με την «προσωπική του» δίωρη εκπομπή, όπου μέσα στην καλή χαρά και με φιλική διάθεση προς όλους καλημέριζε ονομαστικώς ένα ατελείωτο κατεβατό «φίλων» (θυμάτων δηλαδή που έστελναν SMS –προς 1,50 ευρώ έκαστο), καμιά φορά και με σχόλιο ή ένα κρύο καλαμπούρι. «Καλημέρα στη Σούλα... στην Τούλα και τη φίλη μου τη Φούλα... Νώντα, δυνατά!... Χαιρετώ τον φίλο μου τον Βάγγο με τη νταλίκα του στα βόρεια... τον Θανάση... τον Αποστόλη... τον Κρέονα... Μαράκι, βάλε να γίνεται το παστίτσιο κι ερχόμαστε... Τίτσα, με γειά τα πατούμενα... Γίτσα, Πίτσα μια μεγάλη καλημέρα... και σε όλη την παρέα... ξέρετε εσείς...».

Πού τους είχε βρει όλους αυτούς, ο δαιμόνιος; Μα από τα SMS των κινητών! Ήταν τα ψώνια που βομβάρδιζαν τον σταθμό με μηνύματα (που χρεώνονταν) μόνο και μόνο για ν' ακούσουν το όνομά τους από τον παραγωγό. Όλοι οι σταθμοί, ραδιοφωνικοί και τηλεοπτικοί, είχαν βρει αυτή τη μηχανή που αποτελούσε ένα σοβαρό έσοδο, αλλά ο Καραρεκλάμας το είχε αναγάγει σε επιστήμη, αφού υποχρέωνε τους παραγωγούς ν' απαντούν σε όλα τα μηνύματα που λάβαιναν ή τουλάχιστον σε όσα τους επέτρεπε ο καταιγι-

σμός διαφημίσεων, περιορίζοντας έτσι το όποιο πρόγραμμα –εδώ γελάμε– ακόμα περισσότερο. Κι έτσι... έστελναν τα ψώνια και οι αργόσχολοι –προς ευρά 1,50, το διπλό απ’ ότι χρέωναν οι άλλοι– και είχαν την ευχαρίστηση ν’ ακούσουν το όνομά τους, ενώ ο Καραρεκλάμας έκανε τη μπάτζα του πουλώντας, κυριολεκτικά, αέρα κοπανιστό.

Χαιρέταγε λοιπόν τους «φίλους και τις φίλες» του ο δαιμόνιος, τράβαγε και μια προπαγάνδα ξεγυρισμένη για την εφημερίδα του και τις προσφορές της, έβγαζε και κανέναν πολιτικό στη γραμμή, για ξεκάρφωμα (τα μάγκωνε κι από εδώ φυσικά), έπεφτε η γραμμή... «χάθηκε το σήμα», αλλά στην πραγματικότητα επειδή η τηλεφωνική εγκατάσταση ήταν για μπάτσες, διαλαλούσε τηνπραμάτεια του εκάστοτε «σπόνσορα», ξανά καλημέρες στους «φίλους» απανταχού της επικράτειας και μετά παρέδιδε τον αέρα στους εκλεκτούς συνεργάτες του, ικανοποιημένος που είχε επιτελέσει το καθήκον του απέναντι στο... «λειτουργήμα» και την τσέπη του.

Ο Σταύρος Δάγκας, που διαδεχόταν το αφεντικό στην πρωινή παράσταση ήταν παλιά караβάνα κι από τη φουρνιά εκείνη των «παλαιών», που απ’ όπου κι αν τους πιάσεις λερώνεσαι. Δηλωμένος караδεξιός του κερατά δεν δίσταζε να στραφεί κατά της ίδιας του της παράταξης, αν κάτι δεν του άρεσε ή αν κάτι τον είχε πειράξει προσωπικά. Μια ώρα εκπομπή είχε και την έκανε με τέτοιο θεατρικό τρόπο και με τέτοια υπερβολή ώστε οι ακροαματικότητες παίρναν τον ανήφορο και δεν σταματούσαν ν’ ανεβαίνουν ως το σήμα του τέλους. Αθυρόστομος κι ασυγκράτητος είχε στοιχίσει στον σταθμό κάμποσα πρόστιμα από τον άγρυπνο φύλακα της ηθικής των πολιτών, το περιβόητο Εσουρού (ΕΣΡ), που όμως ο Καραρεκλάμας, παρ’ ότι το διαλαλούσε σε όλες τις εκπομπές του προγράμματος –για να δείξει πόσο κατέτρεχαν το Σύστημα, τα σκοτεινά κυκλώματα και η Εξουσία τον αδέκαστο κι ελεύθερο σταθμό– δεν πλήρωνε ωστόσο ποτέ (και φυσικά δεν είχε ποτέ την παραμικρή συνέπεια από την Εξουσία που τον επιβουλεύοταν).

Τον Επιδαύριο Δάγκα διαδεχόταν στην «υπεύθυνη κι αδέσμευτη ενημέρωση» του κοινού ένα ξόανο, που το 'παιζε χαριτωμένη –τρομάρα της!– ονόματι Καίτη Πλατή. Τούτη εδώ ήταν ότι είχε απομείνει από τα παιδιά του «πράσινου ήλιου», της εποχής του «λεφτά υπάρχουν» (για να τρώνε οι δικοί μας), που τώρα πήγαινε κατά πού φυσούσε ο αέρας και τη βόλευε, κριτικάροντας όμως πάντα τα κακώς έχοντα όλων, πλην του πάλαι ποτέ κόμματός της, γιατί εκεί που έχεις φάει ψωμί δεν φτύνεις –άλλωστε έχει ο καιρός γυρίσματα, δεν το ξέρουμε; Ξεκίναγε με μουσική πιασάριχη, άρχιζε τις καλημέρες δεξιά κι αριστερά (μην ξεχνάμε τα ακριβοπληρωμένα SMS των ψώνιων), πάλι μουσική ενδιαμέσως... σχόλιο καυστικό –μια φράση... μουσική υπόκρουση ίσης διάρκειας με το σχόλιο... άλλο σχόλιο –μια φράση... μουσική... σπόντα διαβασμένη για τον σπόνσορα (δίχην μαύρης διαφήμισης)... μουσική... μια φράση σχόλιο... μουσική... διαφημίσεις... σπρώξιμο της πραγματείας του σταθμού... μουσική... τηλεφωνική συνομιλία σύντομη με κάποιον από τους πολιτικάντες που είχαν σειρά... διαφημίσεις... μια γραμμή σχόλιο... μουσική... σπόνσορες... μουσική... φιλάκια... αύριο πάλι. Το κορίτσι έφευγε ξεκούραστο, να πάει στην επόμενη αρπαχτή που είχε κανονίσει και κανένα από τα πιστά γερόντια του ακροατήριου δεν έπαιρνε πρέφα ότι τούτη εδώ κοροΐδευε και τους απονθασμένους.

Ακολουθούσε ένας καταιγισμός διαφημίσεων, ένα σατυρικό στιγμιότυπο και πηγαίναμε στις ειδήσεις, όπου ο σταθμός κεντούσε κυριολεκτικά, περνώντας την «ενημέρωση» με τον τρόπο που εξυπηρετούσε τα συμφέροντα –όπως διαμορφώνονταν τη στιγμή εκείνη– των αφεντικών του σταθμού (των άμεσων εννοώ, γιατί τους άλλους ήταν δύσκολο να τους βρεις). Το ύπουλο ήταν πως ενώ στην πραγματικότητα, τόσο ο Καραρεκλάμας, όσο κι ο Γκουντής (στην παρούσα φάση), έκλειναν σαφώς караδεξιά, η στάση του σταθμού παρουσιαζόταν ως «προοδευτική», εναρμονισμένη πλήρως με τις τάσεις της κοινής γνώμης, που είχε μπουχτίσει να

του ρουφούν το αίμα οι τοποτηρητές «αντ' αυτών», διοικούντες γερμανοτσολιάδες, δωσίλογοι, απόγονοι Καραμανλέα και Παπαντρέα. Αν η τάση άλλαζε θα άλλαζε και η στάση του σταθμού. Δεν ήταν κοροΐδα σαν τον ΠΛΑΪ να κάψουν τα χαρτιά τους με τη μία υποστηρίζοντας τυφλά κι απροκάλυπτα ό,τι ο λαός μισούσε.

Μπαίνοντας στην απογευματινή ζώνη η παρέλαση διασημοτήτων συνεχιζόταν με κάτι δευτεράτζες, που το 'παιζαν καλός μπάτσος-κακός μπάτσος, και τον διάσημο μάγκα της φακής σπορτσκάστερ Σώτο Σωτηρίου, ο οποίος την είχε δει ροκάς (των '60s) κι άνοιγε γραμμές στο κοινό –όταν πρόφτανε από διαφημίσεις, κανονικές καθώς και όλων των αποχρώσεων του γκριζου, έως και βαθύ μαύρο– όπου ακουγόταν ότι παπαριά μπορεί να φανταστεί κανείς από τους νεαντερτάλιους που έβγαιναν να μιλήσουν «για την ομαδάρρα, να 'ούμ'».

Μετά ερχόταν η σειρά μου. Ο Καραρεκλάμας επέμεινε στον τίτλο: «Ο Λέων των Ερτζιανών ξαναχτυπά». Τι ήταν; Τίποτα. Όπως οι υπόλοιπες εκπομπές του μπεσαλίδικου άλλωστε. Διαφημίσεις, σπόνσορες, σπρώξιμο της εφημερίδας, SMS και σε ότι χρόνο έμενε –αν έμενε– αέρας κουβέντα. Άρτζι, μπούρτζι και λουλάς!

Αν είχα φρικάρει στον ΠΛΑΪ με το πόσο ελάχιστος ωφέλιμος χρόνος αντιστοιχούσε στην εκπομπή, εδώ μου έφυγε, κυριολεκτικά, ο τάκος! Μόλις τελείωναν οι διαφημίσεις κι εγώ το σπηκάρισμα των σπονσόρων –καθόσον διαφημίσεις που διαβάξει ο παραγωγός σαν «προσωπική του πρόταση» και παραίνεση στο ακροατήριο δεν λογίζονται διαφημίσεις– και ξεκινούσα να πω δυο κουβέντες απ' ό,τι –βλακωδώς– είχα ετοιμάσει, ο ηχολήπτης μου 'κανε νόημα και μ' έκοβε στη μέση μιας φράσης για να παίξει... διαφημίσεις! Μετά το τέλος των οποίων θα υπενθύμιζα στο νοήμον κοινό ν' αγοράσει τη φυλλάδα του συγκροτήματος με τις άπειρες «πλούσιες προσφορές» και το «δυνατό ρεπορτάζ» και μετά έπαιζε ένα άσμα, από τις «προσφορές», που κο-

βόταν για τις ειδήσεις, που ήταν ακριβώς οι ίδιες μ' εκείνες που παίχτηκαν προ μιας ώρας... Έλεος! Μετά βέβαια έπρεπε ν' αναφερθώ στα SMS, να χαιρετήσω «αγαπημένους φίλους και φίλες», τους τακτικούς πελάτες-θύματα δηλαδή... να πω μια φράση από τα δικά μου... διαφημίσεις... Παράνοια!

–Μα δεν πρόλαβα να πω τίποτα! φώναξα του ηχολήπτη στο τέλος της πρώτης μου μέρας.

–Ε και; γέλασε αυτός. Ο πρώτος είσαι ή ο τελευταίος; Μάλιστα.

Την επομένη, ο διευθυντής προγράμματος, ένα σοβαρό παιδί με γραβάτα, ξάδερφος του Καραρεκλάμα, με φώναξε στο γραφείο του.

–Λοιπόν, πώς σου φαίνεται η οικογένεια του μπεσαλίδι-κου ραδιοφώνου; με ρώτησε.

Ξεροκατάπια. Τι να 'λεγα;

–Μια χαρά, μουρμούρισα. Σαν αληθινή οικογένεια...

–Μα είναι αληθινή οικογένεια! ανέκραξε ενθουσιωδώς ο τυπάκος. Ένας για όλους κι όλοι για τον ένα.

Ο ένας ήταν μάλλον ο μεγάλος ξάδερφος.

–Μια μικρή παρατήρηση έχω να κάνω μόνο, συμπλήρωσε ο γραβατωμένος ξάδερφος. Αν μου επιτρέπεις...

–Παρακαλώ.

–Όλα ωραία και καλά στην πρώτη σου εκπομπή, είπε ο διευθυντής γενναιόψυχα. Αλλά... πρόσεξα πως όταν προμοτάριζες την εφημερίδα ήταν σαν να 'κανες αγγαρεία, βρε παιδί μου! Διάβαζες το κείμενο σαν να έλεγες τα διανυκτερεύοντα φαρμακεία. Χρειάζεται... πώς να το πω;... μεγαλύτερος ενθουσιασμός, να καταλάβει ο πελάτης ότι το προϊόν αξίζει τα πέντε ευρώπουλα που θα σκάσει –από το υστέρημα του, ε; Να του δείξεις πως κι εσύ, μόλις τελειώσεις την

εκπομπή, θα ορμήσεις στο περίπτερο να την αγοράσεις. Κατάλαβες;

–Μάλιστα, μουρμούρισα.

–Και κάτι άλλο... Για τα SMS... Αντιλαμβάνεσαι φαντάζομαι τι σημαντικό έσοδο αποτελούν για το μαγαζί. Μπορεί το ψώνιο να μην έχει ν' αγοράσει ψωμί, αλλά ξέροντας πως θ' ακούσει το όνομά του στο ράδιο θα σκάσει το ενάμισο ευρώ αδιαμαρτύρητα. Κι αν είναι πολύ ψωνισμένος θα στείλει κι άλλο... κι άλλο... Οπότε, εμείς πρέπει να τον ενθαρρύνουμε όσο μπορούμε, παίζοντας με τη βλακεία και τη ματαιοδοξία του.

–Πώς; απόρησα.

–Διαβάζοντας όσο το δυνατόν περισσότερα, εξήγησε ο ξάδερφος υπομονετικά. Καθόσον χέστηκε ο πελάτης για το τι θα πεις εσύ, ο αλήτης, ρουφιάνος δημοσιογράφος. Κείνο που τον κόφτει εκείνον είναι ν' ακουστεί η δικιά του παπαριά. Ενθάρρυνε τον λοιπόν. Κάνε κι ένα τρυκ... όπως, ας πούμε, λες... «Έμαθα πως οι ακροατές του Σωτηρίου κάναν νέο ρεκόρ μηνυμάτων σήμερα, με 528 SMS. Για να δούμε... θα το ξεπεράσουμε εμείς τώρα;» Κατάλαβες; Το παίζεις ανταγωνιστικά –δήθεν.

–Κι εκπομπή εγώ πότε θα κάνω; απόρησα.

Ο ξάδερφος γέλασε.

–Έλα, ρε Λέων, είπε. Και σε είχα για περπατημένο παιδί! Αυτή είναι η εκπομπή. Σπρώχνουμε το προϊόν. Τα άλλα είναι πρόφαση και στάχτη στα μάτια για τα κορόϊδα.

Αναρωτιόμουν από μέσα μου για πόσο τα κορόϊδα θα επέμεναν και θα υπέμειναν να μένουν συντονισμένα στη συχνότητα του μπεσαλίδικου για να ακούν... διαφημίσεις, αλλά υπολόγιζα χωρίς να λάβω υπόψη το άπειρο μέγεθος της ανθρώπινης βλακείας, όπως είχε επισημάνει πολύ σωστά κι ο μέγας Αϊνστάϊν.

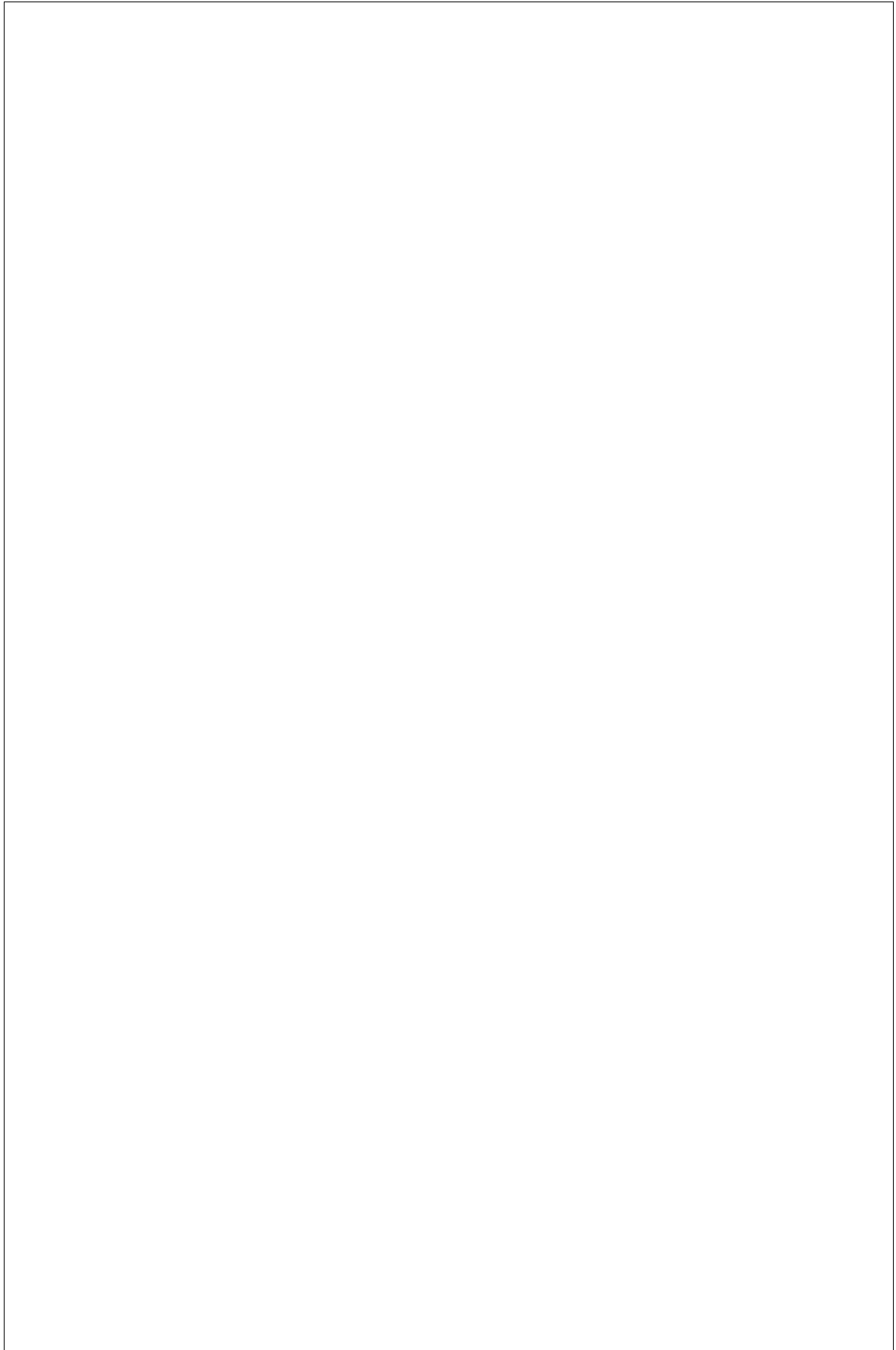
Η ακροαματικότητα του σταθμού μέρα με τη μέρα ανέβαινε, αντί να κατεβαίνει. Η επιστήμη εδώ σηκώνει τα χέρια ψηλά.

Αλλά εμάς τι μας έκοφτε εδώ που τα λέμε; Αφού πληρώνομασταν ντάγκα-ντάγκα στην ώρα μας (και προ-μνημονιακά), πετάει ο γαΐδαρος;... Πετάει, που τύφλα να 'χει ο Σούπερμαν!

Όλα τα λεφτά στη μπάνκα

 ο άνθρωποι μπορούσαν να κουμαντάρουν –με χίλιες δυο πατέντες εννοείται– τα αρχαία μηχανήματα ήχου που είχε οικονομήσει ο δαιμόνιος Γκουντής απ’ εδώ κι από κει, για ένα κομμάτι μπαγιάτικο ψωμί (κι αυτό πιθανώς σε δόσεις). Ο ένας ήταν ο Διογένης Παπαδήμας, ομογενής επαναπατρισθείς εκ Καμτσιάκας, που κάτι τέτοια τα είχε σπουδάσει ανελλιπώς στη συχωρεμένη τη Σοβιετία, και η άλλη ήταν η Λουκία.

Αφήνουμε τον σύντροφο, που άλλο από ροκίες δεν είχε στο σκοτισμένο του μυαλό ο άνθρωπος –ένεκα η στέρηση η πολυετής βέβαια– και πιάνουμε τη Λουκία που παρουσιάζει, όπως και να το δεις το πράγμα, απείρως μεγαλύτερο ενδιαφέρον.

Κι όταν λέω «απείρως» εννοώ ΑΠΕΙΡΩΣ –και πάλι είμαι επιεικής.

Η Λουκία, καίτοι παλαιά κνίτισσα, ήταν ένα από κείνα τα παιδιά που κάνουν μπαμ και σου καίνε τις ασφάλειες με την πρώτη ματιά. Και που όταν αποτυπώνεις την εικόνα τους στα εγκεφαλικά σου κύτταρα μετά θες κι άλλο... κι άλλο..., μέχρι τέλος πάντων ο αλέκτωρ λαλήσει τρις και ανακράξεις «απεταξάμην το πονηρόν».

Ψηλή και με τις στροφές εκεί που πρέπει είχε προκαλέσει πλείστα όσα εργατικά ατυχήματα καθώς πέραγε

από το απέναντι γιατί για να προσέλθει στην εργασία της. Αλλά και εντός του σταθμού, μην νομίζεις, με ζημιές απερίγραπτες χρεωνόταν και όχι που να το παινευτώ, αλλά με συνυπολογίζω σ' αυτές. Πλην επ' αυτού αργότερα.

Γιατί αναφέρομαι στους ηχολήπτες; Μα για να δώσω τη γενική εικόνα που επικρατούσε στον άρπα-κόλλα μπεσαλίδικο σταθμό. Βασικός τους εξοπλισμός στην εργαλειοθήκη τους η τσίχλα, το λουκούμι, το σελοτέϊπ, οι συνδετήρες, τα μανταλάκια, η UHU και το ηλεκτρικό κολλητήρι (που έφερναν μαζί τους οι ίδιοι καθόσον σιγά μη διέθετε ο σταθμός!). Άνευ αυτών των εργαλείων η κονσόλα δεν δούλευε κι αν δούλευε θα τα 'φτυνε καθ' οδόν και θα μιλούσαμε για «ένα μικρό τεχνικό πρόβλημα που θα διορθώσουμε αμέσως» (ναι, του Αγίου Πι ανήμερα, που είναι και κινητή εορτή). Όταν αυτοί οι δυο έκαναν σκάντζα βάρδια με τους άλλους συναδέλφους τους άφηναν μια θάλασσα από Post-It κολλημένα σε στρατηγικά σημεία της κονσόλας, που έχρηζαν ιδιαίτερης προσοχής, του τύπου: «Μήτσο, με το μαλακό τα μπάσα... το μεσαίο το έχω πιάσει με τσιμπιδάκι από κάτω», «Φώτη, μην αγγίζεις τα τρέμπαλα, τα 'χω με λουκούμι –θα τα φτιάξω αύριο», «Στράτο, μην ανεβάζεις ένταση πάνω από χει που έχω την κόκκινη μαρκαδοριά γιατί καίει την ασφάλεια –έχω κάνει πατέντα»... Τέτοια.

Αλλά αυτό δεν ήταν τίποτα μπροστά στην ανείπωτη φρίκη του τηλεφωνικού κέντρου (αγορασμένο κοψοχροινιά, όπως προείπαμε, από πρεσβεία χώρας του αλήστου μνήμης υπαρκτού σοσιαλισμού που έκλεισε). Όπου στις επτά προσπάθειες η ταλαίπωρη τηλεφωνήτρια κατάφερε να πιάσει γραμμή με τον έξω κόσμο κι όταν την έβγαζε στον αέρα έπεφτε μούγκα. Ή που όταν είχε δυο ακροατές στην αναμονή δεν μπορούσε να τους απομονώσει κι έτσι και τύχαινε να αρπαχτούν τους άκουγε ο κάθε πικραμένος που τύχαινε να είναι συντονισμένος μπεσαλίδικα τη στιγμή εκείνη.

Τα κορίτσια ζούσαν με αντικαταθλιπτικά, που αγόραζαν από το υστέρημά τους βέβαια, και η εντολή προς άπαντες

τους παραγωγούς ήταν όταν προκύπτει πρόβλημα –που προέκυπτε συνεχώς κι ευπειθέστατα– να εκθειάζουμε την τεχνική αρτιότητα των εγκαταστάσεων του σταθμού και να αποδίδουμε το συμβάν στην ώρα την κακιά ή το μάτι.

Αντίθετα με τους τεχνικούς –που βρίσκονταν συνεχώς μ’ ένα κατσαβίδι στο χέρι και την ψυχή στο στόμα– οι παραγωγοί την έβγαζαν ζωή και κότα. Η πιο εύκολη, η πιο άνετη, η πιο ξεκούραστη δουλειά στον κόσμο!

Την άραζες στο θάλαμο, με την φραπεδιά σου, το κομπολόϊ και τα «Marlboro», έλεγες μια καλημέρα, καλησπέρα, γεια χαρά νταν, κάτι σαν σοφό απόφθεγμα στο μικρόφωνο, έπεφτε το «χαλί», η μουσική της εκπομπής δηλαδή, τελείωνε το χαλί, έλεγες άλλη μια παπαριά –ότι σου κατέβαινε– πέφταν οι διαφημίσεις και οι σπόνσορες της αρχής, οπότε την άραζες με τα πόδια πάνω στο τραπέζι, να απολαύσεις τη ζωή για κάνα δεκάλεπτο. Μετά διάβαζες από το χαρτάκι τις διαφημίσεις που πρέπει να πεις ο ίδιος –και που δεν μετράνε για διαφημίσεις(!)...χαχαχά– έπεφτε μουσικό κομμάτι... πήγαινες ως το και τέταρτο πασάς! Εκεί βέβαια διακόπταμε για «πακέτο», άλλο κάνα δεκάλεπτο... Μετά διάβαζες κάνα SMS, έλεγες άλλη μια παπαριά, ότι σου κατέβαινε εννοείται, κι άντε πάλι η... «ενημέρωση» της και μισή, συνοδευόμενη από το αναπόφευκτο «πακέτο». Ξανάμανά το σπρώξιμο τηςπραμάτειας μέσω παραγωγού –που δεν λογίζεται, το τονίζω, διαφήμιση– φτάναμε στο παρά τέταρτο κι επομένως στο επόμενο «πακέτο» και δεν είχαμε ακόμα αρχίσει την εκπομπή! Δυο παπαριές, μουσική γέφυρα, ένα-δυο SMS πριν την «ενημέρωση» του ακριβώς και παράγγελνες φρέσκια φραπεδιά, να σε στανιάρει στη δεύτερη ώρα –αν είχες δίωρο– που θα κυλούσε το ίδιο επίπονα με την πρώτη. Μιλάμε πως ίσως μόνο ο βουλευτής την είχε πιο εύκολη –και βέβαια σε άλλο επίπεδο απολαβών, εντάξει.

Ο Καραρεκλάμας με τον Γκουντή είχαν στήσει εδώ μια μηχανή που έκοβε μονέδα. Δεν δίναν δεκάρα τσακιστή για

τίποτ' άλλο. Η όλη ιστορία και η μοναδική τους έγκαψη ήταν πώς θα μαζέψουν ακόμα περισσότερα όβολα.

Το τι σκαρφίζονταν ήταν άλλο πράγμα! Θα σου πω μόνο ένα κόλπο, για να καταλάβεις... Ανάγγελλαν, ας πούμε, «διαγωνισμό με πλούσια δώρα». Ο ακροατής έπρεπε να στείλει, λέει, SMS στον σταθμό (προς ευρά 1,50 εάν ενθυμείστε), για να μπει, λέει, στην κλήρωση. Όσο πιο πολλά SMS τόσο πιο καλά (για τον σταθμό, όχι για το θύμα). Μετά από μια βδομάδα γινόταν μια «κλήρωση», αδιάβλητη του κώλου, και νά τος ο τυχερός –που ήταν φυσικά δικός μας μιλημένος– να βγαίνει στον αέρα συγκινημένος μέχρι δακρύων κι ευγνώμων, να εκθειάσει τη γενναιοδωρία του αγαπημένου σταθμού, τον οποίο ο ίδιος παρακολουθεί, εννοείται, νυχθημερόν. Σιγά-σιγά τον ρόλο αυτό –του «ευγνώμονος τυχερού»– ανέλαβα ο ίδιος και τον διεκπεραίωνα φυσικά με το γνωστό μου μπρίο και ταμπεραμέντο.

Υπήρχε κι ένα ακόμη παράπλευρο κέρδος από τα SMS που έστελναν τα αφελή ψώνια. Πουλούσαμε τους αριθμούς των κινητών σε κάτι τσακάλια τρίτους (αν και υποπτεύομαι πως κι ο Γκουντής είχε να κάνει μ' αυτούς τους «τρίτους»), οι οποίοι βομβάρδιζαν τον άτυχο κάτοχο του κινητού με άπειρα μηνύματα για «ευκαιρίες» και κάθε φορά που γινόταν αυτό αφαιρούσαν ένα πενηνταράκι (συχνά κι ολόκληρο ευρώ) από τις μονάδες της κάρτας του. Για να απαλλαγεί κανείς απ' αυτό το παράνομο χαράτσωμα θα έπρεπε να καταφύγει στις υπηρεσίες του παρόχου του –αλλά μέχρι να πάρει είδηση τη μηχανή τον είχαν ξεβρακώσει κανονικά. Μερικοί διαμαρτύρονταν, κάνοντας τον λογικό συνειρμό, αλλά ο σταθμός διερρήγνυε τα ιμάτιά του πως δεν ήξερε τίποτις για τον φόνο και πως εδώ όλα ήταν πεντακάθαρα... αλίμονο! Ίσως κάποιοι κακόβουλοι χακεράδες να είχαν στήσει το κόλπο... Κι άντε να αποδείξεις πως δεν είσαι ελέφαντας με ανορεξικό σύνδρομο!

Μιλάμε ότι, σε σύγκριση με τούτους εδώ, ο Απατούλης ήταν ένας τίμιος βιοπαλαιστής. Κανονικός πρόσκοπος!

Τώρα, αν μας τύχαινε κανένας αγανακτισμένος ακροατής, που πρόγραμμα του έλεγαν και πρόγραμμα δεν άκουγε, να μας τα χώσει κανονικά, οι οδηγίες ήταν σαφείς. Έπρεπε να λέμε ότι: «Οι διαφημίσεις είναι το μοναδικό έσοδο αυτού του αδέσμευτου κι ανεξάρτητου σταθμού κι αυτές είναι που τον κρατούν αδέσμευτο και ανεξάρτητο». Κι αν, ο ανάγωγος, επέμενε του το κλείναμε στα μούτρα κι αφήναμε να εννοηθεί πως έπεσε η γραμμή.

Όταν άρχισε και η δική μου εκπομπή «να δίνει βήμα στους ακροατές» (ε, ρε γλέντια!), με το καλημέρα έπεσα πάνω σ' έναν από δαύτους.

–Τι θα γένει, ρε παιδιά, με τις διαφημίσεις; μου τη μπαίνει κατευθείαν.

–«Οι διαφημίσεις...», αρχίζω εγώ το τροπάριο... αλλά δεν μ' άφησε να το πω.

–Δεν κατάλαβες, μου λέει. Η απορία η δικιά μου είναι: γιατί σταματάτε τις διαφημίσεις για να πείτε τις δικές σας παπαριές;

–Με δουλεύετε, κύριε; του κάνω εγώ (ολίγον τι σαστισμένος είναι η αλήθεια).

–Όπως με δουλεύεις σε δουλεύω, φιλαράκι, μου απαντάει ο τυπάκος. Ποια ελευθερία λόγου, ρε; Ελευθερία λόγου για να διαλαλείτε τηνπραμάτεια, σαν ντελάληδες; Γιατί ώρα για τίποτις άλλο δεν μένει...

–«Οι διαφημίσεις...», ξαναεπιχειρώ εγώ το ποίημα... πλην και πάλι με κόβει.

–Άσε τα σάπια, ρε φιλάρα, μου λέει. Πρώτα απ' όλα ενιά στις δέκα διαφημίσεις είναι του ομίλου σας και συμπρώχουν τηνπραμάτεια... εφημερίδα, προσφορές, διαγωνισμοί, SMS και τα τοιαύτα. Δηλαδή, σαν να λέμε, εσείς πλερώνετε τον εαυτό σας για να έχετε... «αδέσμευτη και ανεξάρτητη φωνή»;

Ο ηχολήπτης μου έκανε απεγνωσμένα νοήματα «κόφ' τον», αλλά εμένα με είχε πιάσει το αλλιιώτικο.

–Δεν πρέπει δηλαδή να ενημερώνουμε για τις (πλούσιες, το τονίζω) προσφορές μας; του λέω αγανακτισμένος (και με το δίκιο μου).

–Να ενημερώνετε, ρε μεγάλε, μου απαντάει ο ζόρικος πελάτης. Αλλά να κάνετε και λίγη εκπομπή. Το άλλο το παραμυθάκι... εντάξει, το εμπεδώσαμε. Και στο κάτω-κάτω οι συχνότητες όπου εκπέμπεις και τα κονομάς δικές μου είναι, εγώ στις νοικιάζω –ο λαός. Δεν θα μου γανώσεις εσύ το μυαλό στην προπαγάνδα για να βγάλεις φράγκα στο δωρεάν και το τάχαμου.

–Το ραδιόφωνο διαθέτει κι ένα κουμπάκι, κύριε, του λέω αυστηρά. Αν δεν σας αρέσει ο σταθμός πάτε τη βελόνα παραδίπλα.

–Αμ τι κάνω; μου απαντάει ο λέχρος. Σε σας λες το αφήνω;

–Τότε μήπως εξυπηρετείτε τίποτ' άλλου είδους συμφέροντα; του πετάω διαολισμένος. Μήπως σας έχουν βάλει λέω οι ανταγωνιστές μας για να δημιουργήσετε ζήτημα;

–Ναι, γιατί περιμένει από μένα ο κοσμάκης να μάθει τι σόϊ κουμάσια είναι ο Καραρεκλάμας κι ο Γκουντής, γελάει σατανικά ο (σίγουρα) εγκάθετος.

Όπου εκεί, ο Διογένης, ο ηχολήπτης, το παίρνει πάνω του και ρίχνει τη σύνδεση ενώ περνάει αυθαίρετα σε «μουσικό διάλειμμα».

–Ρε μαλάκα, μου φωνάζει έξαλλος. Είσαι τελείως στόχος; Τι τον άφησες να μιλάει; Θεσ να μας δώσουν φύλλο πορείας και στους δυο για τα γκουλάγκ;

Αμ έπος αμ έργον, μπουκάρει στον θάλαμο ο ξάδερφος βγάζοντας καπνούς από τ' αυτιά.

–Αυτόν γιατί τον αφήσατε τόση ώρα στον αέρα να λέει τα δικά του, ρε μαλακισμένα; ωρύεται. Επίτηδες το κάνατε;

–Μα... τον είπα λαμόγιο, δεν τον είπα; λέω εγώ.

–Τον κακό σου τον καιρό! άστραψε και βρόντηξε ο ξάδερφος. Αφού μας ξεβράκωσε πρώτα!... Εντωμεταξύ τα κωθώνια που άκουγαν σχημάτισαν τη γνώμη ότι εμείς εδώ πέρα –που επιτελούμε λειτούργημα– τα πιάνουμε από εκατό μεριές.

–Ε, τι... ψέματα είναι; μουρμούρισα εγώ, που είχα αρχίσει να τα παίρνω στο μεταξύ.

–Τον κακό σου τον καιρό! φώναξε ο ξάδερφος. Το τι κάνουμε εμείς είναι δικός μας λογαριασμός και δεν πέφτει λόγος σε καμιά λουμπίνα και σε καμιά κυρία. Καταλάβαμεεεε;... Συνεννοηθήκαμεεεεεε;...

Όπως ο δεκανέας στον στρατό. Το ευτύχημα που μπήκε στη μέση ο Διογένης γιατί θα τον άρπαζα από το πέτο τελικά τον γυαλάκια, δεν θα μου γλύτωνε.

–Άσε, του λέει συμβιβαστικά. Άλλη φορά τους κόβω εγώ με το που παν να πουν Καραρεκλάμας. Στο «καρά» τους τελιώνω, έννοια σου.

Ήταν επίσης ευτύχημα που δεν άκουγε αυτή την ώρα ο Καραρεκλάμας, γιατί είχε εκπομπή στην τηλεόραση. Καθόσον έτσι και άκουγε δεν τη γλυτώναμε την εκπαραθύρωση.

Αυτό μου ’γινε βέβαια μάθημα. Έτσι, όταν έκοβα κανέναν να έχει ύποπτες διαθέσεις –και φαινόταν αυτό από το πως ξεκίναγε– του τύπου: «όσον αφορά τον σταθμό σας...» ή «για τις διαφημίσεις που...» τσάαααακ, τον έριχνα στο φτερό δια της μεθόδου «χάσαμε τη σύνδεση» ή του «πάμε σ’ ένα μουσικό διάλειμμα» ή «επιστρέφουμε αμέσως μετά τις διαφημίσεις» κι ούτε γάτα, ούτε ζημιά.

–Στο Αμέρικα υπάρχει το περιθώριο των δέκα δευτερολέπτων στις «ζωντανές» του ραδιοφώνου και της τηλεόρασης, μου εξήγησε ο γνώστης Διογένης. Μόλις αρχίζει να λέει κάτι κάποιος που δεν σ’ αρέσει, τον κόβεις σαν κύριος

κι ο ακροατής δεν καταλαβαίνει Χριστό, γιατί το «ζωντανό» του έρχεται αυτονού με καθυστέρηση δέκα δεύ-τερα. Μεγάλη μαγιά!

Στο Αμέρικα εντάξει, εδώ όμως χρειαζόταν προσοχή κι επαγρύπνηση, γιατί ο διάολος έχει πολλά ποδάρια –κι όλα τραγίσια.

Ένα άλλο κόλπο είσπραξης, στο οποίο αναφερθήκαμε ήδη, ήταν «οι μεγάλες κληρώσεις με πλούσια δώρα», του τύπου μια διανυκτέρευση στη Σελίτσιανη για δυο άτομα κι έναν σκύλο ή ένα πλήρες σέρβις για το αυτοκίνητό σας εντε-λώς δωρεάν από το παγκοσμίου φήμης διαπιστευμένο συ-νεργείο «Ο Μητσάρας» ή ένα κινητό τελευταίας τεχνολογί-ας ZX712U της πασίγνωστης (στους συγγενείς) εταιρείας ΝΤΟΚΙΑ ή μια δωροεπιταγή για ψώνια στην αλυσίδα σουπερμάρκετ «Ο Ανάπηρος» αξίας πολλών ευρώπουλων (με προϋπόθεση αγορών επί πληρωμή άνω της κατοστα-ρούς) ή –για τις κυρίες– μια πλήρη περιποίηση στο σπα της γειτονιάς «Η Κατίνα», με δωρεάν στάθμευση του σκού-τερ ή του ποδηλάτου σας στην παραπλεύρως ανασκαφείσα αλάνα.

Κι όλα αυτά αρκεί να στείλετε SMS από το κινητό σας αναγράφοντας «Μπέσα... διάστημα... κλήρωση» (προς 1,50 ευρώπουλων βεβαίως) ώστε να μπεείτε στην κλήρωση.

Η οποία κλήρωση γίνεται αδιαβλήτως από κάποιον πα-ραγωγό μετά από μια βδομάδα τουλάχιστον από την προ-κήρυξη –ώστε να μαζέψουμε τα πεκούνια των αφελών– κατά τη διάρκεια της εκπομπής του και... «συγχαρη-τήρια... κερδίσατε».

Στην αρχή όντως γινόταν η κλήρωση κι έβγαινε ο τυχε-ρός. Προέκυψαν όμως μερικά προβληματάκια.

Πήγαινε, ας πούμε, το τυχερό ζεύγος (ιδίους εξόδοις) στη μαγευτική Σελίτσιανη κι εκεί ανακάλυπτε πως η σούπερ ντούπερ λουξ σουίτα ήταν ένα τσιμεντένιο εκτρωματικό

room-to-let της κυρα-Σταύραινας, με καμπινέ στο βάθος του κήπου (και λινάτσα για πόρτα).

Ή, ας πούμε, πήγαινες το αμάξι στο συνεργείο του Μητσάρα για το τζάμπα σέρβις κι εκεί μάθαινες ότι η προσφορά αφορούσε μόνο οχήματα τύπου Μαζεράτι, τελευταίας εσοδείας, κι ότι για το δικό σου, το ντενεκεδένιο, θα έπρεπε να τα σκάσεις κανονικά –άντε, με έκπτωση 5% επειδή, να 'ούμ' τ' αφεντικό σε συμπάθησε.

Ή πήγαινε πάλι ο τυχερός του κινητού στο οικείο κινητάδικο κατάστημα κι εκεί τον πληροφορούσαν πως δυστυχώς το στοκ του ZX712U μόλις εξαντλήθηκε, αλλά... μηδέν πρόβλημα... αφού υπάρχει το εφάμιλλο –μην σου πω κι ανώτερο– PX800ZX, το οποίο μπορεί να γίνει δικό σας με μόνο 399 ευρώπουλα (συν ΦΠΑ εννοείται)... Ο Γκουντής λάβαινε φυσικά τα ποσοστά του από την προμήθεια.

Η επιταγή για τα ψώνια στο σουπερμάρκετ «Ο Ανάπηρος» ίσχυε μόνο Τετάρτες απογεύματα (όταν, με το καλό θεσπιζόταν συνεχές ωράριο) και μόνο για αγορά ληγμένων απορρυπαντικών. Όσο για το σπα της Κατίνας... καλύτερα να μη μιλάμε.

Ήταν αυτές συμφωνίες που είχε κλείσει ο δαιμόνιος Γκουντής αυτοπροσώπως, που αν στην αρχή δούλεψαν κάπως μετά άρχισαν να σκάνε στον αέρα οι εν εξάλλω τυχεροί που τα 'χωναν στα γεμάτα στον σταθμό και δημιουργούσαν στο ακροατήριο πρόβλημα αξιοπιστίας. Γιατί άκουγε το υποψήφιο θύμα τις ιστορίες για αγρίους των παθόντων και παρά το ότι ο παραγωγός δικαιολογούσε αριστοτεχνικά τα αδικαιολόγητα, το σκεφτόταν να στείλει το προς 1,50 SMS του –που ήταν σημαντική αρπαχτή για τον σταθμό.

Οπότε τι σκέφτηκε ο ευρηματικός εγκέφαλος του αφεντικού;

Ξεχνάμε κληρώσεις και συμμετέχοντες –αλλά χωρίς να τους το πούμε– και σκαρώνουμε μια κατάσταση μαϊμού,

όπου όλα γίνονται ή μάλλον φαίνονται να γίνονται όπως πριν, με τη διαφορά πως τώρα τον νικητή τον βγάζουμε εμείς, μουσαντένιο, από τους δικούς μας, με το ποιηματάκι του μαθημένο στην εντέλεια και ούτε απρόοπτα, ούτε τίποτα.

«Ευχαριστώ τον αγαπημένο σταθμό του Μπέσα 78.7 και τον κύριο Καραρεκλάμα προσωπικά που μου δώσατε την ευκαιρία να... μπλαμπλαμπλά... σας ακούω φυσικά ανελλιπώς... συγχαρητήρια για το υπέροχο πρόγραμμά σας... μπλαμπλαμπλαμπλά... και πάλι ευχαριστώ... το τζάμπα σπα με έσωσε και μένα και την οικογένειά μου... μπλαμπλαμπλά... ο Θεός να σας έχει καλά... εδραφιαίως προσκυνώ...»

Κι όλα ωραία και καλά. Και σιγά μην ψάξουν τώρα τα θύματα να βρουν ποιος είναι ο Θεόδωρος Κουτσουκέλας από τα Κάτω Σεπόλια κι αν υπάρχει!

Και βέβαια το ταλέντο μου στις μιμήσεις αποδείχτηκε πολύτιμο στην κομπίνα του σταθμού, αφού, από ένα σημείο και πέρα τους ευγνώμονες νικητές τους υποδυόμουν αριστοτεχνικά yours truly. Ακόμα κι ο ίδιος ο Καραρεκλάμας αναγκάστηκε να μου στείλει, μέσω ειδικού σφουγγακιού, την ευαρέσκειά του.

Ως εκ τούτου το μπεσαλίδικο ραδιοφωνάκι έβγαζε παρά με ουρά.

Το πρόβλημα είναι πως με τούτα και με κείνα, ειδικά με τη λαίλαπα των διαφημίσεων, κανονικών, γκρίζων και κατάρμαυρων, κάθε τόσο ερχόταν μπουγιουρντί το πρόστιμο από το Εσουρού.

Κάθε που γινόταν αυτό λοιπόν έδινε το σινιάλο ο μεγάλος Καραρεκλάμας με τη δική του εκπομπή, να ξεσπαθώσουμε απαξάπαντες στηλιτεύοντας τις αντιδημοκρατικές αυτές πρακτικές «φίμωσης της ελεύθερης και αδέσμευτης φωνής του σταθμού». Με τον τρόπο αυτό, δεν φτάνει που κάναμε τρελές κονόμες από τη μηχανή που είχε στηθεί,

αλλά ποζάραμε κιόλας σαν... αντιστασιακοί και... αντιεξουσιαστές!

Και να δεις που τα πρόβατα το έχαψαν κι αυτό αμάσητο. Βγήκαν κιόλας μερικοί που πρότειναν να κάνουν έρανο οι ακροατές για να πληρώσουν αυτοί τα πρόστιμα! Κάτι που ο Καραρεκλάμας εκτίμησε δεόντως πλην ευρέθη σε ηθική αδυναμία να το αποδεχτεί.

—Η αμετακίνητη απόφασή μας είναι να μην πληρώσουμε ποτέ κανένα αυθαίρετο και υπόπτου νομιμότητας πρόστιμο, διατυμπάνιζε παντού. Θα συνεχίσουμε τον αγώνα απ' αυτό το μετερίζι κατά της διαπλοκής και της διαφθοράς. Και στο τέλος, είμαι βέβαιος, πως το Δίκιο, για μια ακόμη φορά, θα θριαμβεύσει.

Για το δίκιο δεν ξέρω, πάντως τα νούμερα ακροαματικότητας πήραν την ανηφόρα κι αυτό είναι κάτι που —ακόμα και σήμερα— δεν μπορώ να καταλάβω. Τι άκουγαν δηλαδή οι πιστοί και σταθερά αυξανόμενοι ακροατές του μπεσαλίδικου ραδιοφωνακτίου, αφού, πέρα από έναν καταιγισμό διαφημίσεων, δεν είχαμε να προσφέρουμε τίποτα; Τι διάολο μυαλό κουβαλούσαν όλοι αυτοί που κρατούσαν «τη βελόνα κολλημένη στο 78.7»; Η απάντηση σ' αυτό το υπαρξιακό ερώτημα είναι σύνθετη. Πρώτον, ενδέχεται να μην άκουγαν. Άνοιγαν το ραδιόφωνο, έπεφταν σε διαφημίσεις (τι στοίχημα;) και το άφηναν εκεί με την ελπίδα πως κάποια στιγμή... ίσως... αν θέλει η Παναγιά η Ελεούσα, μπορεί να έχει και κάτι σαν πρόγραμμα.

Το άλλο σκέλος της απάντησης έχει σαφώς να κάνει με τα SMS, που μπορούσαν να στείλουν προκειμένου ν' ακούσουν να τους προσφωνεί ονομαστικά ο παραγωγός. Αυτό τους πρόσδιδε κύρος, αφού ολόκληρος Καραρεκλάμας τους αποκαλούσε δημοσία «φίλους του»!

Και τέλος η έμπνευση του δαιμόνιου αφεντικού «ν' ανοίξει διάυλο ζωντανής επικοινωνίας» με την πελατεία. Τη δυνατότητα που δινόταν δηλαδή σε κάθε πυροβολημένο να τη-

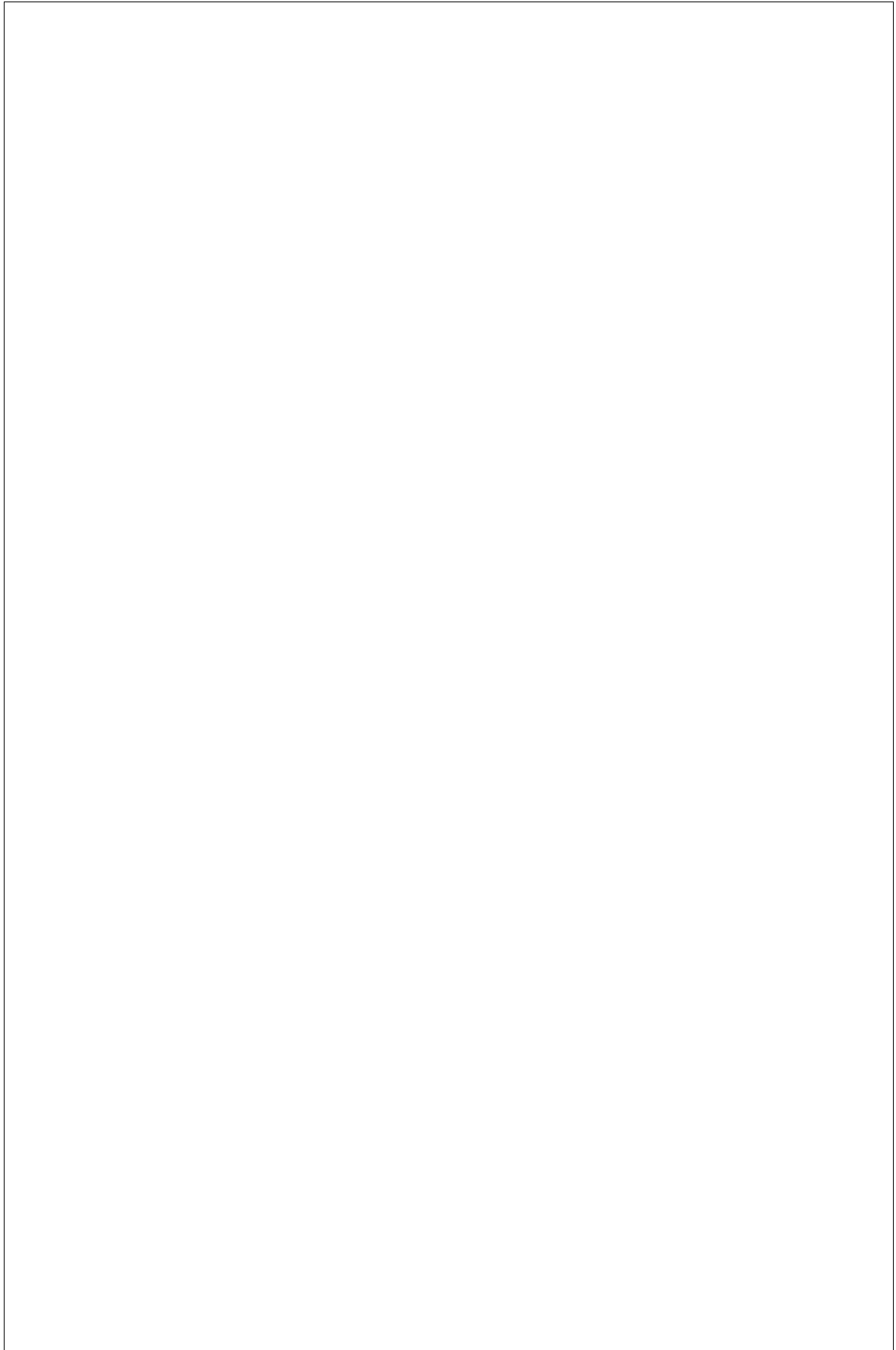
λεφώνει σε μερικές από τις εκπομπές και να εκθέτει ζωντανά «στον αέρα» τις πρωτότυπες, τις μοναδικές, τις μεγαλοφυείς απόψεις του –που αν τις άκουγαν οι αρμόδιοι θα άλλαζε ο κόσμος από τη μια μέρα στην άλλη. Κι επιπλέον θα μπορούσε να κορορεύεται σε συγγενείς και φίλους πως «βγήκε στο ραδιόφωνο».

Άλλη εξήγηση δεν μπορώ να δώσω. Εκείνο που μπορώ να πω πάντως, με το χέρι στην καρδιά, είναι πως για τον παραγωγό το να δουλεύει (λέμε τώρα) στο μπεσαλίδικο ραδιοφωνάκι ήταν η πιο ξεκούραστη φάση που θα τολμούσε να ονειρευτεί ποτέ. Γιατί δέκα λεπτά, με το ζόρι, εκπομπή στην ώρα ήταν σαν να είχε πάει για πικνίκ στον Εθνικό Κήπο –και να σε πληρώνουν κι από πάνω! Ο θεός να έχει καλά τον άνθρωπο, τον Καραρεκλάμα, με τις ιδέες του και τον Γκουντή, που για μια ακόμη φορά σκέφτηκε τη μηχανή που βγάζει όβολα με το τσουβάλι πουλώνοντας –μεταφορικά και κυριολεκτικά– αέρα κοπανιστό.

Σπρώξε λίγο, αγόρι μου!

Φαντάζομαι πως θα το 'χεις προσέξει. Όταν παρακολουθείς μια εκπομπή στην ΤουΒού και ξαφνικά πέφτουν οι (απαραίτητες) διαφημίσεις –χωρίς καμιά προειδοποίηση, στη μέση μιας πιστολιάς ή ενός καλαθιού που κρίνει τον αγώνα– και φεύγεις σφαίρα (σύνδρομο του Παβλώφ) για το επόμενο κανάλι, όπου –φευ!– κι εκεί παίζουν διαφημίσεις... και πας στο επόμενο... διαφημίσεις κι εκεί... και στο άλλο και στο παράλλο... και δεν βρίσκεις πουθενά, ούτε στο Sourmena TV, να παίζει κανονικό πρόγραμμα, φυλλιάζεσαι πως εδώ κάποιον λάκκο έχει η φάβα και δεν μπορεί... ετούτοι είναι συνεννοημένοι να μην σου αφήσουν δυνατότητα επιλογής, να καθίσεις, θες δεν θες, ν' ακούς για σερβιέτες υγείας ή για το πόσο σε αγαπούν και σε φροντίζουν οι τράπεζες ή για το αυτοκίνητο που πρέπει ν' αλλάξεις ή για το άχρηστο προϊόν ZX734 που πρέπει οπωσδήποτε να αποκτήσεις.

Ε, το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και στο ραδιόφωνο –τηρουμένων των αναλογιών βέβαια. Ας πούμε... πέφτουν οι διαφημίσεις... συγγνώμη, «μηνύματα που σας ενδιαφέρουν»... στον ΠΛΑΪ; Αμέσως κάνει το ίδιο ο Μπέσα κι ακολουθούν ο Βήτα, ο Γάμα, ο Ωμέγα... ώστε όπου και να γυρίσεις σε ντελάλη θα πέσεις. Με τη διαφορά πως επειδή τα «πακέτα» των μικρών σταθμών είναι μικρότερα τελειώνουν και νωρίτερα, οπότε έχουν μια ευκαιρία ν' αρπάξουν ένα μικρό πο-

σοστό ακροατών (αγανακτισμένων ακροατών) από τους μεγάλους. Μικρό όμως, γιατί συμβαίνει το εξής παράδοξο: Όταν κάποιος βάλει τη βελόνα πάνω σ' ένα σταθμό δύσκολα τη μετακινεί από εκεί, αποδεχόμενος την ηχορύπανση των σκουπιδιών και της εμπορικής αρπαχτής, με μουρμούρα και γαμοσταυρίδια μεν, αλλά και μ' εγκαρτέρηση.

Τα αφεντικά το γνωρίζουν αυτό πολύ καλά και φροντίζουν να προσφέρουν δολώματα στην πελατεία υπό μορφή «διαγωνισμών», SMS (γεια σου φίλε μου Θανάση), «προσφορών» κι ανοιχτών γραμμών, όπου ο κάθε πικραμένος βγαίνει να πει την παπαριά του, τύπου: «Για τα σημερινά μας χάλια φταίνε οι πολιτικοί». Πιστεύοντας ακράδαντα πως αυτή είναι μια συνταρακτική είδηση που δεν έχει ειπωθεί ποτέ, από κανέναν άλλο.

Η επιδίωξη λοιπόν του κάθε σταθμού είναι να δημιουργήσει όσο το δυνατόν περισσότερους κολλημένους. Άβουλα πρόβρατα δηλαδή στα οποία μπορείς να πουλήσεις οτιδήποτε, αντικαθιστώντας τον όποιο μηχανισμό σκέψης τυχόν διαθέτουν με κείνον που έχει υιοθετήσει την εποχή αυτή το αφεντικό (το οποίο δεν είναι βέβαια κανένα κορόϊδο να παραμένει αμετακίνητο στις απόψεις του, αλλά τις προσαρμόζει στην κατεύθυνση που βλέπει να πηγαίνει το πράγμα –πάντα με το αζημίωτο εννοείται).

Είπαμε πως οι εντολές στους παραγωγούς είναι ξεκάθαρες ως προς τις διαμαρτυρίες για τις διαφημίσεις (που δεν εννοούν να καταλάβουν, τα βλήματα, πως αυτές είναι στην ουσία το πρόγραμμα). Με το που θα μας ρίξει δηλαδή ο διαμαρτυρόμενος τη σπόντα εμείς, σαν τέλεια αυτόματα, απαγγέλλουμε το ποιηματάκι: «Οι διαφημίσεις είναι ο μοναδικός πόρος του σταθμού κι αυτές διασφαλίζουν την ελευθερία λόγου που μας διακρίνει». Συνήθως το ψώνιο το βουλώνει κι αν δείξει πρόθεση να κάνει κόνξες απλά «πέφτει η γραμμή» (αυτός ο άτιμος ο ΟΤΕ!...). Υπάρχουν όμως και φορές που σε πιάνουν με τα βραχιά κατεβασμένα κι όσο και να ψάχνεις την περίπτωσή τους στο εγχειρίδιο αντιμετώπι-

σης ενοχλητικών δεν τη βρίσκεις. Όπως του τυπάκου που συστήθηκε ως Αλέκος από τα Ταμπούρια και μου τα έχωσε τις προάλλες παρατηρώντας πως εννιά στις δέκα διαφημίσεις είναι για τηνπραμάτεια του ομίλου και δεν ήξερα τι να του πω.

Έτσι είναι όμως. Δυο ώρες ν' ακούσεις Μπέσα μαθαίνεις απέξω κι ανακατωτά τι «απίστευτες προσφορές» εμπεριέχει η εφημερίδα του ομίλου, με τι «δυνατό ρεπορτάζ» κυκλοφορεί, τι «πλούσια δώρα» μπορεί να κερδίσει κανείς στέλνοντας SMS (προς 1,50 έκαστον), σε τι «φοβερές αποκαλύψεις» θα προβεί το αφεντικό στην αυριανή του εκπομπή, ποιους «εκλεκτούς καλεσμένους» έχει (πάλι το αφεντικό) στην τηλεοπτική του εκπομπή της Δευτέρας, κλπ. κλπ.

Αυτές οι διαφημίσεις παίζουν τρεις φορές –τουλάχιστον– στο ημίωρο. Τη μια σαν κανονική διαφήμιση, μαζί με τα δάνεια των τραπεζών, τις σερβιέτες, τ' αυτοκίνητα και τις εταιρείες κινητής τηλεφωνίας. Καπάκι τις διαβάζει ο παραγωγός εντός εκπομπής, οπότε δεν θεωρούνται διαφημίσεις αλλά «ενημέρωση» κι έτσι έχουμε το κεφάλι μας ήσυχο από Εσουρού κι Εφορία και μια τρίτη φορά υπό μορφή γνώμης του παραγωγού ή σε σχετσάκι, αν οι παραγωγοί είναι ντουέτο. Για παράδειγμα:

–Θα πας σινεμά απόψε, Μήτσο;

–Μπα. Ξέρεις τι λέω να κάνω; Θα καθίσω να διαβάσω τη «Μπέσα News».

–Άκουσα πως έχει πολύ δυνατό ρεπορτάζ.

–Πολύ δυνατό, αλλά προσφέρει και δυο ποιοτικά CD της Έφης Σαρρή.

–Και βιβλίο. Το πρώτο μέρος της τριλογίας του μεγάλου μας Κλαδάκου για τις επιδημίες γρίπης στην κλασική αρχαιότητα.

–Χωρίς να ξεχνάμε το ένθετο για τη μαγειρική των Εσχιμώων, με 25 ανένδοτες συνταγές.

- Ανέκδοτες...
- Όχι, εκδομένες... στην εφημερίδα...
- Γκουχ... γκουχ... «ανέκδοτες» λέει, όχι ανένδοτες...
- Τι είπα εγώ;
- 'Ντάξ'...
- Και το πλούσιο αθλητικό ρεπορτάζ πού το βάζεις;
- Καλά που μου το θύμισες. Κι εγώ μέσα θα καθίσω απόψε, συντροφιά με τη «Μπέσα News».

Τέτοια απίστευτα παιδαριώδη δηλαδή που ούτε γκάου Παπούα δεν θα 'χαβαν. Να σε φυλάει ο θεός μιλάμε!

Κι όμως, το νοήμον κοινό μας τα καταπίνει αμάσητα κι αυτά και άλλα, χειρότερα. Σε σημείο που να νιώθεις πως κλέβεις εκκλησίες δηλαδή. Βέβαια, θα μου πεις, ποιος ακούει ραδιόφωνο στις μέρες μας; Κάτι γερόντια, που πάσχουν από καταρράκτη κι ως εκ τούτου δεν μπορούν να δουν καθαρά τηλεόραση, κάτι ταξιτζήδες και κάτι νοικοκυρές που δεν έχουν φορητή ΤουΒού στην κουζίνα. Όποιου το μυαλό δουλεύει κανονικά δεν θα περιμένει να του πει ο Καραρεκλάμας, ο Σαρδάμης, ο Κλαδάκος and the other boys (and girls) τι να σκεφτεί, ποιον να ψηφίσει και τι ν' αγοράσει. Τον έχει χεσμένο τον Καραρεκλάμα και τον Απατούλη και το λαμόγιο τον Γκουντή και τον Δεληκράχτη στην τελευταία, γιατί ξέρει πως όλοι αυτοί πλασιέδες είναι και τη δουλειά τους κάνουν, να σπρώξουν τηνπραμάτεια γυρεύουν, να τα κοινομήσουν.

Από τότε που μπλέχτηκα με τα ΜΜΕ αναρωτιέμαι πότε θα ξεσηκωθεί μια μέρα το νοήμον ακροατήριο, να κάνει ντου και να μας στρώσει στο κυνήγι με βρεγμένες σανίδες. Κι απορώ που τόσα χρόνια δεν έχει σημειωθεί ούτε ένα τέτοιο συμβάν. Στο Αμέρικα ακούμε κάθε τόσο για έναν τρελαμένο φουκαρά που μπουκάρει σ' ένα σουπερμάρκετ μ' ένα οπλοπολυβόλο και τους κάνει όλους κόσκινο. Έχει ξε-

περάσει τα όρια αντοχής ο άνθρωπος κι έχει βαρέσει μπιέλα. Εδώ... τίποτα. Ο φιλήσυχος πολίτης σκύβει το κεφάλι, εισπράττει γκρινιάζοντας (το πολύ) την ηχορύπανση και την εικονορύπανση, πληρώνει ευπειθώς τους φόρους που τον φορτώνουν (με το «έτσι γουστάρω»), πηγαίνει να υπηρετήσει την πατρίδα –για να κοινομούν τα λαμόγια μίζες από εξοπλισμούς– ρίχνει τον οβολό του στο παγκάρι της εκκλησίας για να χοντραίνουν οι δεσποτάδες και «ασκεί το πολιτικό του δικαίωμα» άπαξ της τετραετίας, όταν στήνεται η παράσταση των εκλογών. Άντε, να κατέβει και σε καμιά διαδήλωση, όταν θίγονται τα συμφέροντα του κλάδου και της συντεχνίας του. Πέραν αυτού... ησυχία, τάξη και ασφάλεια. Τον θεωρούν –και του το λένε– Κάφρο κι εκείνος το δέχεται αδιαμαρτύρητα. Έτσι κι αλλιώς ο χαρακτηρισμός στους «άλλους» απευθύνεται, ποτέ σε σένα τον ίδιο.

Η αλήθεια είναι πως είχα καταλάβει ότι στον Μπέσα, «τον πρώτο σταθμό της χώρας», εκπομπή της προκοπής δεν υπήρχε περίπτωση να κάνω, γιατί απλά δεν ήταν αυτό το ζητούμενο. Το ζητούμενο είναι το σπρώξιμο της πραγματείας –της μόνιμης και της εποχιακής (π.χ. υποψήφιους βουλευτές σε μέρες εκλογών)– και τίποτ' άλλο. Καλή χαρακτηρίζεται εδώ η εκπομπή που κάνει νούμερα, αλλά κι αυτή που φέρνει SMS (προς 1,50 έκαστον, μην ξεχνιώμαστε), κακή αυτή που δεν έχει απόδοση κι επομένως δεν έχει να περιμένει παρά πότε θα πείσει πάνω της βαρύς ο πέλεκυς του Καραρεκλάμα, να τη στείλει άκλαυτη στην ερτζιανή αφάνεια και τον αναποτελεσματικό παραγωγό να ψάχνει για κάνα μεροκάματο πιτσαδόρου για να τα φέρει βόλτα.

Την εποχή που μεταγράφηκα εγώ στον Μπέσα FM ο αφεντικός έκανε συλλογή ονομάτων απ' όλα τα μήκη και τα πλάτη του ραδιοφωνικού –και όχι μόνο– γίγνεσθαι. Καθόσον ο σκοπός του ήταν να χτυπήσει την πρωτιά του Απατούλη και να του πάρει την πελατεία. Υποσχόταν «προμνημονιακούς μισθούς», πληρωμή στην ώρα τους και ανθρώπινες συνθήκες εργασίας (κάτι εντελώς ουτοπικό για μαγαζιά

τύπου ΠΛΑΪ, όπου έμπαινες μέσα το πρωί με τη δροσούλα και ξέχναγες να βγεις –άνευ υπερωριών εννοείται).

Όπως ήταν φυσικό παρατηρήθηκε μια μαζική έξοδος από τους προβληματικούς σταθμούς προς τον δικό μας. Ειδικά ο ΠΛΑΪ το φύσαγε και δεν κρύωνε. Σε δυο μήνες μέσα κατέφθασαν «στη φιλόξενη συχνότητα του μπεσαλίδικου ραδιοφώνου», εκτός εμού του ιδίου, ο ανεκδιήγητος Σαρδάμης, ο Στάθης Τενόρος (του πρωινού ξυπνήματος), η Σουμαδοπούλαινα, αλλά κι αυτός τούτος ο «κύριος καθηγητής», ο αυθεντίας επί παντός του ιστορικογλωσσικού επιστητού, ο Ερμόλαος Κλαδάκος! Ακολούθησαν κι άλλοι βέβαια, κάπως πιο δευτεράτζες, κι όλοι αυτοί χώρεσαν μια χαρά στο ατσούμπαλο ρόστερ της ομάδας κι ανασκουμπώθηκαν από την πρώτη στιγμή να φέρνουν πελατεία στον εργοδότη τους και να σπρώχνουν ανηλεώς την πραγματεία του πολυπράγμονος ομίλου. Δεν φανταζόμουν ποτέ πως θ' άκουγα τη Σουμαδοπούλαινα, με τον «έγκυρο και μεστό πολιτικό λόγο» να εκθειάζει ταπετσαρίες, ηχομονώσεις και υπηρεσίες κινητών. Εντάξει, με βαριά καρδιά μεν πλην ευπειθώς, διαβάζοντας από το χαρτί που λάβαινε μπαίνοντας στον θάλαμο –αξιώθηκα να το ζήσω κι αυτό.

Έτυχα μάλιστα σε μια αγανακτισμένη κουβέντα που είχε με τον ξάδερφο-διευθυντή προγράμματος την πρώτη της κιόλας βδομάδα.

–Μα... μ' αυτά και μ' αυτά εγώ δεν κάνω εκπομπή, ντε-λάλισσα κατάντησα, φώναζε.

–Αυτή είναι η πολιτική του σταθμού, βρε κορίτσι μου, απάντησε ατάραχος ο ξάδερφος. Οι διαφημίσεις εξασφαλίζουν την ανεξαρτησία μας... Εγώ θα στα λέω αυτά; Αφού ξέρεις.

–Ναι, αλλά εδώ έχουμε ΜΟΝΟ διαφημίσεις, ωρούταν η άχαρη. Είναι δυνατόν να κάνω πολιτική εκπομπή μέσα σε δέκα λεπτά σκάρτα;

–Ουκ εν τω πολλώ το ευ, απάντησε ατάραχος ο φιλόσοφος έμπορας.

Και η πασιονάρια το κατάπτε αδιαμαρτύρητα, ένεκα που οι μέρες είναι πονηρές και δεν χρειάζονται παληκαριές, όταν διακυβεύονται ο καπνιστός σολομός και το χαβιάρι μας –ειδικά όταν έχουμε ήδη κλείσει μια πόρτα πίσω μας.

Ένα μήνα μετά την πρόσληψή μου στο μπεσαλίδικο μαγαζί το αφεντικό με κάλεσε στο γραφείο του. Εννιά φορές στις δέκα όταν σε καλεί ο Μέγας Αόρατος μπορείς να στοιχηματίσεις πως δεν είναι για καλό –και να κερδίσεις.

Με δέχτηκε καθισμένος στην πριγκιπική του πολυθρόνα και μου 'κανε νόημα να καθίσω στο σκαμνάκι όσο ο ίδιος μιλούσε στο τηλέφωνο.

Προφανέστατα μιλούσε με πρόσωπο μεγαλοσχήμον.

–Μα ναι, υπουργέ μου, έλεγε. Να το προωθήσουμε το σχέδιο νόμου... Ναι... ναι... συμφωνώ... Όλοι να βάλουμε πλάτη... Για το καλό του τόπου φυσικά... Όμως... η αντιπολίτευση θα γκρινιάζει... Ναι... ναι... καταλαβαίνω και το εκτιμώ ιδιαιτέρως... αλλά εδώ, υπουργέ μου, είναι επιχείρηση... έχουμε έξοδα... μισθούς που τρέχουν, μήνας μπαίνει, μήνας βγαίνει... είναι και τα πρόστιμα... Και μιλάμε για πρόστιμα!... Έσκασε κι άλλο τάλαρο από το Έσουρου... Το έχεις υπόψη σου... Το έχεις, υπουργέ μου, αλλά δεν λες κι εσύ μια κουβέντα, που μας έχουν αλαλιάσει... Ε, πώς δεν είναι αρμοδιότητά σου... Αν θέλεις εσύ... Τέλος πάντων... Δεν είναι αυτό το θέμα μας... Να κοιτάξουμε να δούμε πώς θα εξυπηρετήσουμε την κατάσταση... Ναι... ναι... μιλάμε... Τα σέβη μου...

Άφησε το ακουστικό στη συσκευή και στράφηκε προς το μέρος μου.

–Ο Μαλάκας! μου λέει με μια έκφραση υπέρτατης αηδίας. Θέλει να προωθήσουμε, λέει, το σχέδιο νόμου που προσπαθεί να περάσει... Άκουσες. Του τζάμπα κι αυτός. Αμ

δε... Στην αγορά το ένα χέρι νίβει τ' άλλο... Κράτα με να σε κρατώ... Εκτός κι αν ψάχνεις για μαλάκες, μαλάκα, οπότε εδώ ατύχησες. Τα λέω καλά, Λέων;

–Το ευαγγέλιο, επικροτώ εγώ χωρίς δισταγμό. Το ευαγγέλιο!

Ο Καραρεκλάμας χαμογέλασε ευχαριστημένος κι έπιασε κάτι χαρτιά από το γραφείο του.

–Βλέπω εδώ πως τα νούμερά σου, για πρώτη φορά, είναι σένια, μου λέει. Μπράβο, αγόρι μου. Σχίζεις! Σχίζεις!

Άρα δεν πρόκειται για εκπαραθύρωση.

–Το κατά δύναμη, μουρμουρίζω σεμνά.

Ο μεγάλος άδραξε την πάσα που άθελά μου του έδωσα.

–Ακριβώς γι' αυτό σε φώναξα, μου λέει. Για το «κατά δύναμη»... Δεν μου λες, αγόρι μου;... Πιστεύεις πως τα δίνεις όλα στην εκπομπή σου; Πως έχεις αγγίξει το ταβάνι κι ως εκ τούτου δεν έχει πιο πάνω;

Όπα!...

–Πάντα υπάρχει το πιο πάνω, μουρμουρίζω διδακτικά (ενώ είχαν αρχίσει να με ζώνουν πάλι τα φίδια).

–Ακριβώς! ανακράζει το αφεντικό ενθουσιασμένο. Πάντα υπάρχει το πιο πάνω και μετά ακόμα πιο πάνω κι ακόμα... «Οι ουρανοί είναι δικοί μας», όπως έλεγε παλιά το σλόγκαν της Πολεμικής Αεροπορίας. Συμφωνείς;

–Απόλυτα.

Ο Καραρεκλάμας κούνησε το κεφάλι του ικανοποιημένος.

–Χαίρομαι, μου λέει. Οπότε, ρε αγόρι μου, τι ακριβώς περιμένεις για το «πιο πάνω», μπορείς να μου πεις; Δεν είσαι ευχαριστημένος εδώ; Δεν σε προσέχουμε; Δεν σε φροντίζουμε; Δεν πληρώνεσαι στην ώρα σου και μάλιστα με μισθό προμνημονιακό;

Ωχ!

–Είναι οι αρχές, ψελλίζω εγώ. Η εκπομπή θα πάει καλύτερα...

Ο αφεντικός γέλασε.

–Βρε ποιος τη γαμεί την εκπομπή! μου πετάει και μ' αφήνει κάγχελο. Για την εκπομπή μιλάμε;

–Όχι; απορώ (ειλικρινά) εγώ.

Ο Καραρεκλάμας άναψε ένα από τα διάσημα πούρα του των θριάμβων και κούνησε πάλι το σοφό του κεφάλι (όπου καμιά τρίχα δεν ξέφευγε από το αλφάδι).

–Ξέρεις πώς συντηρείται ο σταθμός, Λέων; με ρωτάει.

Είχα αρχίσει να το ψυλλιάζομαι.

–Από τις διαφημίσεις; προτείνω διστακτικά.

Συγκαταβατική κατάφαση.

–Και από τις διαφημίσεις, διορθώνει ο μαέστρος. Αλλά κυρίως από την προώθηση τηςπραμάτειας του ομίλου. Εφημερίδα, προσφορές, διαγωνισμοί (του κώλου), SMS... Χάρη σ' αυτά τα έσοδα πληρώνονται οι μισθοί και οι υποχρεώσεις μας στην ώρα τους, Λέων, αγόρι μου, και χάρη σ' αυτά καταφέραμε, μέσα σε τόσο μικρό διάστημα, να γίνουμε ο πρώτος σταθμός της χώρας –με τη βούλα. Κατάλαβες;

–Μάλιστα, βιάστηκα να συμφωνήσω.

–Κατάλαβες, αλλά δεν βάζεις πλάτη, με επέπληξε πατρικά ο αφεντικός.

–Μα πώς;... διαμαρτυρήθηκα. Εγώ;;;!!!...

–Εσύ, ρε Λέων, εσύ, επέμεινε ο Καραρεκλάμας. Σ' ακούω όταν διαβάζεις το χαρτάκι του ντελάλη... Αγγαρεία!... Πεθαμένα πράγματα!... Αμ έτσι θα πειστεί ο τεμπέλης ακροατής να σηκωθεί από τον καναπέ, να πάει στο περίπτερο, να σκάσει τον οβολό του για τη «Μπέσα News»; Ή να

κάνει έτσι το χεράκι του, να πιάσει το ρηματοκινητό, να στείλει SMS ή να δηλώσει συμμετοχή στον «μεγάλο διαγωνισμό με τα πλούσια δώρα»; Αμ δε που θα πειστεί!

Ωχ!

–Δες πώς το κάνουν οι άλλοι, συνέχισε το αφεντικό. Δες τον φίλο σου τον Σαρδάμη! Ταλαιπωρείται ο άνθρωπος, ιδρώνει και ξε-ιδρώνει να βγάλει μια πρόταση σωστή, χωρίς σαρδάμη, αλλά σου δίνει την εντύπωση πως ξημεροβραδιάζεται με την εφημερίδα μας στο χέρι. Κι όταν αναφέρεται σε πηγή πληροφόρησης ή την εφημερίδα θα επικαλεστεί η το site του σταθμού. Όχι σαν κάτι άλλους που μου ξεφουρνίζουν Ρώτερες και Μπι Μπι Σί... Χέστηκε μεγαλοπρεπώς ο κυρ-Ανέστης τι γνώμη έχει ο ξενέρωτος Εγγλέζος για την παγκόσμια κρίση. Πού τον ξέρει, πού τον είδε άλλωστε; Θέλει τον δικό του άνθρωπο να του τα πει, τον οικείο..., αυτόν που ακούει συνεχώς στο ραδιόφωνο και βλέπει συνεχώς στην τηλεόραση, γιατί αυτόν ξέρει. Κι αν το δούμε κι αλλιώς... γιατί αυτόν μας συμφέρει να προωθήσουμε –με το αζημίωτο εννοείται. Όχι, πες μου... έχω άδικο, ρε Λέων;

Μα τι λέμε τώρα!... Άδικο!...

–Απεναντίας..., μουρμουρίζω συμμαζεμένος.

–Αμ δίκιο έχω, αλλά πού να το βρω με σας που έμπλεξα, ξεφυσάει μέσα από ένα σύννεφο καπνού ο μεγάλος. Πάρε τώρα για παράδειγμα τα παιδιά του αθλητικού... Γκάου όλα!... Ακατοίχητα! Αλλά στο καθήκον... βράχοι! Ολόκληρα σκετσάκια παίζουν μεταξύ τους για να πουλήσουν το προϊόν. Κανονικό «Δελφινάριο»! Ενώ εσύ... Σαν να σε βάλουμε με το ζόρι... Άσε που γίνονται παράπονα ότι δεν διαβάζεις τα SMS...

–Εγώ;;;!!! εξανίσταμαι. Μα σάματι κάνω και τίποτ' άλλο; Όλη μου η εκπομπή είναι «χαιρετίσματα στη Σούλα και στον Μήτσο»...

–Και τους άλλους τους αφήνουμε απέξω; σχολιάζει πικρόχολα ο αφεντικός, που δεν του αρέσουν οι αντιρρήσεις. Ο Λάμπης, ο Νώντας, η Φρόσω, η Αντιγόνη, το Σοφάκι;... Αυτοί δεν έσκασαν ευρώ 1,50 για ν' ακούσουν τ' όνομά τους στον αέρα; Δεν τους γέννησε μάνα αυτουνούς;

–Μα πώς να προφτάσω; διαμαρτύρομαι. Πώς να τα χωρέσω όλα... εφημερίδα, διαγωνισμούς, χορηγούς και SMS μέσα σε μια ώρα –που επιπλέον έχει τέσσερις δεκάλεπτες, το λιγότερο, διακοπές για διαφημίσεις;

Ο αφεντικός με κοίταξε σκεπτικός.

–Εδώ ίσως έχεις κάποιο δίκιο, παραδέχτηκε. Ίσως μια ώρα να μη φτάνει. Άσε, θα το κοιτάξω με τον Στράτο (τον ξάδερφο), μήπως και σου εξοικονομήσουμε μια ακόμη ωρίτσα...

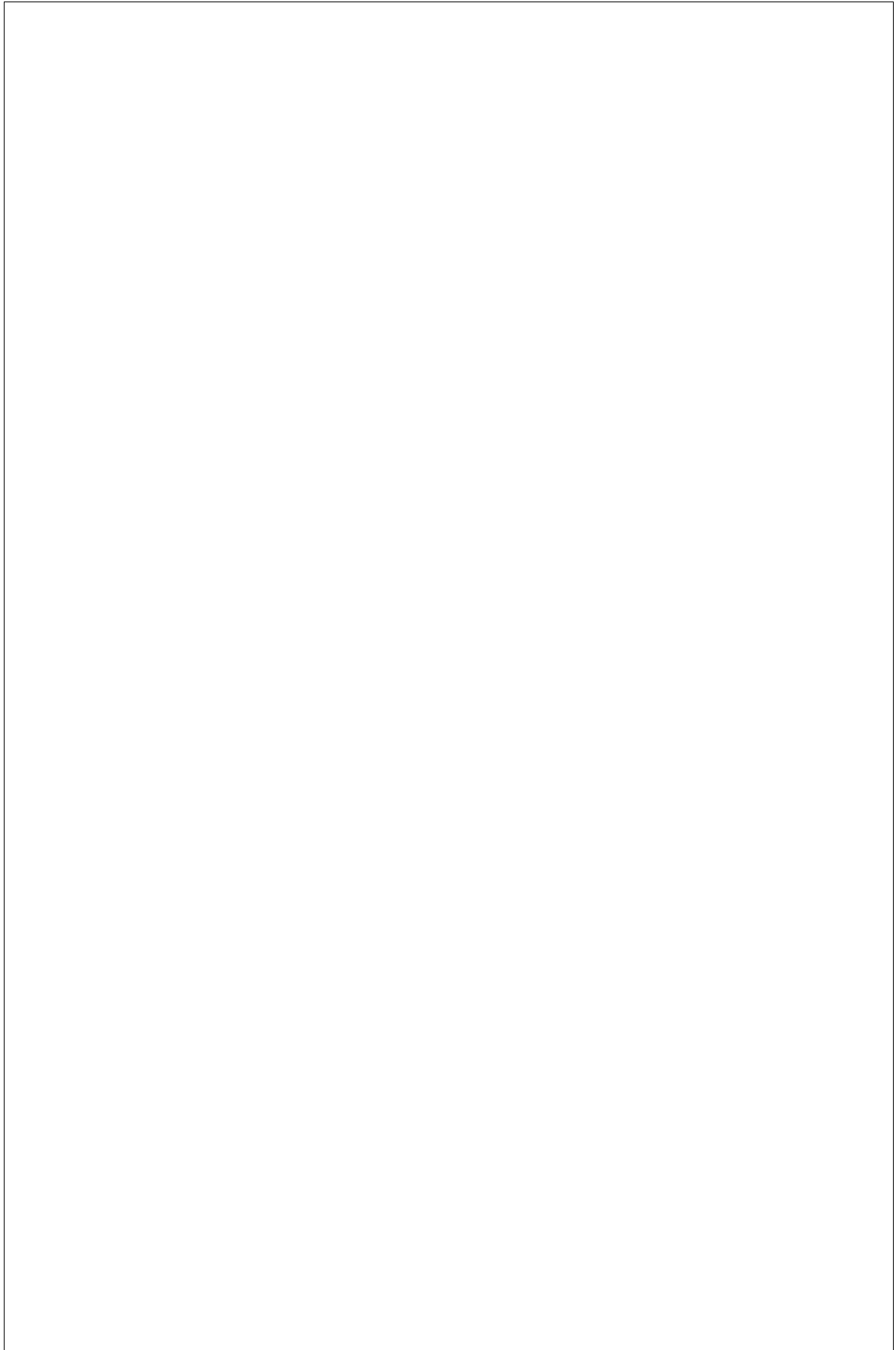
Ωχ! Ωχ!

Σηκώθηκε και τον μιμήθηκα. Με συνόδευσε ως την πόρτα, με το μπράτσο του προστατευτικά γύρω από τους ώμους μου.

–Κι όπως είπαμε, μου κάνει αποχαιρετώντας με. Καλά τα πας, αλλά... σπρώξε λίγο την κατάσταση κι εσύ, ρε αγόρι μου!

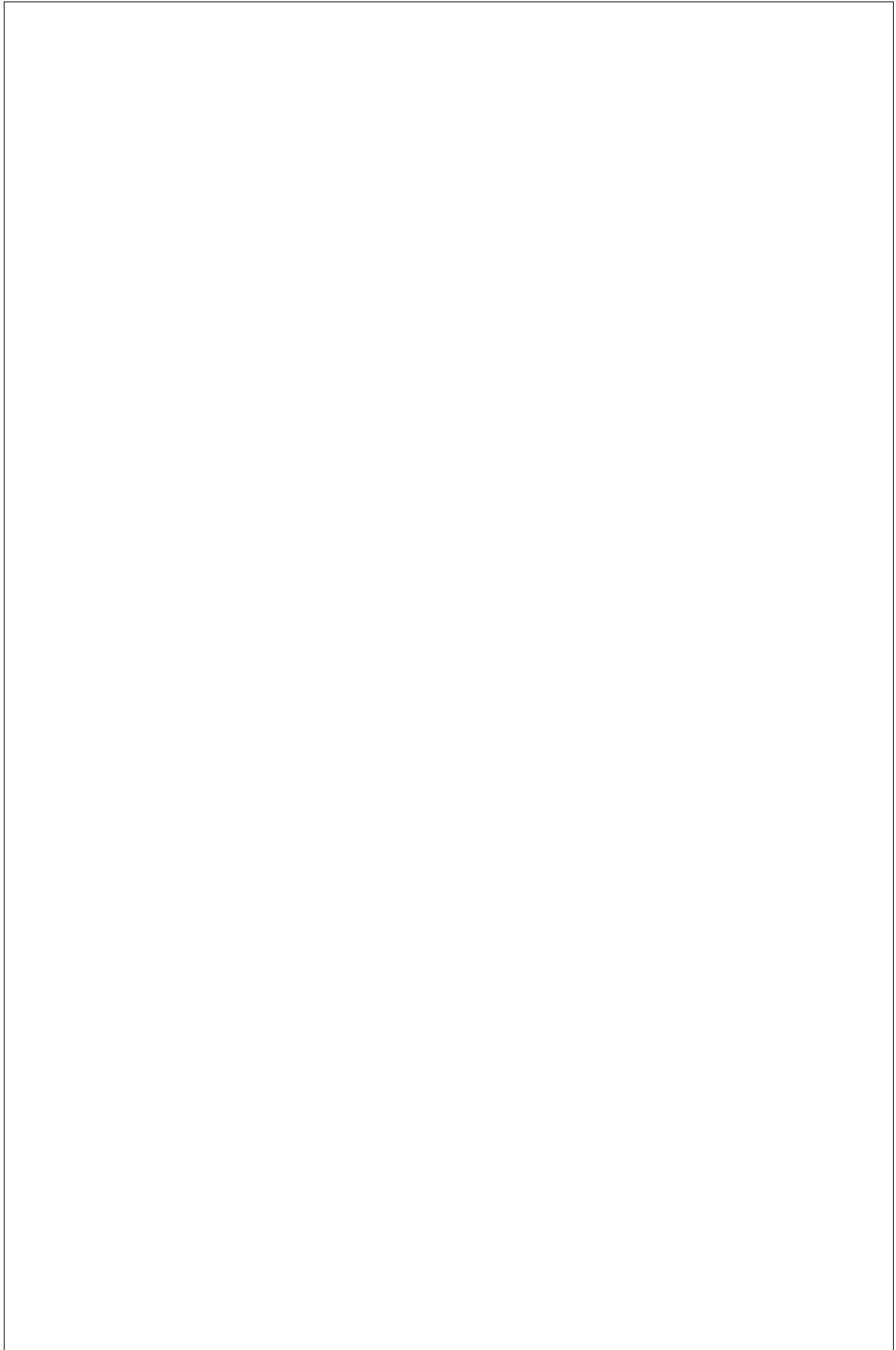
Τη γλύτωσα φτηνά κι αυτή τη φορά. Αλλά... με εντολή άνωθεν έπρεπε να... σπρώξω.

Ελεύθερο Βήμα

Η μηχανή με τις ανοιχτές τηλεφωνικές στο κοινό γραμμές, όπου μπορούσε να πάρει ο κάθε χλιμίτζουρας να πει τον πόνο του, ήταν –οφείλουμε να το αναγνωρίσουμε– ιδέα, σύλληψη κι εκτέλεση του παλιού μου αφεντικού στον ΠΛΑΪ, του τιτανοτεράστιου Γούκου Απατούλη (του επιλεγόμενου από το προσωπικό του και «Τζάμπα»). Όπως και οι υπόλοιπες ιδέες του δαιμόνιου αυτού κοντού, οικολογικές, φιλανθρωπικές, καλλιτεχνικές και άλλες «δράσεις», έτσι και τούτη εδώ αποσκοπούσε φυσικά (και μόνο) στο κέρδος. Στην αρχή μάλιστα είχε σκεφτεί να στήσει μια επί πληρωμή γραμμή, όπως καληώρα στα «ροζ τηλέφωνα» (όπου κι ο ίδιος είχε πόντους, έννοια σου), όμως οι ψυχραιμότεροι και κάπως πιο σχετικοί με την ψυχολογία του όχλου τον απέτρεψαν.

Αν η επικοινωνία γινόταν επί πληρωμή είναι σίγουρο πως θα βρίσκονταν καλοθελητάδες –ανταγωνιστές βεβαίως– να κάνουν τον συνειρμό με τα «πάρε ν’ ακούσεις συνταρακτικές σεξουαλικές εμπειρίες από πρώτο χέρι, μωρό μου» και να υποβαθμίσουν έτσι ύπουλα μια κομπίνα που πολύ θα ήθελαν να είχαν σκεφτεί εκείνοι πρώτοι. Κι άμα σου κολλήσει η ρετσινιά, δικαίως ή αδίκως, άντε να την ξεκολλήσεις μετά. Έτσι αποφασίστηκε να δοκιμαστεί το καινούργιο κόλπο δωρεάν κι όταν φάνηκε να πετυχαίνει, εκτοξεύοντας τις ακροαματικότητες ουρανόθεν, τότε το υιοθέτησαν κι άλ-

λοι σταθμοί, από την πληθώρα που πάλευε για ένα μερίδιο στα κέρδη που έφερνε η συνεχής κι αδιάλειπτη διαφήμιση. Καλύτερο ραδιόφωνο στην πιάτσα λογιζόταν αυτό που δεν πρόφτανε να έχει πρόγραμμα κι έψαχνε να βρει ώρα στο πουθενά, να χώσει κι άλλη διαφήμιση... κι άλλη... κι άλλη...

Ο Μπέσα FM, ως νεοφερμένος και κύριος διεκδικητής της πρωτιάς, οικειοποιήθηκε το κόλπο με το τηλέφωνο ευθύς εξ αρχής. Πρώτα στη θρυλική εκπομπή «Τα πάντα όλα», με τον κορυφαίο αθλητικοαλητάμπουρα Σώτο Σωτηρίου, όπου οι νεαντερτάλιοι παίρναν για να εκθειάσουν την ομαδάρα τους και να τα χώσουν στους αντιφρονούντες, και μετά, προοδευτικά, σε όλες σχεδόν τις απογευματινές εκπομπές, ως τα βαθιά μεσάνυχτα, με τους παραγωγούς να γίνονται πια και τηλεφωνήτριες, εκτός από ντελάληδες διαφημίσεων.

Υπήρχαν βέβαια άγραφοι κανονισμοί στην όλη φτιάξη. Βλέπεις εδώ δεν είχαμε το περιθώριο των 10 δευτερολέπτων που διαθέτουν οι Αμερικάνοι συνάδελφοι και που τους επιτρέπει να κόβουν ακαριαία –και χωρίς να φανεί– κάθε τι το επιλήψιμο πριν αυτό σκάσει στον αέρα. Εδώ ήμασταν όλοι υπ' ατμόν, να προκάνουμε να κόψουμε τον συνομιλητή μόλις έδειχνε τάση για μπινελίκωμα ή για χώσιμο σε πράγματα που δεν συνέφεραν τη διεύθυνση και την κατά καιρούς μεταλλασσόμενη πολιτική ατζέντα του σταθμού. Γι' αυτό και είχαν επινοηθεί πολλά επίπεδα ασφαλείας. Ξεκίναγε το πράγμα με τις τηλεφωνήτριες, που ήταν οι πρώτες που έρχονταν σ' επαφή με τον «πελάτη» κι όφειλαν να τον ψυχολογήσουν, όπως ο φουσκωτός στην πόρτα μπουζουκομάγαζου, διαχωρίζοντας τα πρόβατα από τα ερίφια. Έτσι κι έδειχνε κανείς περίεργες διαθέσεις έτρωγε κανονικά πόρτα με τη δικαιολογία πως «υπάρχει μεγάλη αναμονή στη σειρά προτεραιότητας». Το δεύτερο επίπεδο ασφαλείας βρισκόταν στον ίδιο τον παραγωγό, που άφηνε ή έκοβε νωρίς τον καλούντα, βασιζόμενος στη δική

του εμπειρία και τις δικές του ψυχαναλυτικές ικανότητες. Τώρα, αν παρ' όλα αυτά, κάποιος ρέμπελος κατάφερνε να περάσει αυτές τις πρώτες δύο γραμμές Μαζινό, υπήρχε πάντα ο ηχολήπτης, που, κέρβερους, καιροφυλακτούσε με το χέρι στο κουμπί, να κόψει τον ατάσθαλο στην παραμικρή ένδειξη ατοπήματος ή στο εύγλωττο νόημα που θα του έκανε ο παραγωγός, με τον δείκτη του χεριού να κινείται οριζοντίως πάνω στο λαρύγγι.

Αυτοί που τηλεφωνούν στα ραδιόφωνα χωρίζονται σε τρεις κύριες κατηγορίες.

- 1) Τα νούμερα, που παίρνουν σβάρνα τα ερτζιανά για να πουν την κοτσάνα τους, όπου βρουν πρόσβαση και να κοκορευτούν μετά στην παρέα: «εγώ βγήκα στο ραδιόφωνο».
- 2) Οι κατ' εντολή ή κατά σχέδιο, που συνήθως ανήκουν σε κόμματα, παρατάξεις ή επαγγελματικά σινάφια –οι ταξιτζήδες για παράδειγμα– και που ακολουθούν συγκεκριμένο σχέδιο και ατζέντα.
- 3) Οι πολιτικάντζες –εν ενεργεία στη συντριπτική τους πλειοψηφία– που αυτοπροβάλλονται αναίσχυντα, παντού και πάντα οι ίδιοι, με το αζημίωτο για τον σταθμό εννοείται.

Η πρώτη ομάδα παρουσιάζει το μεγαλύτερο ενδιαφέρον, αλλά είναι και η λιγότερο προβλέψιμη, με τον ηχολήπτη σε «κόκκινη επιφυλακή», για να προλάβει μπινελίκια ή «ακραίες απόψεις που δεν συνάδουν με τη γραμμή και το ήθος του σταθμού». Στην πλειοψηφία τους χαμηλού μορφωτικού επιπέδου, είναι πεπεισμένοι πως «αν γίνονταν αυτοί πρωθυπουργοί για μια μέρα» θα έλυναν όλα τα προβλήματα της χώρας στο πιτς-φουτίλι. Οι ιδέες τους –αν μπορούμε να ονομάσουμε έτσι την τριχυμία εν κρανίω– είναι ένα κουρκούτι φτιαγμένο απ' ότι έχουν αρπάξει από τηλεόραση και καφενείο κι ότι θυμούνται από την εθnicoπατριωτική προπαγάνδα που έχουν υποστεί στο Δημοτικό –γιατί για πα-

ραπέρα θητεία στα θρανία δεν τους έκοβες. Η συντριπτική πλειοψηφία δεν έχει μέτρο κι αν τους αφήσεις είναι ικανοί να μιλούν ώρες, αραδιάζοντας την ίδια παπαριά ξανά και ξανά. Επίσης δεν έχουν αίσθηση και της κρατούσας «πολιτικής ευπρέπειας» και θα σου πετάξουν σίγουρα κάποια στιγμή σπόντα για «γύφτους», «αραπάδες», «πούστηδες», «πουτάνες», «μαλάκες» και άλλα τέτοια που διανθίζουν μεν το πλούσιο λεξιλόγιό μας εκτός αέρα, αλλά που όμως οπ αϊρ είναι τζιζ. Εννοείται πως όταν το διαπράττουν κόβονται αμέσως από τον παραδοχούντα ηχολήπτη κι ο παραγωγός βγάζει ένα στάνταρ καταδικαστικό λογύδριο (αν προλάβει με τις διαφημίσεις), αλλά τρίβει και τα χέρια του συγχρόνως, γιατί ξέρει πως κάτι τέτοια απρόοπτα είναι που ανεβάζουν πάντα τα νούμερα ακροαματικότητας του νοήμονος κοινού.

Υπάρχουν συγκεκριμένα άτομα που βγαίνουν σε όλους τους σταθμούς, όλες τις ώρες –κανονικό μεροκάματο μιλάμε! Αυτοί είναι οι πιο πυροβολημένοι και οι πλέον φορτικοί, θεωρώντας τον εαυτό τους, αν όχι διάσημο, τουλάχιστον ισάξιο των παραγωγών και με τα ίδια μ' εκείνους δικαιώματα –πάλι καλά που δεν απαιτούν μισθό. Και δεν κάνουν διακρίσεις. Από εκπομπές μαγειρικής, στα αθλητικά, σε εκπομπές λόγου και πολιτικής ανάλυσης, μέσα σε όλα είναι. Και φροντίζουν να ειδοποιούν συγγενείς, γνωστούς και φίλους ότι «βγαίνω ραδιόφωνο» κι αλίμονο σε όποιον έχανε την ευκαιρία να τους απολαύσει στον αέρα – γιατί κάνουν διερευνητικές ερωτήσεις (σαν πρόχειρο διαγώνισμα) μετά.

Τέτοιους «τακτικούς» είχα μπόλικους, με προεξέχοντες: τον «Λάμπη από την Κυψέλη», έναν συνταξιούχο λογιστή, θεούσο και καρασυντηρητικούρα, που τραύλιζε απελπιστικά και καθόταν να γράψει κάτω αυτά τα περισπούδαχτα που θα μοιραζόταν με το κοινό του, μην παραλείποντας ν' απευθύνει τα χρόνια πολλά στους εορτάζοντες της ημέρας –μέχρι Σουλπίκιους και Πατάπιους– καθόσον είχε πάντα μπροστά

του το εορτολόγιο. Τον «Καπετάνιο», ένα χούφταλο ακαθόριστης γεροντικής ηλικίας, αλλά σίγουρα συνομήλικο των δεινόσαυρων, που όντας άλλοτε τσανακογλύφτης των εφοπλιστάδων, μας διαβεβαίωνε ανελλιπώς –λες και είχαμε καμιά έγκαψη– πως «στη ναυτιλία, ευτυχώς, πάμε καλά» και που, όντας με το ενάμισο πόδι στον τάφο, επικαλούνταν τη βοήθεια του θεού και όλων των αγίων (για τον καθένα εκ των οποίων είχε κι από ένα αδιαμφισβήτητο θαύμα) και που στα δύσκολα που περνούσαμε συνιστούσε υπομονή και με τη βοήθεια της επουράνιας συμμορίας όλα θα πήγαιναν καλά. Τούτος εδώ ρατάριζε συχνά κι έχανε τον ειρμό του, οπότε εύκολα μπορούσε ο άπελπις παραγωγός να τον ξεφορτωθεί. Μετά είχαμε τον «Ζέρβα», ένα απολίθωμα της χούντας του '67, με άρθρωση μπεκροκανάτα και ιδέες που ενδέχεται κι ο ίδιος ο Μεταξάς να αποκήρυσσε ως υπέρ το δέον φασίζουσες. Τούτον εδώ όλοι προσπαθούσαν ν' αποφύγουν και κανείς δεν τα κατάφερνε, γιατί ήταν εξαιρετικά φορτικός κι επίμονος κι όταν τον ζόριζες γινόταν χυδαία επιθετικός. Κάτι τέτοιοι ήταν οι τακτικοί κι άλλοι, χειρότεροι.

Στη δεύτερη κατηγορία ανήκαν οι εν εντεταλμένη υπηρεσία. Φερέφωνα δηλαδή πολιτικών κομμάτων και τάσεων που σκάνε στον αέρα συντεταγμένα, συχνά ο ένας πίσω από τον άλλο κι απαγγέλλουν «το βιβλιαράκι», ανάλογα με το θέμα που προέκυπτε την κάθε φορά. Περιέργως η συχνότητα παρέμβασης των «πελατών» αυτής της κατηγορίας δικαιώνει τους θιασώτες της θεωρίας των δυο πόλων καθώς η συντριπτική τους πλειοψηφία αποτελείται είτε από τους οπαδούς της πιο μαύρης, ακραίας δεξιάς, είτε από κείνους που βρίσκονταν στους αντίποδες –από Περισσό και Πέρα. Ίσως αυτές οι πολιτικές φράξιες να είναι απλά πιο οργανωμένες –σε ότι αφορά στην προβολή στα ΜΜΕ εννοώ– ίσως πάλι να είναι πιο εύκολο στους εντολοδόχους τους να παπαγαλίζουν τις εσαεί αναλλοίωτες ντιρεκτίβες των παρατάξεών τους (χωρίς, εξυπακούεται, να καταλαβαίνουν Χριστό από τη θεωρία –όπου υπάρχει).

Οι εκ δεξιών εναλλάσσονταν κι όλοι ξεκινούσαν με το κλασικό «εγώ δεν είμαι φασίστας, ούτε ρατσιστής και ξενοφοβικός, αλλά...». Και σ' αυτό το «αλλά» επικεντρώνονταν και κεντούσαν κεντήματα απίστευτου κάλλους, καθιστώντας υπεύθυνους για «το κατάντημά μας» Εβραίους, Μασόνους, Λαθρομετανάστες, Μουσουλμάνους και Κομμουνιστές και προτείνοντας λύσεις που ο μακαρίτης ο Γκαίμπελς θα δίσταζε ενδεχομένως να υιοθετήσει. Εννοείται πως όλοι τους ήταν Ελληναράδες, με τη βούλα, και είχαν μια εντελώς ασαφή κι ατσούμπαλη εικόνα της «ένδοξης ιστορίας μας», πράγμα λογικό, αφού ο χειρισμός της γλώσσας (αφήνουμε της λογικής) αποτελούσε πρόβλημα μιας και η παιδευτική τους θητεία στο «αθάνατο Ελληνικό πνεύμα» μέχρι Τετάρτη Δημοτικού έφτανε (και πολύ βάζω).

Δεν δίσταζαν ωστόσο να επικαλούνται «Πλάτανο» κι Αριστοτέλη και ήταν όλοι τους απολύτως πεπεισμένοι πως «δεν μας αφήνουν οι ξένοι να μεγαλουργήσουμε», γιατί όταν εμείς (να 'ούμ') χτίζαμε Παρθενώνες εκείνοι ήταν ακόμα πάνω στα δέντρα κι έτρωγαν βελανίδια.

Το περίεργο είναι δε πώς κατάφεραν να εμπλέξουν στην απίστευτη τρικυμία εν κρανίω που τους χαρακτήριζε και την «ορθοδοξία», που θεωρούσαν... στυλοβάτη του ελληνισμού (!!!) και τη μοναδική αληθινή θρησκεία. Προσοχή. «Θρησκεία», όχι «δόγμα». Οι άλλες τάσεις του Χριστιανισμού, Καθολικισμός, Προτεσταντισμός κλπ. ισοδυναμούσαν για δαύτους με «πλάνες» και «αιρέσεις» χειρότερες από το Ισλάμ (στο οποίο αναφέρονταν ως «μουσουλμανισμό») και τον Ιουδαϊσμό (που συνέδεαν και συνέχεαν με τη... Μασονία). Φυσικά κι από την ορθοδοξία κρατούσαν τις πλέον ακραίες και σκοταδιστικές τάσεις, όπως αυτές εκπροσωπούνται από ουκ ολίγους «άγιους πατέρες», βλέποντας με δυσπιστία, συχνά με μίσος, κάθε τι το προοδευτικό και σύγχρονο. Όταν λοιπόν ο άτυχος παραγωγός άκουγε την αγέρωχη και κατηγορηματική δήλωση: «Εγώ είμαι Χρι-

στιανός ορθόδοξος» ήξερε πολύ καλά τι να περιμένει κι έκανε νόημα στον ηχολήπτη να βρίσκεται σε άμεση ετοιμότητα παρέμβασης.

Στην αντίπερα όχθη πάλι μη νομίζεις ότι τα πράγματα είναι πιο χαλαρά. Ο αντιπροσωπευτικότερος φερέφωνος εδώ ήταν ένας ταρίφας που έβγαινε με το καλλιτεχνικό ψευδώνυμο «Κομισάριος», για να διδάξει και να νουθετήσει τις αμαθείς, άβουλες και παρασυρμένες μάζες των πολιτών. Τούτος εδώ ήταν η βαρεμάρα προσωποποιημένη! Με μια φωνή μακρόσυρτη, χωρίς διακυμάνσεις και με εκφορά λόγου κανονικού κομισάριου σε πήγαινε μέσω Βλαδιβοστόκ για το πιο απλό πράγμα που ήθελε να πει, σου έβγαζε την ψυχή κυριολεκτικά προκειμένου να στηλιτεύσει οτιδήποτε κι οποιονδήποτε βρισκόταν λίγο δεξιότερα του Μπρέζνιεφ (πού τον θυμήθηκα τώρα τον συχωρεμένο!!!) και να εκθειάσει κάθε τι που εκπορευόταν από το Κόμμα και τους επίγειους αποστολικούς εκπροσώπους του. Μέχρι να τελειώσει ο χρόνος του «Κομισάριου» σου είχε κάνει τα νεύρα τσατάλια και είχε προκαλέσει τσουνάμι κανονικό υβριστικών (στην καλύτερη περίπτωση) SMS, που ήταν το μόνο καλό στην όλη υπόθεση, καθόσον προς 1,50 το μήνυμα, όσο και να 'ναι έχουμε ένα καθόλου ευκαταφρόνητο έσοδο αρπαχτής για τον σταθμό και τον τενίστα, κι από μια και μόνη παρέμβαση.

Υπήρχαν κι άλλα φρούτα πρώτης διαλογής, αλλά λέω να μην τους μνημονεύσουμε όλους εδώ για να περάσουμε στην τρίτη κατηγορία πελατών, την πλέον ενδιαφέρουσα και προσοδοφόρο για την επιχείρηση μιας κι εδώ η παρουσία αποτιμάται σε κουδουνιστά πεκούνια –τα οποία επιπλέον δεν φαίνονται πουθενά, τουτέστιν «μαύρα». Ομιλώ φυσικά για τις πολιτικάντζες που έβγαιναν σε κάθε ευκαιρία να πουν την παπαριά τους, χωρίς να λένε ποτέ τίποτα, με άποψη που δεν καταλάβαινε ποτέ κανείς, επί παντός του επιστητού, και που μπορούσαν να τουμπάρουν ανά πάσα στιγμή κατά πως τους συνέφερε. Ήταν φυσικά πάντα οι ίδιοι. Κάτι που έκανε το απληροφόρητο κοινό να απορεί.

«Μα πάντα τους ίδιους (παπαρολόγους) βγάζετε!» ήταν η μόνιμη διαμαρτυρία-απορία του πανάσχετου ακροατή.

Στην οποία είχαμε την εντολή να απαντούμε στερεότυπα: «Ο σταθμός μας είναι ο μοναδικός που προάγει την πολυφωνία κι ως εκ τούτου καλούμε κάθε φορά τον αρμόδιο ειδήμονα, αναλόγως του θέματος που μας απασχολεί, ανεξαρτήτως πολιτικής τοποθέτησης και αναγνωρισιμότητας». Τώρα πώς ο β' υφυπουργός ομβρίων υδάτων βρίσκεται να είναι ειδήμων περί της απότομης αύξησης των κομίστρων στις συγκοινωνίες είναι μια άλλη κουβέντα.

Είναι όπως η συνταγή απάντησης στις (ουρανομήχεις) διαμαρτυρίες για τη λαίλαπα των διαφημίσεων που χαρακτηρίζει το πρόγραμμα ενός σταθμού που σέβεται τον εαυτό του. «Ο διαφημίσεις εξασφαλίζουν την ανεξαρτησία και το αδέσμευτο του αγαπημένου σας σταθμού...». Λογική σύμφωνα με την οποία ΟΛΟΙ οι ραδιοφωνατζήδες σ' αυτή τη χώρα είναι αδέσμευτοι κι ανεξάρτητοι, αφού το 80% (και βάλτε) του προγράμματός τους αποτελείται από άμεσες και έμμεσες, μαύρες, γκρι και παρδαλές διαφημίσεις! Αλλά αυτά τα έχουμε ξαναπεί. Ας επιστρέψουμε στις πολιτικάντζες.

Εννοείται πως, ανάλογα με τα πολιτικά παιχνίδια του αφεντικού, υπάρχει μια (τυχαία) προτίμηση στους εκπροσώπους της τάδε ή της δείνα παράταξης, χωρίς να αποκλείονται βεβαίως εντελώς και οι αντιφρονούντες –δίκη στα μάτια. Έτσι κρατάμε και μια πιασινή, γιατί δεν ξέρεις ποτέ τι γίνεται και οι μέρες είναι πονηρές. Εμείς, ας πούμε, φύση και θέση δεξιά, φροντίζουμε μεν να προβάλουμε αναίσχυντα τους δικούς μας φωστήρες, αλλά δεν παραμελούμε και τους κυβερνητικούς, ένεκα που στην παρούσα φάση οι δουλειές με τούτους γίνονται.

Ο Απατούλης και το ΠΛΑΪ για παράδειγμα, που δεν φημίζεται για την εξυπνάδα και την καπατσοσύνη του, σήκωσε παντιέρα (γιούργια, αδέρφια, να ρίζουμε τους αντί-

χριστους) κατά του καθεστώτος, με συνέπεια να δει την ακροαματικότητά του να κάνει άλμα εις βάθος και να πολεμάει να ισοφαρίσει την κατάσταση με διάφορες «φιλανθρωπίες» και «δράσεις κοινωνικής ωφέλειας», που, δεν λέω, κάτι αποφέρουν, αλλά πού οι δόξες του άλλοτε, όταν δέναντα σκυλιά με τα λουκάνικα (κι έστελναν τη Σουμαδοπούλαινα να κάνει λίφτινγκ ιδίους εξόδους);

Τώρα... «γιατί πάντα οι ίδιοι»;

Η απάντηση είναι απλή και δεν χρειάζεται να έχει κανείς διδακτορικό στη φιλοσοφία για να το καταλάβει. Γιατί, φιλάρα, αυτοί είναι που μπορούν και τα σκάνε κανονικά – με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Τι νόμισες, τζάμπα είναι η προβολή; Εμείς δηλαδή τι, κλέφτες θα γίνουμε;

Εννοείται πως ο κάθε πολιτικάντης που φροντίζει για την αυτοπροβολή του δεν τα ρίχνει μόνο σε περίοδο εκλογών (όπου γίνεται το έλα να δεις), αλλά συνεχώς και με συνέπεια. Αν θέλει δηλαδή να παραμείνει «αναγνωρίσιμος» και με προοπτικές εξέλιξης. Τα ΜΜΕ, με την τακτική αυτή, επιβάλουν στον ανίδεο ψηφοφόρο ετούτον ή εκείνον με τον ίδιο τρόπο που επιβάλουν ένα προϊόν, που μέσω ανηλεούς πλύσης εγκεφάλου (βλέπε διαφήμισης) αδειάζει τα ράφια του σουπερμάρκετ, ενώ το άλλο, το καλύτερο, πλην στερούμενο προβολής, μένει εκεί πάνω και σκονίζεται.

Υπάρχουν όμως και οι «νουμεράτοι». Αυτοί δηλαδή που με το που θα σκάσουν μούρη στο μικρόφωνο ή στο γυαλί τα νούμερα ακρόασης-θέασης παίρνουν τον ανήφορο και πάνε στον θεό. Εννοείται πως όσο πιο παπάρας είναι ο νουμεράτος τόσο μεγαλύτερη η προσέλευση του νοήμονος κοινού. Κι αν στηθεί και καμιά έντονη αντιπαράθεση με τον παραγωγό-παρουσιαστή (κάτι που συνήθως, αλλά όχι πάντα, κανονίζεται από πριν) τότε κάνουμε Πάσχα κανονικά. Υπάρχει περίπτωση –που ξέρω ο ίδιος– όπου ο παραγωγός στη μέση ενός τέτοιου «καυγά» διέκοψε (ευγενέστατα) για διαφημίσεις κι επανήλθε πιάνοντας το μαλλιοτράβηγμα από εκεί που το είχαν αφήσει.

Μεγάλη ζήτηση έχουν οι κυράτσες, που με την επιθετικότητα που τις χαρακτηρίζει και τη στριγκιά φωνή, να σου περονιάζει το μεδούλι, δημιουργούν ακραία συναισθήματα στο άρρεν κυρίως ακροατήριο, γιατί στο (απαράδεκτο) προφίλ τους αναγνωρίζει το δικό του προσωπικό βάσανο: σύζυγο, μάνα, πεθερά, αδερφή, θεία, αφεντικίνα, οπότε βρίζοντας –συχνά αγοραία– την υστερική νομεράτη έχει την αίσθηση ότι τα λέει στις δικές του (και άνευ συνεπειών, παρακαλώ –δεν είναι και λίγο!).

Εκείνο που δεν καταλαβαίνουν όλοι αυτοί, νομεράτοι και κανονικοί, είναι ότι αν υπάρχουν το οφείλουν σε μας αποκλειστικά. Βλέπεις, με το υπάρχον IQ τους, που δεν είναι ακριβώς επιπέδου αστροφυσικού της NASA, καταλήγουν να πιστέψουν πως η συχνή τους προβολή δεν είναι συνέπεια των κουδουνιστών πεκουνίων που ευπειθώς καταθέτουν, αλλά της δημοφιλίας της οποίας τυγχάνουν και της απήχησης που έχουν στις μάζες των ψηφοφόρων πελατών. Οπότε το καβαλάνε το καλάμι και κλείνουν τη στρόφιγγα περιμένοντας να έχουν την ίδια με πριν αντιμετώπιση. Νά γιατί κατά καιρούς ο τάδε και ο δείνα, που δεν πρόφταιναν να κάνουν τη γύρα των σταθμών και των καναλιών, ξαφνικά εξαφανίζονται από προσώπου Γης. Τώρα βέβαια όσοι αντιληφθούν το λάθος τους κι ευπειθώς επανορθώσουν επανέρχονται. Τους άλλους, απλά, τους τρώει το σκοτάδι.

Καμιά φορά πάλι η εξαφάνιση οφείλεται και σε εντολές «άνωθεν». Αν, ας πούμε, κάποιος –που πήραν τα μυαλά του αέρα– καθίσταται κομματικώς «άτακτος» πίπτει τηλέφωνο στο αφεντικό από το πρωτοπαλήκαρο του Αρχηγού –ενίοτε κι από τον ίδιο τον Ποντίφηκα.

–Αυτόν τον Ταδόπουλο, ρε συ Μήτσο... Πολύ δεν τον βγάζετε;

–Μα έχει ζήτηση, Αρχηγέ. Άλλωστε είναι καλό για την παράταξη. Δεν είναι;

–Ναι, αλλά... δεν σου φαίνεται πως παρεκκλίνει λίγο της σωστής γραμμής;

–Λες;
–Εμ λέω.
–Τώρα που το λες κι εμένα σαν κάπως έτσι να μου φαίνεται.
–Α, μπράβο!
–Οπόταν;... Μαύρο;
–Εντάξει... Όχι και μαύρο... Ας πούμε γκρίζο... Αρχικώς. Να του δώσουμε μια ευκαιρία του παιδιού, ν' αντιληφθεί την πλάνη του.
–Κι αν δεν αντιληφθεί;
–Ε, αν δεν αντιληφθεί... τι να πω;... Πήγαινε γυρεύοντας, ο ευλογημένος.
Κι άντε τώρα εσύ, καλαμοϊππέα, να βρεις βήμα να προβληθείς!

Είπαμε, καλό για τα νούμερα είναι όταν προκύπτει καυγάς. Είτε μεταξύ τηλεφωνούντος ακροατή και παραγωγού, είτε μεταξύ δυο «καλεσμένων» αντιθέτου ιδεολογικής τοποθέτησης, που φρόντισες να βγάλεις συγχρόνως... «όλως τυχαίως».

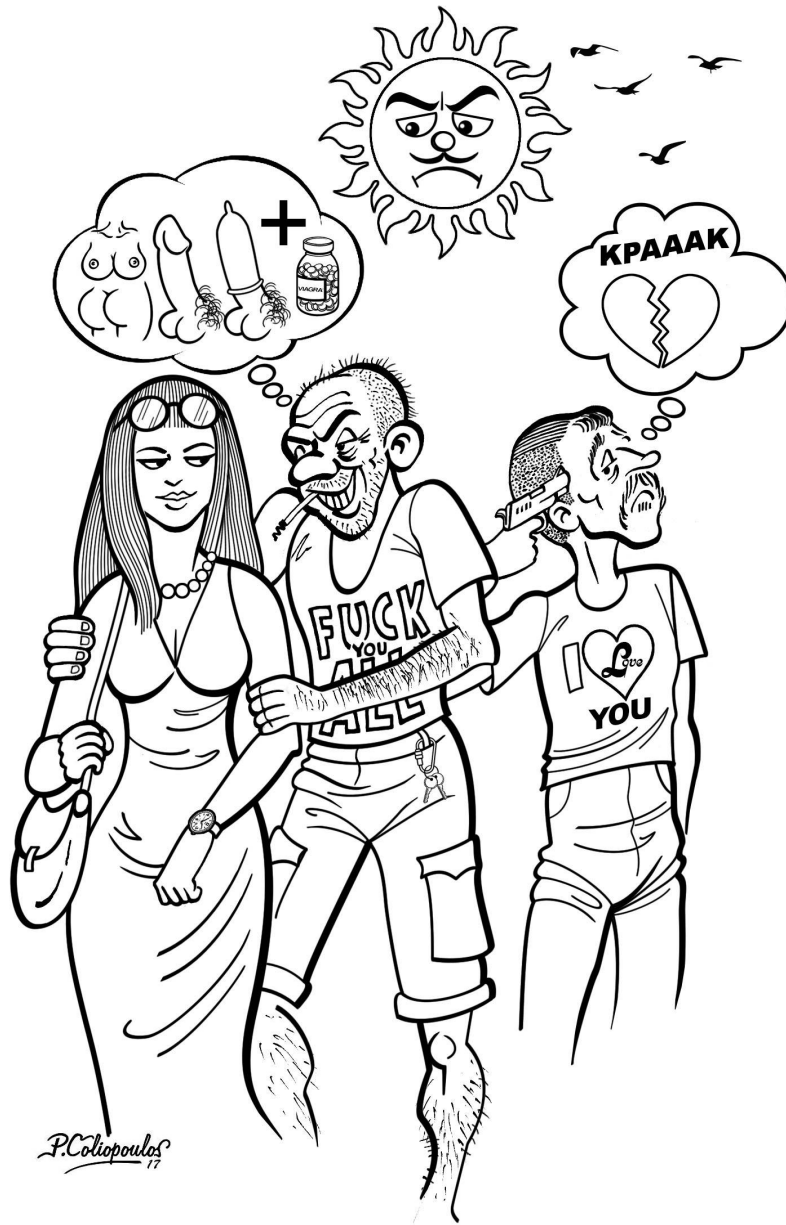
Το νοήμον και υψηλών αισθητικών προδιαγραφών κοινό, η κερκίδα σαν να λέμε, τρελαίνεται για κάτι τέτοια. Κι ας παίρνουν να διαμαρτυρηθούν μετά, υποκριτικά, για την «υποβάθμιση του επιπέδου», λέει. Όσο πιο μεγάλο το τζέρτζελο τόσο περισσότεροι «αγανακτισμένοι για το επίπεδο» παρακολουθούν, ως άλλοι Νέρωνες προ της καιομένης Ρώμης. Αυτό οι παραγωγοί το ξέρουμε καλά, όπως καλά το ξέρουν και οι διαφημιζόμενοι, με τους οποίους υπάρχουν ειδικές συμφωνίες για παίξιμο των πακέτων τους διαρκούς της σύρραξης –ή αμέσως μετά. Θα μου πεις, τυχερά είναι αυτά. Εντάξει, ως ένα βαθμό είναι, όμως προκαλούνται κιόλας. Κι ένας καλός μαέστρος –γιατί αυτό δεν είναι ο ταπεινός παραγωγός στην τελική;– φροντίζει να πάρει τα

μέτρα του ώστε να επιτευχθεί το επιθυμητό, χωρίς να φανεί πως έγινε επίτηδες –ή ότι στήθηκε.

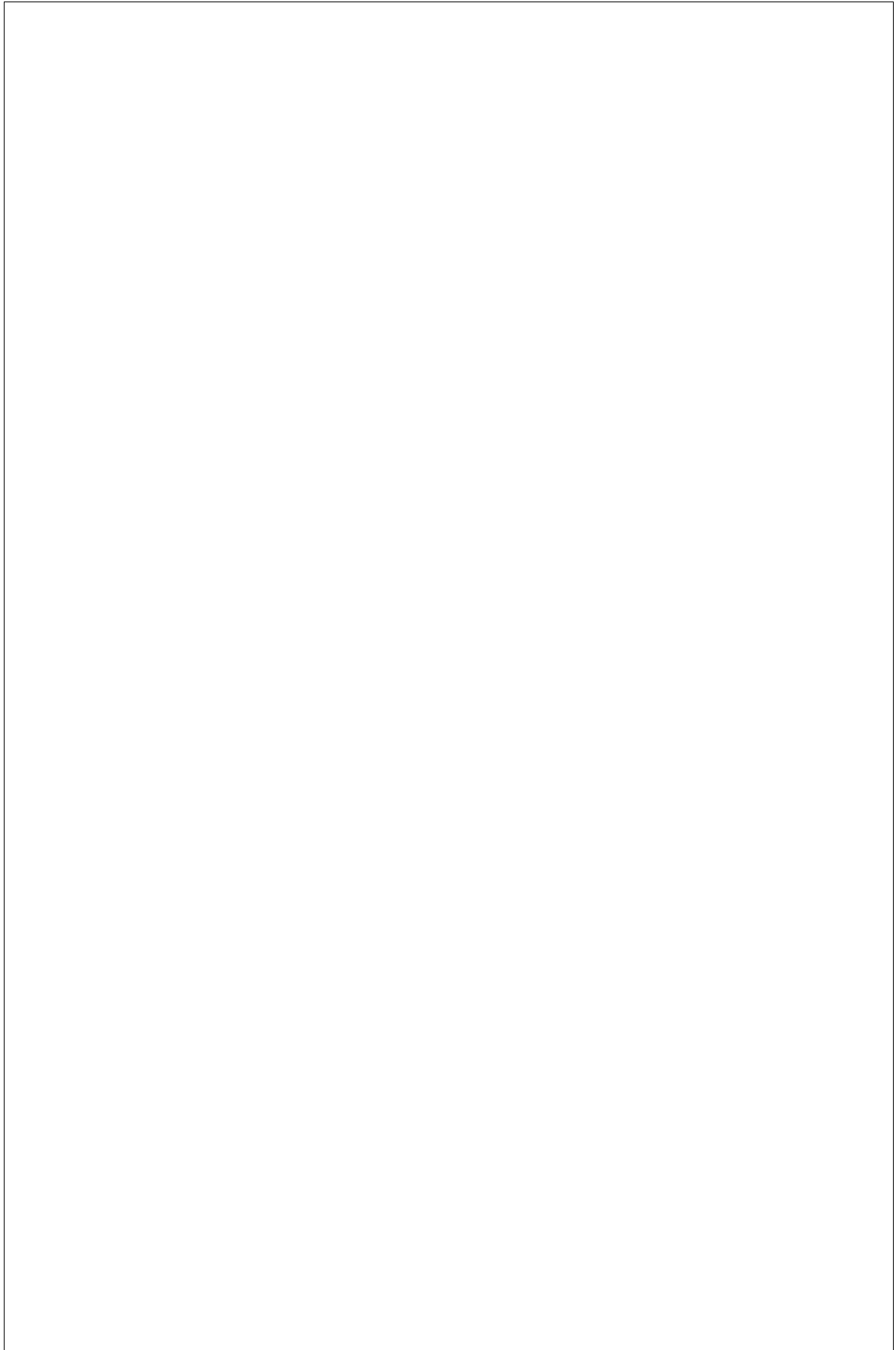
Όχι πως δεν στήνονται δηλαδή ολόκληρες παραστάσεις... Υπερπαραγωγές κανονικές μιλάμε –και σε συνέχειες άμα λάχει. Δεν υπάρχουν όρια στη δημιουργική έμπνευση ενός ανθρώπου, τι να λέμε τώρα! Όρεξη να 'χει κανείς και φτιάχνει παπάδες. Δόξα τω θεώ ούτε τα καβαλημένα καλάμια λείπουν, ούτε οι πυροβολημένοι. Ειδικά στη χώρα αυτή, ειδικά μ' αυτές τις άγριες –για τους πολλούς– συνθήκες.

Και στο κάτω-κάτω, ρε παληκάρια, εμείς παρέχουμε απλόχερα και άνευ ιδιοτέλειας (λέμε τώρα) ελεύθερο βήμα τοις πάσι. Τώρα τι θα το κάνετε εσείς αυτό είναι δική σας δουλειά. Δεν θα σας πάρουμε από το χεράκι, να σας μάθουμε καλούς τρόπους κατά το πρότυπο και τυπικό της Βαρώνης ντε Σταλ. Αυτή είναι δουλειά του δάσκαλου και του σπιτιού σας. Εμείς, απλά, επιτελούμε το λειτούργημά μας άνευ φόβου και πάθους –κι αν την πατήσετε και γίνετε σούργελο... ας προσέχατε!

Το Απρόοπτο

Για τη Λουκία, την ηχολήπτρια, σου έχω πει. Που μαζί με τον Διογένη είναι οι μοναδικοί στον πλανήτη Γη που μπορούν να κάνουν την αρχαία κονσόλα, την αγορασμένη κοψοχροσιά από τον Γκουντή, να δουλέψει. Που είναι ένα πλάσμα... εντάξει... άλλο πράμα! Να φανταστείς ότι στην ΚΝΕ της είπαν να μην πολυπηγαίνει γιατί χαλάει την εικόνα και την τύχη των ξέμπαρακων θηλέων που κυνηγούν να χτυπήσουν γχόμενο με το σφυροδρέπανο –που λέει ο λόγος.

Έχω πει επίσης (νομίζω) πως η εν λόγω Λουκία φρόντισε να αποκατασταθεί κοινωνικώς νωρίς μ' ένα καλό παιδί κι απέκτησε τάχιστα τρία χαριτωμένα παιδάκια –να τους ζήσουν, να τα χαίρονται. Αν ζούσαμε στην προηγμένη Γαλλία, αυτό της το état civil, όπως ονομάζουν εκεί τις ποντικοπαγίδες, ουδόλως θα αποθάρρυνε το σμήνος των μνηστήρων που θα συνέρρεαν ασυζητητί ολόγυρά της. Εδώ –που τυγχάνουμε αυστηρών ηθών– κάπως λειτουργεί μεν ως τροχοπέδη, αλλά όχι και πολύ. Καθόσον δεν υπάρχει αρσενικό ζωντανό που θα πλησιάσει τη Λουκία σε απόσταση αναστεναγμού και δεν θα μπει στον πειρασμό να δοκιμάσει την τύχη του –έτσι, για το «αν κάτσει», ρε γαμώτο!

Αυτή η λεπτομέρεια ενδέχεται ν' αποτελούσε πρόβλημα για έναν συνηθισμένο σύντροφο (μιας τέτοιας θεάς), που θα 'τρεχε και δεν θα 'φτανε. Όχι όμως και για τον της Λουκί-

ας. Καθόσον ετούτος εδώ ήταν σίγουρος πως τον ίδιο είχε διαλέξει μέσα στον σωρό η καλή του και πως δεν θα τον άλλαζε στον αιώνα τον άπαντα. Γιατί ήταν μάγκας, ντερμπεντέρης και καραμπουζουκλής; Όχι. Ήταν επειδή στη συνείδηση του κοριτσιού (τότε περισσότερο, αλλά και τώρα, μη νομίζεις) αυτός ήταν ο ένας και μοναδικός, οι άλλοι... έπεα πτερόεντα.

Έτσι, όταν του 'λεγε καμιά φορά, μεταξύ σοβαρού κι αστείου (αν και το αστείο των θηλέων είναι πάντα σοβαρό): «Μωρέ, αυτός εδώ σαν να μ' αρέσει... Μάλλον τον ερωτεύομαι...», ο συμβίος, ατάραχος έπινε μια γουλιά από το γκρεϊπφρούτ του και απαντούσε: «Θα σου περάσει».

Το έλεγχε βλέπεις ο παίκτης το παιχνίδι και δεν ιδρώνει το αυτάκι του. Όχι πως είχε ποτέ ακουστεί τίποτα για το κορίτσι δηλαδή, να 'μαστε ξεγημένοι. Εκείνος όμως ήξερε καλά πως και την (αθώα) παρασπονδία της να έκανε, που λέει ο λόγος, πάλι σ' αυτόν θα γύριζε. Οπότε...

Αυτά και άλλα πολλά για τη Λουκία μπορεί να στα είπα ήδη αλλού. Κείνο που δεν σου είπα όμως –νά, και τώρα δυσκολεύομαι– είναι ότι εγώ, ο Νικηφόρος Δεληκράχτης, ανεψιός της κυρα-Σωτηρίας, γνωστότερος στην πιάτσα ως «Λέων των Ερτζιανών», παιδί περπατημένο και τσίλικο, που δεν το πιάνεις εύκολα κορόϊδο και που έχει περάσει δια πυρός και σιδήρου, ανέπαφος... εγώ, που έβλεπα θήλεο και το ζύγιζα ίσαμε πόσα καντάρια βγάζει επί κλίνης... εγώ, που μ' έχουν φτύσει κυρίες περιωπής, ένεκα ο ρεαλισμός («αναισθησία» το λέγαν αυτές) που με διακρίνει... εγώ, δικέ μου... όταν πρωτο-αντίκρυσα τη Λουκία να κάθεται στην κονσόλα έπαθα συναισθηματικό λουμπάγκο! Κι έκτοτε –είπαμε, ντρέπομαι– αντί να ανανήψω χειροτερεύω.

Δυο λεπτά να το ξεκαθαρίσω, προς αποφυγή παρεξηγήσεων. Όταν μιλώ για ψυχικό τραλαλά μιλώ για κανονική όπερα του Βέρντι, με ουβερτούρες, χορωδίες και άριες πιτσικάτες, για αλέγκρο μα νον τρόπο, όχι για καμιά κα-

ντάδα του συρμού με ξεκούρντιστη κιθάρα. Παναπεί... τη βλέπω και μου κόβεται η ανάσα, λες και κάπνισα δυο πακέτα στούκας με λαθραίο καπνό εξ Αλβανίας, μιλάμε! Μεγάλη ζημιά! Κι όχι από τις συνηθισμένες που περνάνε όταν καταφέρεις να κάνεις μαζί της δίδυμο σε οριζόντιες ασκήσεις παντός εδάφους. Όχι. Μακάρι να ήταν αυτό. Θα πέραγα, με την πρώτη, δεύτερη, βαριά τρίτη πόρτα που θα έτρωγα. Μα με τον ένα τρόπο, μα με τον άλλο, θα πέραγα –κατά πως προφήτευε κι ο σοφός και ψύχραιμος συμβίος της.

Όμως τούτο εδώ ήταν αλλιώς, πανάθεμά το! Είχα πάθει ήττα μιλάμε! Πρώτη φορά στην περπατημένη ζωή μου. Ακαριαία! Μπαμ και κάτω! Στο δοξαπατρί! Ούτε κατά διάνοια δεν μου 'χε συμβεί κάτι παρόμοιο άλλοτε. Αυτά που κοροϊδεύουμε στους άλλους δηλαδή. Ρεντίκολο! Πτώμα με την πρώτη ντουφεκιά –κι ας ήταν κι άσφαιρη!

Μου κόπηκε η όρεξη, μου κόπηκε ο ύπνος, μου κόπηκε η μαγκιά! «Βαδίζω και παραμιλώ» που λέει και το αρχαίο άσμα. Αγνώριστος ο Λέων. Τελατίνι! Αν το ξέραν οι γαβριάδες στη γειτονιά θα μ' έπαιρναν από πίσω και θα βαρούσαν γκαζοντενεκέδες!

Το κατάλαβε κανείς; Ευτυχώς όχι –ένεκα που πρόσεχα μη γίνουμε πια και τελείως σούργελο. Και η ενδιαφερομένη; (Που δεν ήταν ενδιαφερομένη, αλλά τέλος πάντων... για να συνεννοηθούμε). Εδώ δεν βάζω στοίχημα, αλλά σε ερωτώ... Υπάρχει, ρε, γυναίκα που να τη θέλουν του θανάτου και να μην το ανθίζεται στο φτερό; Εγώ στο λέω, δεν υπάρχει. Το κατάλαβε και το παρακατάλαβε (και το στοίχημα που δεν έβαλα πιο πάνω ήταν για την τιμή των όπλων), αλλά, προς τιμή της το κορίτσι, δεν είπε τίποτα. Και πάλι προς τιμή της δεν με πήρε στο ψιλό –όπως θα 'χανα εγώ στη θέση της. Τίποτα. Κυρία! Με το πιάνο της και τα γαλλικά της! Και το χαμόγελό της...

Αυτό το χαμόγελο, ρε φίλε!... Τι να σου πω και τι να

καταλάβεις... Σε κοίταζε και χαμογελούσε κι έφευγες τσιφ για τον Παράδεισο! Δεν ξέρω πώς το έκανε. Κάτι σαν «παραγγελιά» σε μπουζουκομάγαζο. «Το χαμόγελο αφιερωμένο εξαιρετικά του αγοριού απέναντι» ένα πράγμα! Που δεν θέλει και πολύ το σκοτισμένο μυαλό του βαρεμένου ερωτιδέα για να φτιάξει σενάρια. «Ρε μπας και...»... «Λες να...»... Κι άλλα τέτοια ερωτήματα που παρέμεναν, από τη φύση τους, ανολοκλήρωτα. Αλλά, τι τα θες... η ελπίδα, η πόρνη, πεθαίνει πάντα τελευταία.

Κάθισα κάτω να τα λογαριάσω. Τόσο το λάδι, τόσο το ξύδι...

Με συμπαθεί; Αναμφιβόλως. Η ίδια δεν έχει πει τόσες φορές ότι την κάνω να γελάει; Και τι είπε ο σοφός περί τον έρωτα ειδήμων; «Γυνή που την κάνεις να γελάει ευρίσκεται εις καλόν δρόμον δια τα περαιτέρω». Ναι, αλλά και με τον Χοντρο-Λιγνό μπορεί να γελάει. Και με τα εγγλέζικα του Τσίπρα. Και με τους ΡαδιοΑρβύλες. Παναπεί τους ερωτεύτηκε όλους αυτούς; Ναι, απαντάει το θυμικό, όμως αυτοί είναι από μακριά, εσείς είσαστε όλη την ώρα εδώ μαζί. Έχουμε πλεονέκτημα.

Και ο σύζυξ; Το «σίγουρο χαρτί»; Το αχτύπητο; Και τα τέχνα; Άντε, πες ότι της τη βάρεσε, όλως ξαφνικά κι αδικαιολόγητα, ο Λέων κατακούτελα. Εν συνεχεία; Εγκαταλείπουμε συζυγική παστάδα, εστία και παιδιά, τη σιγουριά μας, το γνωστό τοπίο, το εξερευνημένο, και αποδημούμε στην κυρα-Σωτηρία να ζήσουμε με τα ψιχία δυο μισθών της πλάκας; Και... θύμισέ μου... Γιατί να το κάνουμε αυτό; Επειδή μας έπεσε λαχείο και ο πρώτος παιδαράς της πιάτσας; Ο αλεπομούρης του ένα εβδομήντα (με πάτους ανύψωσης); Και καλά... ονειρέψου! Τον σύζυξ τον έχεις κόψει καλά; Ένα παληκαράκι σαν τα κρύα τα νερά και τακτοποιημένο κι απ' όλα... Πού πα, ρε Καραμήτρο!

Δεν έβγαينه ο λογαριασμός, ο άτιμος! Δεν έβγαينه.

Οπότε;

Οπότε... υπεμονή, που λένε οι βαρυποινίτες, και βλέπουμε. Ο θεός είναι μεγάλος! Αλλάχου ακμπάρ (για να 'μαστε σίγουροι απ' όλες τις μεριές).

Ωστόσο δεν το 'βαζα κάτω. Είναι το φυσικό του ανθρώπου να πιστεύει στα θαύματα, ρε παιδί μου! Το βλέπεις που δεν γίνεται κι εσύ εκεί!... Τάζεις λαμπάδες ίσαμε το μπόϊ (της)! Δεν ξέρεις ποτέ...

Ένα βραδάκι το λοιπόν, έτυχε να σχολάμε μαζί, έκανα την καρδιά μου πέτρα και της λέω για καφέ. «Μετά χαράς» μου λέει και μ' αφήνει σέκο. Δώδεκα ευρώ, σε ψιλά, είχα στην τσέπη... έτσι και παράγγελνε τίποτις μυστήριο την κάτσαμε τη βάρκα, ρόμπες θα γινόμασταν.

Ευτυχώς, ένα latte ζήτησε το κορίτσι και μ' ένα εσπρεσάκι για μένα ήρθαμε ίσα-ίσα.

Και να δεις που αδίκως φοβόμουνα. Το παιδί ήταν μια χαρά και η κουβέντα μας κύλησε σαν γάργαρα νεράκι. Βέβαια... σε κάθε δεύτερη φράση αναφερόταν ο Στάθης, ο σύζυξ ντε... (τυχαία; δεν νομίζω). Και που με τον Στάθη γνωρίστηκαν μικροί –μιλάμε Ο ΕΡΩΤΑΣ!– δεκαπέντε χρόνια μαζί... εντάξει, με τα σκαμπανεβάσματά τους... ποιος δεν έχει προβλήματα;... Κι ο γάμος στην Άρτα, με όλα τα σόγια, τα όργανα και τα συμπαραμαρτούμενα... «Σου έχω δείξει πώς ήμουν με νυφικό;»... και ο Στάθης έχει μυαλό ξουράφι... και ανοιχτό μυαλό... πολιτικά μπορεί να μη συμφωνούν απόλυτα, αλλά μικρό το κακό... δεν της έφερε ποτέ εμπόδια... και ζωή άνευ του Στάθη και των παιδιών δεν νοείται... Και μου έκανε, εν ολίγοις, την καρδιά περιβόλι!

Τι μου 'λεγε δηλαδή σ' αυτή την πρώτη μας tête-à-tête έξοδο; «Κοίτα... μην τύχει και παρεξηγήσεις τις προθέσεις μου... Εγώ τις επιλογές μου τις έχω κάνει και δεν ψάχνω. Αν τυχόν σου έχουν μπει (κακώς, χάλιστα) τίποτα περίεργες ιδέες... βγάλτες απ' το μυαλό σου πάραυτα».

Άκουγα το λοιπόν εγώ, ευπειθώς, για τα χαρίσματα του Στάθη και για τα καλά του έγγαμου βίου μαζί του και κουνούσα το κεφάλι μου με κατανόηση εφάμιλλη αυτής του τυχερού της συντρόφου «με το ανοιχτό μυαλό». Χαμένος για χαμένος, μην ξεφτιλιστούμε κιόλας πια τελείως.

–Εσύ παντρεύτηκες ποτέ; με ρωτάει ξαφνικά σε μια στιγμή.

–Μπα... δεν έτυχε, μουρμουράω εγώ. Ποια θα με φортωνόταν τώρα εμένα;...

–Α, μην το λες, διαμαρτυρήθηκε πονόψυχα η Λουκία. Μια χαρά παιδί είσαι. Θα βρεθεί κάποια στιγμή ο κατάλληλος άνθρωπος.

Μάλιστα. Τι να της πεις;

Πήγαμε κι άλλες φορές για καφέ και ήταν πάντα ωραία και φιλικά. Για κάποιον ανεξιχνίαστο λόγο με είχε συμπαθήσει κι αυτό, από το τίποτα, ήταν κάτι. Και πού ξέρεις... κάποτε ίσως κάποιος από τους άγιους που έταζα λαμπάδες μπορεί να συγκινιόταν και να 'βαζε ένα χεράκι.

Μπα, σε καλό δρόμο ήμασταν. Υπεμονή χρειαζόταν – και ίσως λίγη τύχη (τύχη του τύπου «τζακπότ στο τζόκερ», αλλά τέλος πάντων).

Κι εκεί που έκανα όνειρα τραβηγμένα από τα μαλλιά... εμπεριέχοντα τον άμεμπτο Στάθη να την κοπανάει με μια στριπτητζού στη Βραζιλία, για παράδειγμα... σκάει σαν όλμος των 60 χιλιοστών ο... Μήτσος Μπακούρας!

Φαντάσου έναν στραβουσιγιά, στεγνό, λερό κι αζούρηγο, караφλό σαν πεπόνι άγουρο, με στενό μέτωπο εγκληματία που εξειδικεύεται στην κλοπή γλυφιτζουριών από μωρά, σκατόφατσα πιστοποιημένη, μια χοντροκοπιά απερίγραπτη, που βρώμαγε γράσο και ταγκιασμένο τσίπουρο και του οποίου η κάθε δεύτερη λέξη αναφερόταν άμεσα και ποικιλοτρόπως στη γενετήσια πράξη, έναν τύπο βοηθό νταλικέρη της δεκαετίας του '80 σε βιντεοκασέτες με τον Ψάλη,

με κάτι ρούχα που είχαν να δουν πλυντήριο από τότε που πέθανε η μάνα του, μια πόζα κουραδόμαγκα παραμάγαζου της Ιεράς οδού και μια μόνιμη γκριμάτσα συνοικιακού ηδονοβλεψία κι έχεις τον Μήτσο Μπακούρα, πρόσφατη μεταγραφή στον Μπέσα από έναν τριτοτέταρτο σταθμό που έκλεισε, γιατί πιάσανε το αφεντικό να πουλάει αλκοόλ μπόμπα στο σιρκουί της νύχτας.

Με το που έσκασε στον σταθμό ο Μπακούρας, τον χρεώθηκα αμέσως –δεν έχει τέλος η ατυχία μου!

–Θα κάνετε εκπομπή μαζί, μου αναγγέλλει ο ξάδερφος. Ο Μητσάρας κάνει νούμερα τρελά. Θα την πάει την εκπομπή στο θεό.

–Γιατί, τώρα πού είναι; γκρίνιαξα εγώ που δεν τον πήρα με καλό μάτι τον μέτοιχο.

–Ε, δεν πειράζει να πάει και λίγο πιο πάνω, γέλασε ο ξάδερφος.

Δεν αρχίσαμε καλά.

Πρώτη μέρα, ηχολήπτης ο Διογένης. Ο Μπακούρας, που βγήκε να τον ξέρει από κάτι μπουζουκομάγαζα β' διαλογής της παραλιακής, κάνει κατάληψη «με το θάρρος της φιλίας».

–Πιάσε ένα γαμάτο του Στράτου, του παραγγέλλει. Έτσι για να «ερεθιστεί» το ακροατήριο. (Εννοείται πως δεν είπε «ερεθιστεί»...)

Δεν είμαι του κατηχητικού, αλλά η βωμολοχία άνευ λόγου και αιτίας, έτσι για να κάνουμε «τύπο», και δη αυτή με τα σεξουαλικά ινουέντα (που δείχνει κάποιο κόλλημα, για να μην πω πρόβλημα), με ανακάτεψε ανέκαθεν.

–Άσε, ξέρει ο Διογένης τι να βάλει, του κάνω ξερά.

Ο Μπακούρας γέλασε μ' ένα γέλιο που έκανε τη σκατόφατσα μάσκα για να φοβίζεις τα παιδιά, να φάνε τις φακές.

–Άραξε, φιλαράκι, μου λέει. Τη μουσική πανδαισία την αναλαμβάνει τώρα ο Μητσάρας –που το κατέχει το άθλημα.

Και να 'ταν μόνο αυτό! Σ' όλη την εκπομπή –πλην διαφημίσεων εννοώ– ζήτημα αν μ' άφησε να πω μια κουβέντα. Το μικρόφωνο το οικειοποιήθηκε ο «περπατημένος» μόρτης που μας άλλαξε τον αδόξαστο στα περπατημένα μπινελίκια. Περίμενα το ξαδερφάκι να εκραγεί, αλλά... παραδόξως, εκείνος ήρθε να κεράσει λεμονάδες!

–Θριάμβος! μας ανακοίνωσε λάμποντας μετά το πέρας της εκπομπής. Έσπασε το κέντρο απ' τα συγχαρητήρια!

–Τους απαυτώσαμε (δεν το είπε έτσι), δήλωσε ικανοποιημένος ο Μπακούρας ανάβοντας ένα σέρτικο (με φίλτρο, τρομάρα του!).

Αλλά τη μεγάλη ζημιά την έκανε στην πρώτη βάρδια της Λουκίας –όπως ακριβώς το φοβόμουν.

Με το που την είδε άναψε τα φώτα ομίχλης, ένεκα που έχασε το φως του, ο λέτσος.

–Όπα της! μου λέει χαμηλόφωνα. Τι πράμα είναι τούτο εδώ, ρε μάγκα μου;!!!

(Δεν είπε «πράμα», άλλο είπε και δεν ξέρω πώς συγκρατήθηκα και δεν του φερμάρισα μπουνιά στη μουτσούνα).

Κατόπιν τούτου παρουσιάζεται –ευπρεπώς– στην ίδια.

–Μανούλι, Μήτσος Μπακούρας, αν έχεις ακουστά, συστήνεται. Προβλέπω ότι εμείς εδώ θα περάσουμε γαμάτα!

–Καλώς όρισες, χαμογελάει η Λουκία ευγενικά.

–Από μουσική πώς πάμε; ρωτάει ο Μπακούρας (αν έχετε ακουστά).

–Κάτι θα κάνουμε, απαντάει η Λουκία (που δεν ξέρω αν γίνομαι παρανοϊκός, αλλά μου φάνηκε πως τον καλοκοίταζε τον λέχρο).

-Να το κάνουμε, αλλά μαζί, γελάει με το χυδαίο του γέλιο ο αξούρηγος καράφλας σάτυρος. Έχουμε τίποτις γαμάτα για σήμερα;

-Όπως;...

-«Πάμε όπου θέλεις ταξιτζή» λέω, της λέει.

-Διονυσίου;

-Σ' αρέσει, μανίτσα;

-Πολύ.

Της άρεσε ο... Διονυσίου;;;!!!.....

-Ρίχτο!

Για μια ακόμα φορά η σκατόφατσα μου τραβούσε το χαλί κάτω από τα πόδια, με τη διαφορά ότι τώρα βρισκόταν και η Λουκία πάνω.

Σ' όλη την εκπομπή ο Μπακούρας δεν έβαλε γλώσσα μέσα. Και τι γλώσσα! Να κάνει τους ψαράδες στην ιχθυόσκαλα να βγάλουν ίκτερο! Λες και δεν υπήρχε γυναίκα παρούσα!

Κι εδώ είναι το παράξενο, ρε φίλε. Εγώ τη Λουκία μου την είχα με το σεις και με το σας και με το μη μου άπτου. Βασίλισσα την είχα! Κι έρχεται ο λίγδας και τα κάνει όλα σκυλάδικο για τυρέμπορους από την Καρδίτσα και για νταλικέρηδες Σαλονίκη-Λεβερκούζεν, αν τύχει. Κι εκείνη; Ενοχλήθηκε; Αγρίεψε; Τον έβαλε στη θέση του τον λέχρο; Ποσώς! Κι όχι μόνο αυτό, αλλά φάνηκε να το απολαμβάνει κι από πάνω! Άσε που πέταγε και η ίδια κάτι ατάκες που ούτε θα μου πέραγε από το μυαλό ότι θα τις εκστόμιζε ποτέ. Λες κι ο λέτσος της είχε απελευθερώσει τα μπάσα ένστικτα! Άντε να καταλάβεις το χάος του γυναικείου ψυχισμού μετά!

Το οποίο, είχα κουρνιαώσει στη γωνιά μου και παρακολουθούσα την παράσταση που έδινε ο βρωμόστομος. Τόσο

στον αέρα όσο και στον θάλαμο. Το δεύτερο ειδικά, όπου η Λουκία δεν έλεγε να σταματήσει το χαχανητό. Και θυμόμαστε πολύ καλά τι είπε ο σοφός για τις γυναίκες που τις κάνουν να γελάνε. Γαμώ την ατυχία μου μέσα!

Αφήνω που οι μουσικές επιλογές του «καλού συναδέλφου» ήταν ακριβώς σαν τη μάπα του. Γαβ-γαβ με όλα τα δόντια έξω! Σε λίγο θα πλάκωναν κι οι λουλουδούδες.

Και κάθε τόσο γύρναγε και μου 'κλεινε το μάτι με σημασία, νεύοντας προς τη Λουκία και αναφωνώντας άνευ ήχου, αλλά ευδιάκριτα, «πρωτό ένας πάτος!». Βρωμερό και τρισάθλιο σεξιστικό σχόλιο που περίμενε να επιδοκιμάσω λόγω της ανδρικής αλληλεγγύης. Δεν ξέρω κι εγώ πώς τελείωσε η εκπομπή και δεν του 'φερα καμιά καρέκλα στο καραφλό του κρανίο. Είχα την πρόθεση βέβαια να τον πιάσω ιδιαιτέρως, να του σπηκάρω ένα-δυο φωνήεντα σχετικά με τη συμπεριφορά του, αλλά δεν βρήκα την ευκαιρία. Γιατί ο άθλιος δήλωσε πως θα καθόταν λίγο στο θάλαμο... «Να κάνω παρέα στο μανούλι, που το 'χετε σκλάβια εδώ μέσα». Και φουφουφού και μουμουμού και δώστου χαχά και χουχού η Λουκία!... Μην ξεράσω!

Είπα να δώσω τόπο στην οργή. Αρχή ήταν κι ο χλέμπουρας ήθελε να κάνει το νούμερό του. Άστον να το κάνει. Όπου να 'ναι η Λουκία θα τον έβαζε στη θέση του και θα πήγαινε κι αυτός αδιάβαστος, όπως τόσοι και τόσοι μνηστήρες εδώ μέσα. Όμως η Λουκία αργούσε κι αυτό με προβλημάτιζε. Στην επόμενη εκπομπή τα ίδια και χειρότερα. Στη μεθεπόμενη, που έτυχε να σχολάμε την ίδια ώρα, οπότε συνήθως πηγαίναμε εκείνη κι εγώ για καφέ, πήγε με τον λίγδα!!! Και να 'ταν μόνο αυτό!... Αντελήφθην πως στο facebook, όπου ο Μπακούρας φρόντισε να γίνει «φίλος» της, κάθε τόσο ανέβαζε άσματα σημαδιακά και μ' ακόμα πιο σημαδιακά σχόλια.

Έβαζε ας πούμε Doors «Light my fire» με σχόλιο: 'Ντάξει ανάψαμε. 'Η Βασίλης Καρράς «Νύχτα Ξελο-

γιάστρα», σχολιασμένο: Γιατί, μωρό, έτσι γουστάρουμε (ώρες- ώρες, κυρίως νυχτερινές...). Ή Δημήτρης Μητροπάνος «Η σούστα πήγαινε μπροστά» και το αναπόφευκτο σχόλιο: Κι ο μάγκας τοίχο-τοίχο... ακούς; Μιλάμε δηλαδή εδώ για το ανφάν γκατέ της κουλτούρας! Αλλά το παράξενο δεν είναι αυτό. Ο λεχρίτης λεχρίτικα θα πορευτεί. Το αδιανόητο ήταν ότι φαρδιά-πλατιά από κάτω φιγουράριζε ένα μεγαλοπρεπέστατο «like» της Λουκίας!!! Της Λουκίας ΜΟΥ!!!! Το διανοείσαι;

Το πράγμα είχε ξεφύγει κι έπρεπε να αναλάβω τις ευθύνες μου.

Μα δύσκολα, μα ζόρικα βρήκα την ευκαιρία και την ξεμονάχιασα για έναν καφέ –στην καφετέρια του σταθμού γιατί τα «έξω» μας είχαν κοπεί.

–Κοίτα, της λέω (με πατρικό ενδιαφέρον). Εμένα λόγος δεν μου πέφτει, αλλά επειδή έχουμε μια φίλια και μου είσαι τέλος πάντων συμπαθής... Αυτόν τον Μπακούρα πολύ φοβάμαι ότι δεν τον έχεις ψυχολογήσει σωστά.

–Παναπεί; με ρωτάει χαμογελώντας.

–Παναπεί ότι έχουμε να κάνουμε εδώ μ' έναν αλητάμπουρα πρώτης στο μυαλό του οποίου υπάρχει ένα και μόνο πράγμα, σε ότι σε αφορά εννοώ, της κάνω.

–Ε, όλοι οι άντρες αυτό δεν έχετε στο μυαλό σας; γελάει αυτή. Γιατί ο Δημήτρης (ο... «Δημήτρης»!!!!) να διαφέρει;

–Δεν είμαστε όλοι το ίδιο, δηλώνω αυστηρά.

Η Λουκία μου ρίχνει μια ματιά αεροπλανική.

–Βρε Λέων..., μου λέει (με το χαμόγελο πάντα). Μήπως μου κάνεις σκηνή;

Εξηνέστην!

–ΕΓΩ;;;!!! διαρρηγνύω τα ιμάτιά μου εγώ. Εγώ σκηνή;!!! Τι λόγος μου πέφτει; Από ενδιαφέρον...

–Ναι, αλλά εδώ δεν με ελέγχει ο άντρας μου... Θα με ελέγξεις εσύ;

Το χαμόγελο είχε πάει καλιά του.

–Όχι βέβαια...

–Γιατί αν αυτό αποπειράσαι να κάνεις εγώ σηκώνομαι και φεύγω και η σχέση μας τελειώνει εδώ.

Η... «σχέση μας»;!!! Ποια σχέση μας;

–Μα, όχι... όχι...

–Έτσι μπράβο. Οπότε... μην ξαναγίνει τέτοια κουβέντα σε παρακαλώ.

Πιο σαφής δεν μπορούσε να γίνει. Απ' όλες τις απόψεις.

Τζίφος λοιπόν η παρέμβαση από εδώ, αλλά δεν είναι από τα παιδάκια εκείνα που τα παρατάνε ο Λέων έτσι και του σφηνωθεί κάτι στο μυαλό.

Πάω και πιάνω τον λίγδα.

–Κοίτα εδώ, του λέω. Τη Λουκία να την αφήσεις ήσυχη. Δεν είναι για τα μούτρα σου. Είναι κορίτσι αξίας κι έχει οικογένεια.

–Και συ τι είσαι, ο κηδεμόνας της ή ο γκόμενός της; μου πετάει ο λερός ξύνοντας επιδεικτικά τον καβάλο του άπλυτου παντελονιού του.

–Εμένα λόγος δεν μου πέφτει, αλλά σαν φίλος...

–Δεν μας γαμείς κι εσύ, ρε φίλε; μου κάνει. Κουμάντο στον φαλλό μας θα κάνεις;

(Περιττό να διευκρινίσω πως η λέξη που χρησιμοποίησε δεν ήταν «φαλλός»).

Και το πράγμα θα έμενε εκεί, γιατί αν το προχωρούσα θα θρηνούσαμε θύματα.

Τώρα ο Μπακούρας διέθετε ρόδα. Μια μηχανή μεγάλου κυβισμού –που σίγουρα πλήρωνε δόσεις ακόμα– βαμμένη

κόκκινη ηλεκτρική, εξ' ου και αναφερόταν σ' αυτή σαν «Η Κόκκινη» και ήταν όλη του η μαγική και το καμάρι του –η φυσική προέκταση του ανδρισμού του (μην ξεράσω!).

Εγώ μηχανή δεν είχα. Είχα όμως ένα ανηψάκι, τον Απόστολο. Ο Απόστολος ήταν ένα τρελαμένο δεκαοχτάρι που γύριζε μαζί με άλλα τρελαμένα δεκαοχτάρια τις νύχτες κι έβαφε τοίχους, παγκάκια, πόρτες, βαγόνια, ό,τι έβρισκαν τέλος πάντων με σπραίϋ, με τη βεβαιότητα πως επιτελούσαν λειτουργήματα και πρόσφεραν υπηρεσία στην Τέχνη και την κοινωνία με τα απερίγραπτα τερατουργήματα γκράφιτι που έβγαζαν.

Πάω και πιάνω τον Απόστολο.

–Απόστολε έχω μια αποστολή για σένα και την παρέα σου, του λέω.

–Ότι θέλεις θείο, προσφέρεται ο πιτσιρικάς.

Του λέω για την αποστολή, ενθουσιάζεται ο Αποστόλης.

–Θα χρειαστούμε μπογιές, μου λέει.

Βγάζω ένα εικοσάρικο. Στραβομουτσουνιάζει ο Αποστόλης.

–Ούτε για τυρόπιτες, μου κάνει.

Ρίχνω έτερο εικοσάρικο. Απαθής ο Αποστόλης. Το συνεχίζω... καμιά αντίδραση. Στο κατοστάρικο σταματάω.

–Αυτά είναι, του λέω. Είσαι ή ου;

–Και μια πενηνταρού για τα παιδιά που θα φυλάνε τσίλιες, μου λέει ο άθλιος κι εκμεταλλευτής ανηψιός.

Το πράγμα ακρίβυνε αλλά ήταν για καλό σκοπό.

–Θέλω όμως δουλειά τσίλικια, του λέω.

–Ξέγνοιασε, μου λέει ο μπόμπιρας. Την Καπέλα Σιζτίνα θα σου φτιάξω.

Την επομένη έχουμε εκπομπή κι ο Μπακούρας κάνει

πάλι τα δικά του. Όταν, ξαφνικά, στις πρώτες διαφημίσεις μπουκάρει μέσα ο σεκιουριτάς αλλόφρων.

–Μήτσο, κάτι κωλόπαιδα σου έβαψαν τη μηχανή, φωνάζει ξέπνοος.

Πεταγόμαστε πάνω, τρέχουμε στο παράθυρο... Τι να δούμε; Η «Κόκκινη» του Μπακούρα είχε γίνει ταπετσαρία για παιδικό σταθμό. Κάτι κίτρινα, κάτι μωβ, κάτι ροζ... με πεταλουδίτσες, νεραϊδούλες, δράκους, στρουμφάκια! Ένα χάρμα οφθαλμών! Μούρλια!

Ο Μπακούρας τρελαίνεται.... Βγάζει ένα ουρλιαχτό που τύφλα να 'χουν οι επαγγελματίες μοιρολογίστρες της Μάνης! Φοβηθήκαμε πως θα τον χάναμε!

Τρέχει κάτω, αγκαλιάζει τη μηχανή, πατάει τα ούρλα... προσπαθεί μ' ένα στουπί και με βενζίνα να βγάλει το χρώμα... αλλά ο Αποστόλης στα υλικά δεν έκανε αβαρίες...

Έρχεται τρέχοντας πάνω ο Μπακούρας, στα πρόθυρα εγκεφαλικού (ήταν και σ' επικίνδυνη ηλικία), αρπάζει το μικρόφωνο και διακόπτοντας τις διαφημίσεις αρχίζει να ουρλιάζει ανεξέλεγκτος...

–Όποιος πούστης μου πείραξε τη μηχανή να ξέρει πως θα τον... και θα του... και θα τον... και τη μάνα του... την αδερφή του... κι όλο του το σόϊ... που... μπιπ... μπιπ... μπιπ... μπιπ και μπιπ...

Αυτή τη φορά ο ξάδερφος όρμησε έξαλλος στον θάλαμο, του άρπαξε το μικρόφωνο, τον βούτηξε από τον γιακά και τον καβάλο και τον πήγε καροτσάκι έξω, όπου του ανακοίνωσε (στην ίδια ποιότητα λεξιλογίου) πως από τον σταθμό τελείωσε οριστικά και να πάει να μπιπ κι αυτός και η μπιπ η μηχανή του.

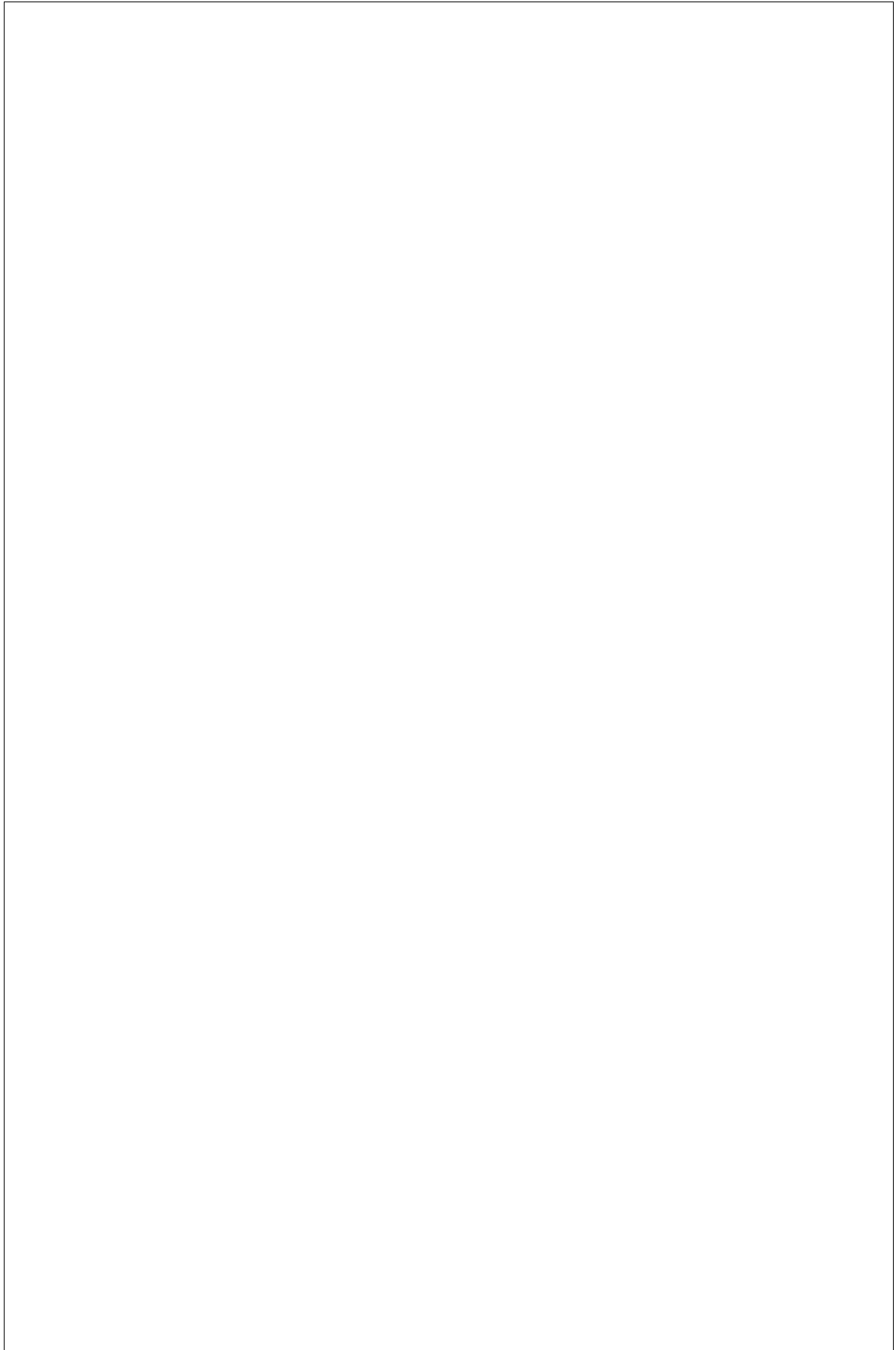
Αργότερα μας εξομολογήθηκε.

–Το να τα πάρει στο κρανίο με ό,τι του έκαναν τα κωλόπαιδα το καταλαβαίνω, έχουμε κι εμείς μηχανή και την

πονάμε. Αλλά να διακόψει τις διαφημίσεις!!!!..... Ε,
αυτό!....

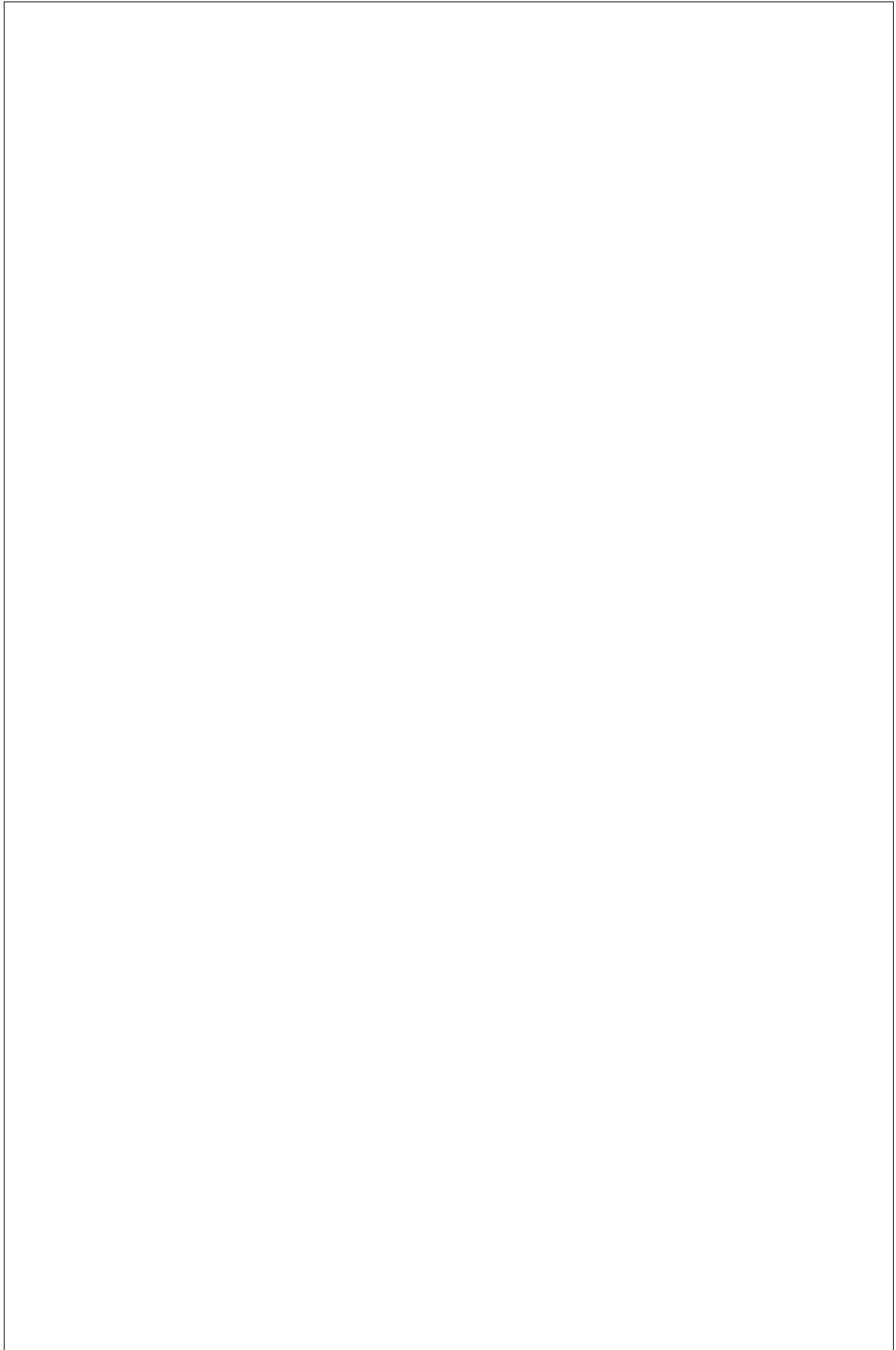
Και να δεις που κόπηκαν και οι σημαδιακές αναρτήσεις
στο facebook.

VLIT-AMHN: Για τα πάντα όλα!

Για τη μηχανή των σταθμών με τους «σπόνσορες» έχουμε πει. Υπενθυμίζω το κόλπο για όσους ήρθαν τώρα. Παλιά είχαμε τα ατέλειωτα κατεβατά στα «γράμματα τίτλων» των ελληνικών ταινιών, όπου αναφέρονταν με ανατριχιαστική ευσυνειδησία μια σειρά από εταιρίες και μαγαζιά που είχαν συνεισφέρει στην ταινία, άλλος με χαλιά, άλλος με επιπλώσεις, άλλος με κομμώσεις των ηθοποιών, μέχρι και οι καφετζήδες μνημονεύονταν. Ήταν αυτός ένας έμμεσος τρόπος διαφήμισης και δεν πάει να πει ότι ο διαφημιζόμενος είχε σώνει και καλά συνεισφέρει σε είδος, μπορεί απλά να τα είχε σκάσει για ν' αναφερθεί. Γκρίζα διαφήμιση προ της εφεύρεσης του όρου. (Μαύρη είναι όταν ο πρωταγωνιστής σεβριριζόταν εμφανέστατα από μπουκάλι με ετικέτα «VAT 69», ας πούμε ή κάπνιζε «Καρέλια» με τρόπο ώστε να φαίνεται φάτσα-μόστρα το πακέτο).

Τώρα που η επιστήμη της πλύσης εγκεφάλου των μαζών (ακούς Λουκία;) έχει προοδεύσει και η απάτη έχει αγγίξει δυσθεώρητα ύψη, η μηχανή γίνεται με τους «σπόνσορες». Κάθε εκπομπή που σέβεται τον εαυτό της, τηλεοπτική ή ραδιοφωνική, έχει σπόνσορα ή σπόνσορες (όσο πιο πολλοί τόσο πιο καλά). Τι κάνει ο σπόνσορας; Τίποτα απολύτως. Πληρώνει για να αναφέρεται κατά τακτά –στο ραδιόφωνο απελπιστικά τακτά– χρονικά διαστήματα κι αυτό δεν λογίζεται διαφήμιση, άρα δεν φορολογείται. Ξεκινάει δηλαδή ο

κάθε παραγωγός με μια διαφημιστική βάση (γκρίζα) πάνω στην οποία χτίζεται και το καθεαυτό διαφημιστικό οικοδόμημα –άνευ του οποίου δεν θα υπήρχε φυσικά εκπομπή και το ραδιόφωνο θα επέστρεφε στις ηρωικές εκείνες εποχές όπου ο Ψάλτης διέβαλε το «κωλόπαιδο τον Κυριάκο» στην Κούλα του από αέρος (και χωρίς Εσουρού).

Όλοι οι σταθμοί ψάχνουν για σπόνσορες, αλλά ο Μπέσα το είχε κι αυτό αναγάγει σε επιστήμη. Μέχρι για την αναγγελία της ώρας είχε βρει σπόνσορα!!! Μέχρι για το «πακέτο διαφημίσεων»!!! –αν έχεις τον θεό σου! Μόνο οι ηχολήπτες, οι ηλεκτρολόγοι και τα παιδιά για τα θελήματα δεν είχαν σπόνσορα, γι' αυτό και η θέση τους ήταν επισφαλής (αχ, Λουκία!).

Ο δικός μου σπόνσορας μου επεβλήθη άνωθεν και μαζί με το αθλίου γούστου και ηθικής παιχνιδάδικο αποτελούσε το βαρύ πυροβολικό του σταθμού. Ναι, σωστά μαντέψατε, ομιλώ για το θαυματουργό και γνωστό τοις πάσι «VLIT-AMHN». Το φάρμακο που ήρθε να τελειώσει όλα τα φάρμακα! Το θαύμα της φύσης που θεραπεύει πάσαν νόσον και πάσαν (εδώ θα χρειαζόμουν τον Μπακούρα για να το συμπληρώσει, αλλά μας τελείωσε, οπότε τρεις τελίτσες)... Το υπερπροϊόν που ανατρέπει όλα τα δεδομένα! Το μοναδικό «φυσικό» (το τονίζω) σκεύασμα που χρειάζεστε για να λύσετε όλα τα προβλήματα υγείας που σας ταλανίζουν, αλλά κι αυτά που πιθανόν εκδηλωθούν στο μέλλον. Γιατί το «VLIT-AMHN» θεραπεύει αλλά και προλαβαίνει. «VLIT-AMHN», για μια ζωή χωρίς πόνο!

Η κάθε εποχή έχει το θαυματουργό της ματζούνι. Οι παλιότεροι θα θυμούνται το νερό του Καματερού, οι νεώτεροι την... φραπελιά! Η δική μας εποχή έχει το ανώτερο απ' όλα. Γιατί το «VLIT-AMHN» (πώς λέμε VITAMIN; ε, καμιά σχέση) εξολοθρεύει από κάλους μέχρι οσφυαλγίες κι από ανδρική ανικανότητα μέχρι (ναι, το ισχυρίστηκαν εμμέσως) τον καρκίνο! Μιλάμε για ένα πραγματικό τσουνάμι υγείας! Κι όλα αυτά με μερικές σταγόνες τρεις φορές την

ημέρα και για το ευτελές ποσόν των 59,99 ευρώ ανά φιαλί-
διο! Τρέξατε, τρέξατε! Τώρα που γυρίζει! Το θαύμα της φύ-
σεως και καραμέλες από το χωριό του Ταρζάν.

Όταν μου το ανακοίνωσε (υπερηφάνως) ο ξάδερφος νόμι-
ζα πως μου 'κανε πλάκα.

–Εντάξει, του κάνω. Ποιος το σκέφτηκε; Ο Διογένης;

Με κοίταξε αυστηρά.

–Δεν κατάλαβα; μου λέει. Γιατί το λες αυτό;

–Πλάκα μου κάνετε..., γελάω εγώ.

–Καθόλου. Το «VLIT-AMHN» είναι εφεξής ο σπόνσο-
ρας της εκπομπής σου –και πεντέξι άλλων.

–Μα... εδώ μιλάμε για απάτη! εξανίσταμαι εγώ δείχνο-
ντάς του το χαρτί με τις θαυματουργές ιδιότητες του μα-
τζουνιού. Κάνει μπαμ από χιλιόμετρα!

–Και τι ζόρι τραβάς εσύ;

Αποστομωτική απάντηση.

–Μα...

Ο ξάδερφος πήρε διδακτικό ύφος.

–Κυκλοφορεί νομίμως; με ρωτάει.

–Εεε...

–Κυκλοφορεί, απαντάει ο ίδιος. Οπότε τι λόγος μας
πέφτει εμάς; Ο πελάτης έχει πάντα δίκιο. Αν πρόκειται
για απάτη υπάρχουν άλλοι φορείς, πλέον αρμόδιοι ημών,
για να επιληφθούν. Εμείς τη δουλειά μας κάνουμε.

–Μα... προωθούμε μούφα φάρμακο! διαμαρτύρομαι.

–Όχι φάρμακο, σκεύασμα, με διορθώνει ο διευθυντής.
Έχει διαφορά.

–Αλλά...

–Δεν έχει αλλά, ρε Λέων. Δες το κι αλλιώς. Πού πο-
ντάρει ο άνθρωπος, ασθενής και μη, στη ζωή του; Στην ελ-
πίδα. Για μια ελπίδα ζει, αν του την αφαιρέσεις τον σκο-
τώνεις. Και ποιοι είμαστε εμείς, σε ρωτάω, να στερήσουμε
από την ανθρωπότητα την ελπίδα; Με τι δικαίωμα; Όχι,
σε ξαναρωτάω.

Με τάπωσε ο ξάδερφος.

–Αν τίθεται έτσι..., μουρμούρισα κοιτάζοντας το χαρτί
με τη λίστα των θαυμάτων.

–Έτσι ακριβώς τίθεται, επιβεβαίωσε ο αδίστακτος.
Οπότε... χρεώνεσαι το «VLIT-AMHN» και περιμένω
από σένα να φέρεις τη λεπτή αυτή αποστολή σε αίσιον
πέρας. Αν και το πέρας δεν το βλέπω για ένα μεγάλο χρο-
νικό διάστημα, αν το προϊόν πλασαριστεί σωστά. Αντιλα-
βού;

Τι να 'κανα; Ότι πει ο ανώτερος.

Κι έτσι ξεκίνησε η μακρά και ένδοξη πορεία του θαυμα-
τουργού «σχευάσματος» (προς ευρά 59,99 μόνον, μην το ξε-
χνάμε).

Στην αρχή το νοήμον κοινό μας έκραξε κανονικά. Ήταν
βλέπεις τόσο εξόφθαλμη η απάτη που αν το έπαιρνες στα
σοβαρά θα έπρεπε να φωνάξεις ολόκληρο τον σύλλογο ει-
σαγγελέων, να μας μπαγλαρώσει κι εμάς και τους σπόνσο-
ρες. Το ανθρώπινο μυαλό όμως είναι μια μυστήρια μηχανή
και με την κατάλληλη ρέγουλα συνηθίζει στα πάντα, ακόμα
και στα παραμύθια. Ειδικά στα παραμύθια! Οπότε, ενώ
την πρώτη βδομάδα ο σπόνσορας γκρίνιαζε ότι δεν γινόταν
τζίρος από τη δεύτερη οι πωλήσεις άρχισαν να τσιμπάνε.

Η ανθρώπινη φύση, η εύπιστη, είπαμε. Σου λέει...
«Εντάξει, μούφα ακούγεται η όλη φτιάξη, αλλά... αλλά,
αν... αν λέμε... μια στο εκατομμύριο... κάνει κάτι; Ε; Ας το
δοκιμάσουμε...». Και μετά όλα είναι ζήτημα αυθυποβολής
σε συνδυασμό με μια σωστή πλύση εγκεφάλου. Κι εμείς γι'
αυτό ακριβώς δεν είμαστε εδώ;

Εκεί πάνω ήταν που είχα τη φαινή ιδέα.

–Να βγάλουμε τον επιστήμονα στον αέρα, λέω του ξάδερφου.

–Ποιον επιστήμονα; απορεί εκείνος.

–Έναν, οποιονδήποτε, από την εταιρεία που βγάζει το ματζούνι, λέω.

–Και καλά, έχει επιστήμονες η εταιρεία, ξανα-απορεί ο ξάδερφος. Αυτοί «φραπελιές» προωθούν, μην τρελαθούμε και τελείως!

–Θα βρούμε έναν που θα το παίζει ειδικός ειδήμων και κάργα πανεπιστήμων, του εξηγώ υπομονετικά. Θα τον βγάλουμε στον αέρα, δήθεν να του παίρνω συνέντευξη και ν' απαντά σε τυχόν απορίες χρηστών (μούφα εννοείται) κι έτσι θα 'χουμε την ευκαιρία να σπρώξουμε το προϊόν με τρόπο δημοσιογραφικό, όλα στο δήθεν, και αυτό στα πλαίσια της εκπομπής, οπότε μαύρη διαφήμιση, κατάμαυρη και πίσσα σκοτάδι τα έσοδα.

Του άρεσε του ξάδερφου.

–Να το δοκιμάσουμε, μου λέει.

Οπότε, βρίσκουμε έναν υπάλληλο των εμπορών που μπορούσε να πει δυο φράσεις στη σειρά χωρίς να σηκωθεί ο συχωρεμένος ο Τζάρτζανος από τον τάφο του, να μας πιάσει στο κυνήγι με κάνα καδρόνι απλάνιστο, τον βαφτίζουμε ειδικό ερευνητή βιολόγο και τον βγάζουμε στον αέρα με πρόλογο δικό μου.

–Σήμερα, αγαπητοί φίλοι και φίλες, σας έχουμε μια έκπληξη πρώτου μεγέθους. Καλέσαμε και έχουμε στον αέρα για μια αποκλειστική συνέντευξη στον αγαπημένο σας σταθμό Μπέσα FM 78.7 –οι βελόνες κολλημένες στη συχνότητα, ε– τον παγκοσμίως διάσημο ειδικό ερευνητή βιολόγο Χαρίλαο Μπερδούκλη που θα μας μιλήσει για το θαύμα της επιστήμης, το περίφημο «VLIT-AMHN». Κύριε Μπερδούκλη καλησπέρα σας.

–Καλησπέρα σας, κύριε Δεληκράχτη... και στους ακροατές μας...

–Κύριε Μπερδούκλη, ακούμε για τις πράγματι θαυματοργές ιδιότητες του «VLIT-AMHN» και καθημερινώς καταφθάνουν στον σταθμό μας ενθουσιώδεις μαρτυρίες ακροατών μας που δοκίμασαν το μοναδικό σας σκεύασμα με απόλυτη επιτυχία. Είδαν την υγεία τους οι άνθρωποι! Για πείτε μας εσείς ως ειδικός, γιατί το «VLIT-AMHN» είναι μοναδικό;

–Το «VLIT-AMHN» είναι μοναδικό διότι είναι το μόνο από τα άλλα παρόμοια σκευάσματα που –κακώς κατ’ εμέ– κυκλοφορούν στην αγορά, που εμπεριέχει το συστατικό VLIT σε φυσική μορφή, ώστε ν’ απορροφάται από τον οργανισμό μέσω μιας διαδικασίας που αποτελεί διεθνή πατέντα της εταιρείας μας. Όλα τα άλλα που ισχυρίζονται πως εμπεριέχουν VLIT απλά δεν λειτουργούν.

–Όστε το «VLIT-AMHN» είναι η μοναδική θεραπευτική λύση για ένα σωρό παθήσεις.

–Το «VLIT-AMHN» είναι ευλογία θεού, κύριε Δεληκράχτη, και μπορώ να ισχυριστώ πως έχει επιφέρει επανάσταση στη φαρμακολογία. Έναντι ενός πραγματικά ευτελούς ποσού... 59,99 ευρώ ανά φιαλίδιο μόνο!... μπορεί κανείς να κάνει το καλύτερο δώρο στον εαυτό του και την υγεία του. Προσοχή πρέπει να δίνεται μόνο στις απομιμήσεις, που δυστυχώς κυκλοφορούν στο εμπόριο και που εκτός του ότι δεν κάνουν τίποτα ενδέχεται να έχουν και επιπτώσεις στην υγεία του απληροφόρητου αγοραστή. Πρέπει να προσέχουν οι φίλοι μας να αναγράφεται στην ετικέτα η φίρμα «VLIT-AMHN» της μοναδικής αξιόπιστης εταιρείας στον χώρο του φαρμάκου και των συμπληρωμάτων διατροφής, δηλαδή της «KOMPIN A.E.».

–Τι ασθένειες θεραπεύονται με το υπέροχο «VLIT-AMHN», κύριε Μπερδούκλη, μπορείτε να μας δώσετε μια ιδέα;

–Ευχαρίστως κι ευχαριστώ για την εύστοχη ερώτησή σας, κύριε Δεληκράχτη. Το «VLIT-AMHN», προς μόνο 59,99 ευρώ το φιαλίδιο, το τονίζω, όπως έχουν καταδείξει εξειδικευμένες επιστημονικές έρευνες των μεγαλύτερων πανεπιστημίων της Ευρώπης και της Αμερικής, ενδείκνυται για τη θεραπεία μιας σειράς παθήσεων, λοιμώξεων κι επιδημιών που μέχρι τώρα αντιμετωπίζονταν με τρόπο ανεπαρκή –και πολυδάπανο. Ενδεικτικά μόνο θα αναφερθώ στην οσφυαλγία, την ποδάγρα, την ακμή, τα κοιλιακά, ρευματισμούς, αρθριτικά, γρίπη, καταρροή, κατάθλιψη, ανδρική ανεπάρκεια, καρδιακές νόσους, ακράτεια, κάλους των ποδιών, πρόωρη γήρανση, λουμπάγκο, αϋπνία, αδυνάτισμα και πλήθος άλλων που θα μας πάρει ώρα να τις απαριθμήσουμε.

–Τι μου λέτε; Εντυπωσιάστηκα.

–Όντως, το «VLIT-AMHN» είναι ένα άκρως εντυπωσιακό προϊόν, κύριε Δεληκράχτη. Και να σας πω και τούτο, με κάθε επιφύλαξη βεβαίως... Νεώτερες πανεπιστημιακές έρευνες του Πανεπιστημίου της Μπουζουμπούρα κατέδειξαν πως το «VLIT-AMHN», σε ενέσιμη μορφή, επιδρά ευεργετικά στα καρκινικά κύτταρα. Βεβαίως η έρευνα αυτή βρίσκει σε εξέλιξη, όμως προβλέπω να έχουμε ευχάριστες εκπλήξεις στο εγγύτατο μέλλον από το «VLIT-AMHN».

–Και πού μπορεί να βρει κανείς το «VLIT-AMHN», κύριε Μπερδούκλη;

–Το «VLIT-AMHN» μπορείτε να το βρείτε σε όλα τα διαπιστευμένα φαρμακεία και απ' ευθείας από την «ΚΟΜΠΙΝ Α.Ε.» στο τηλέφωνο 901 696969, όπου ειδικοί συνεργάτες μας είναι πρόθυμοι να σας λύσουν κάθε απορία.

–Και μια ερώτηση από τους ακροατές μας, κύριε Μπερδούκλη. «Το «VLIT-AMHN» είναι αποτελεσματικό στις περιπτώσεις σεξουαλικής ανεπάρκειας;

–Ευχαριστώ για την ερώτηση, κύριε Δεληκράχτη. Όχι μόνο το «VLIT-AMHN» βοηθά αποτελεσματικά σε κάθε

περίπτωση σεξουαλικής ανεπάρκειας, τόσο της ανδρικής όσο και της γυναικείας, αλλά είναι επίσης η μοναδική λύση για την ανύψωση της λίμπιντο. Συνιστούμε ανεπιφύλακτα «VLIT-AMHN» για μια σεξουαλική ζωή χωρίς προβλήματα.

–Σας ευχαριστούμε, κύριε Μπερδούκλη, για την τόσο διαφωτιστική σας συνέντευξη για το θαυματουργό «VLIT-AMHN» και ανανεώνουμε το ραντεβού μας για την επόμενη βδομάδα, την ίδια μέρα και ώρα.

Όπου διάβαζα από το χαρτί το ποιηματάκι του θαυματουργού σκευάσματος και πηγαίναμε παρακάτω.

–Μα καλά, δεν ντρεπόμαστε να κοροϊδεύουμε έτσι ανερυθρίαστα τον κόσμο; μου είπε κάποια στιγμή η Λουκία, της οποίας η μαρξιστική ηθική επαναστατούσε.

–Μα δεν τον κοροϊδεύουμε, απάντησα κομπιάζοντας, γιατί δεν μου πήγαινε να την κοντράρω. Απλά, του παρέχουμε μια ελπίδα...

–Μια ελπίδα μαϊμού.

–Ακόμα και η μαϊμού είναι καλύτερη από το τίποτα, μουρμούρισα έχοντας κατά νου τον δικό μου καημό.

Δεν λέω πως ήμουν περήφανος γι' αυτή την επιπλέον κομπίνα στην οποία με υποχρέωναν να πάρω μέρος, αλλά εγώ φταίω αν οι άνθρωποι είναι εύπιστοι και δεν βάζουν το μυαλό τους να δουλέψει λίγο, αντί να περιμένουν να τους πει τι να σκεφτούν ο ένας κι ο άλλος; Έτσι είναι φτιαγμένη η κοινωνία. Μπορούσα εγώ, ένας τίποτας, να την αλλάξω; Όμως... το ότι η Λουκία αποδοκίμαζε με στρίμωχνη άσχημα, συναισθηματικά τουλάχιστον αν όχι συνειδησιακά.

Όσπου έγινε το τηλεφώνημα της γριούλας.

–Είμαι μια μεγάλη κυρία, ξεκίνησε αυτή κι από τη φωνή της ακουγόταν όντως μεγάλη (με τη χρονική έννοια του όρου). Πάσχω από οσφυαλγία και έχω τρομερούς πόνους.

Να φανταστείτε δεν μπορώ να κοιμηθώ. Είναι φοβερό... φοβερό!... Άκουσα για το προϊόν που διαφημίζετε, αυτό το «VLIT-AMHN»... αν δεν το λέω καλά συγχωρείστε με, δεν γνωρίζω ξένες γλώσσες. Ζω με μια σύνταξη 310 ευρώ το μήνα κι όπως καταλαβαίνετε τα φέρνω δύσκολα βόλτα – δεν παραπονιέμαι, πάλι καλά, άλλοι βρίσκονται σε πολύ χειρότερη θέση. Έχοψα λοιπόν από εδώ κι από εκεί και με τα 60 ευρώ που εξοικονόμησα αγόρασα το φάρμακο. Δεν περίμενα θαύματα, παιδί μου, αλλά τουλάχιστον να μετριαστούν οι πόνοι... Τίποτα! Απολύτως τίποτα!...

Θορυβήθηκα! Εδώ είχαμε κρίση. Κοιτάζω τη Λουκία... είχε μια έκφραση θριάμβου του τύπου «τώρα τι έχεις να πεις;» στο όμορφο πρόσωπό της.

–Μήπως δεν το παίρνετε αρκετό καιρό, κυρία μου; ρωτάω άπελπις τη γριούλα.

–Πόσο καιρό πρέπει να το παίρνω παιδάκι μου; αποκρίθηκε εκείνη. Το μπουκαλάκι έφτασε δεν έφτασε για δέκα μέρες. Δεν έχω να δώσω ακόμα 60 ευρώ, χωρίς να δω έστω κάποιο μικρό αποτέλεσμα. Να πονάω κάπως λιγότερο...

–Τι να σας πω; μουρμουρίζω εγώ. Να μεταφέρω το ερώτημά σας στον ειδικό και...

–Δέκα μέρες ποιο φάρμακο δεν κάνει ενέργεια, παιδί μου; Ασπιρίνη να ήταν που λέει ο λόγος κάτι θα καταλάβαινα...

Κοιτάζω τη Λουκία και της κάνω νόημα «κόψ' την». Αντ' αυτού εισέπραξα ένα παγερό χαμόγελο κι ένα σμίξιμο των φρυδιών.

Help!

–Ίσως αν επιμείνετε..., προτείνω κάθιδρος της γριούλας.

–Και θα έχω αποτέλεσμα; ρωτάει εκείνη με λαχτάρα. Γιατί αν είναι να έχω να πάω να παρακαλέσω, να δανειστώ... Δεν ξέρετε για τι πόνους μιλάω, παιδί μου. Να μην σε αξιώσει ο θεός να περάσεις ποτέ τέτοιο μαρτύριο...

Η φωνή της έσπασε και χρειάστηκε να επιστρατεύσει όλη της την αξιοπρέπεια για να μη βάλει τα κλάματα. Ο λαιμός μου έγινε κόμπος. Το στομάχι μου το ίδιο.

–Λίγο έστω να δω ανακούφιση, συνέχισε η γριούλα. Να πονάω λίγο λιγότερο... Να μπορέσω να κοιμηθώ. Δέκα μέρες δεν θα έκανε κάτι;... Πείτε μου... Τι να κάνω;

Μουρμούρισα κάτι για μεταβίβαση του ερωτήματός της στον «ειδικό» και πέρασα στις διαφημίσεις –ένα ράκος. Συγχρόνως μπουκάρει ο ξάδερφος εν εξάλλω στον θάλαμο.

–Γιατί δεν την κόψατε, ρε ζώα, την παλιόγρια; ωρύεται. Γιατί την αφήσατε να μας κάνει ζημιά; Ε;

–Μα...

–Καλά, από εσένα δεν περιμένω προκοπή, μου ουρλιάζει ο τύπος κατακόκκινος. Αλλά εσύ, Λουκία;

Κι εκεί έκανα την κίνηση που ο κάθε ερωτευμένος ονειρεύεται ξύπνιος ή κοιμισμένος.

–Εγώ δεν την άφησα, είπα.

Ο ξάδερφος απόμεινε να με κοιτάζει αποσβολωμένος.

–Γιατί;

Το μυαλό μου τώρα δούλευε με ταχύτητες λέοντα των ερτζιανών.

–Κάτι έχω κατά νου, είπα με όση σιγουριά μπόρεσα να επιστρατεύσω.

–Τι;

–Θα δεις, είπα. Δώσε μου μια βδομάδα.

Όταν ο διευθυντής βγήκε από τον θάλαμο η Λουκία γύρισε και με κοίταξε μ' ένα βλέμμα που δεν είχα δει ποτέ πριν.

–Γιατί το 'κανες αυτό; ψιθύρισε.

Ο λαιμός μου ήταν ακόμα δεμένος κόμπο.

–Κι εσύ το ίδιο θα έκανες, μουρμούρισα.

Με κοίταξε σκεπτική.

–Ξέρεις κάτι, Λέων, είπε στο τέλος. Σε έκρινα λάθος. Δεν είσαι εντελώς για τα μπάζα τελικά.

Είχε άδικο. Και το απέδειξα την επομένη εβδομάδα. Ευτυχώς βάρδια στην κονσόλα ήταν ο Διογένης.

Πρώτο τηλεφώνημα, υπερπαραγωγή Λέοντος των ερτζιανών. Σε διπλό ρόλο εγώ. Του παραγωγού και της... πονεμένης γριούλας.

Γριούλα: Εγώ είμαι παιδί μου, που πήρα την περασμένη βδομάδα και παραπονιόμουν για το «VLIT-AMHN».

Εγώ: Χαίρομαι που σας ακούω, κυρία μου. Έχουμε νεότερα;

Γριούλα: Ακολούθησα τη συμβουλή σου, παιδί μου, και συνέχισα να παίρνω «VLIT-AMHN». Τι να σας πω! Είμαι κατενθουσιασμένη! Όχι μόνο έφυγαν εντελώς οι πόνοι, αλλά μπορώ και να χορέψω πια, που λέει ο λόγος. Την ευχή μου να έχεις. Το «VLIT-AMHN» έκανε το θαύμα του.

Εγώ: Χαίρομαι που το ακούω. Αυτά είναι τα καλύτερα νέα.

Γριούλα: Ναι, σώθηκα! Θα συνεχίσω να παίρνω «VLIT-AMHN» ανελλιπώς. Είναι το καλύτερο φάρμακο και το συνιστώ ανεπιφύλακτα σε όλους!

Ο ξάδερφος ήρθε να με δει λάμποντας ολόκληρος.

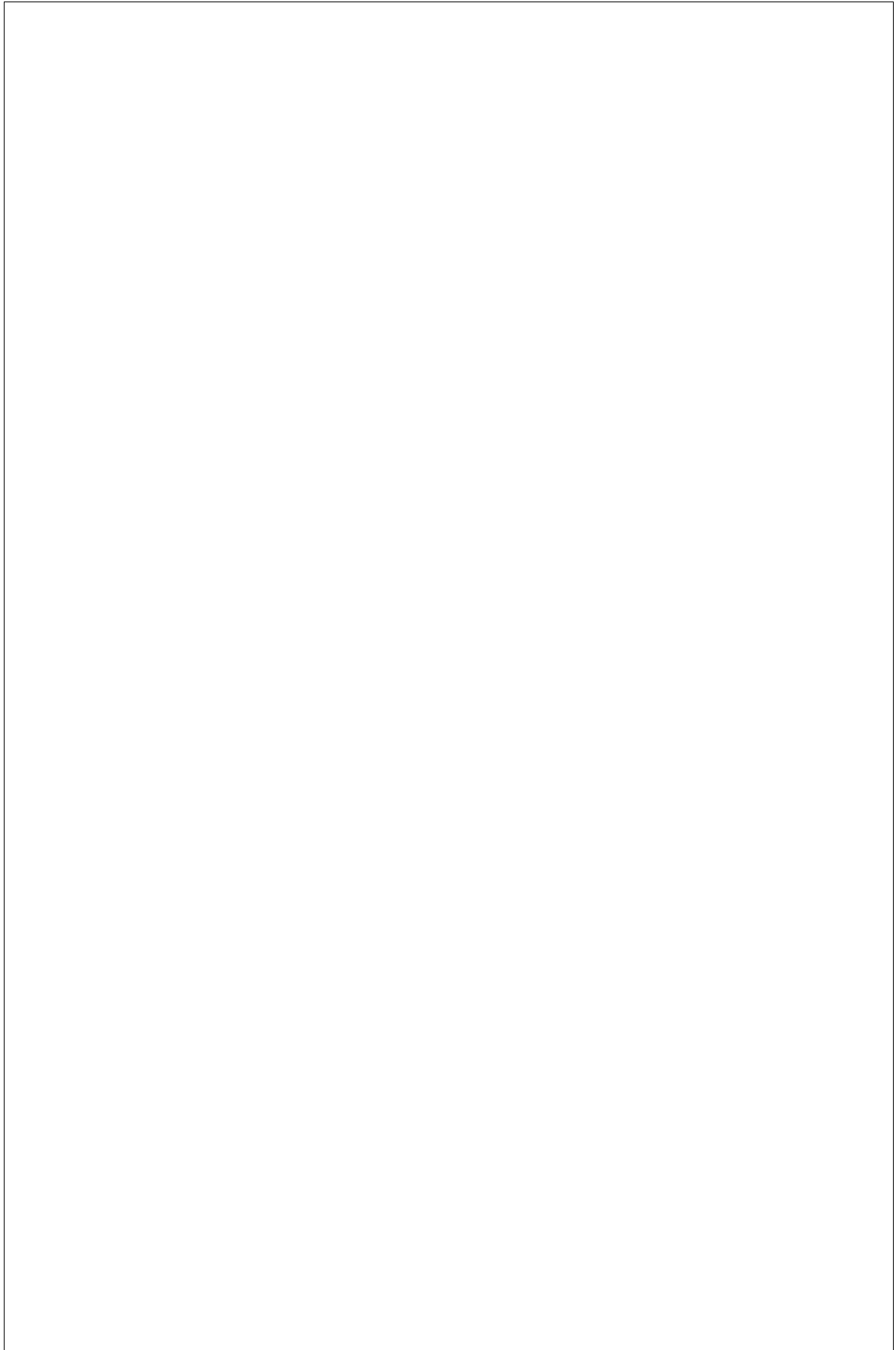
–Ρε Λέων, μου κάνει. Σε είχα εκτιμήσει λάθος, αγόρι μου. Τελικά δεν είσαι για τα μπάζα.

Ακριβώς όπως το είχε πει η Λουκία!

Η μόνη αλήθεια είναι μπεσαλίδικη

Ένα από τα πράγματα που διατυμπάνιζε σε κάθε ευκαιρία το μπεσαλίδικο ραδιοφωνάκι ήταν η... «πολυφωνία» του. Αυτό στην αρχή βγήκε τυχαία, όταν ο Καραρεκλάμας, στην προσπάθειά του για πρωτιά, προσλάμβανε ό,τι ηχηρό όνομα μπορούσε να βρει αδιαφορώντας για τον πολιτικό του χρωματισμό και τις πεποιθήσεις του. Έτσι βρεθήκαμε με υπερδεξιό Δάγκα, να πενθεί επιδουρίως για την πτώση της παράταξής του, τον Σαρδάμη, που από δηλωμένος πασόκος –της παλαιάς σχολής, όταν δέναν τα σκυλιά με τα λουκάνικα– μετοίκησε στην ροζ αριστερά –του ελάτε να φάμε τώρα που μπορούμε, γιατί καρέκλα δεν ξαναβλέπουμε–, με Σουμαδοπούλαινα που επίσης διέκρινε στη ροζ αριστερά μια ευκαιρία για μια ώθηση στη λιμνάζουσα καριέρα της, με Κλαδάχο που εκπροσωπούσε ότι πιο σκοτεινό κι απολιθωμένο διέθετε η συντήρηση, με Καίτη Πλατή, που αυτο-οριζόταν «κέντρο», αλλά που μπορούσε να γίνει ευκολότατα κι απόκεντρο, με Τενόρο, που καλά... πήγαινε κατά που φυσούσε ο αγέρας, αρκεί «να εξασφάλιζε το ψωμάκι του», με Παπάγο (των ειδήσεων) που δεξιόφερνε μεν, αλλά με τους κατάλληλους χειρισμούς ανέτως θα μπορούσε ν' αριστεροφέρει κι άλλους διάφορους που συνέθεταν μια πολύχρωμη και πολύβουη κουρελού, που, όπως είπαμε, στην αρχή δεν υπήρξε ηθελημένη.

Είδε όμως το σαΐνι ο τενίστας (ο Καραρεκλάμας ντε) ότι αυτό το χάπι το κατάπινε αμάσητο το νοήμον πόπολο και σκέφτηκε να μιζάρει εκεί πάνω και να προωθήσει αυτό το image κάπως πιο επαγγελματικά και συστηματικά. Άρχισε να φτιάχνει εκπομπές λοιπόν με δίδυμα αντιθέτου πολιτικού προσανατολισμού κι όπως ήταν φυσικό επόμενο έγινε το έλα να δεις! Άνοιγε ο άλλος το ραδιόφωνό του κι έπεφτε πάνω στα μπινελίκια που εκτόξευε ο μεν κατά του δε και τούμπαλιν. Το πράγμα ξεκινούσε συνήθως κόσμια και λάου-λάου, αλλά μετά άρχιζαν οι χαρακτηρισμοί και τα μνημόσυνα («Για πες μας για το παρακράτος του Καραμανλή...»... «Για πες μας εσύ για τα πράσινα λαμόγια καλύτερα...»), περνούσαμε στα προσωπικά («Μην ανοίξω το στόμα μου, γιατί σέβομαι τη μάνα σου...»... «Τη μάνα μου να μην την πιάνεις στο βρωμόστομά σου, ακούς;...»), κι από κει στο ποιος θα ουρλιάξει περισσότερο να σκεπάσει τη φωνή του άλλου («Παλιομπινέ...»... «Να ανακαλέσεις...»... «Ανακαλώ... Πουστάρα!...»). Μόνο μπιστόλια δεν τράβαγαν οι «συνεταίροι», αλλά κι αυτό θα γινόταν κάποια στιγμή, πού θα πήγαινε; Όμως τα νούμερα ανέβαιναν στο θεό κι όταν τα νούμερα ανεβαίνουν, τι είπαμε; Έρχονται διαφημίσεις, έρχονται SMS, έρχονται όβολα. Το ζητούμενο!

Ο «Λένιν» ήταν σχετικά πρόσφατη μεταγραφή και θεωρείτο προσωπική επιτυχία του Καραρεκλάμα.

Τον ξέρεις. Ανερχόμενος αστέρας του Περισσού (η ηγεσία του οποίου όμως φοβόταν την απήχησή του στον κόσμο και του 'βαζε τρικλοποδιές κάθε που μπορούσε), με λέγειν και προσωπική ακτινοβολία, παρά το κάπως περιορισμένο του ανάστημα και την παντελή έλλειψη αίσθησης του χιούμορ (αλλά θα μου πεις, αυτό το τελευταίο είναι στάνταρ μαρξιστικό χαρακτηριστικό, οπότε να μην του το χρεώνουμε του ανθρώπου), με ειλικρινή αφοσίωση στην ιδεολογία του και με καλή γνώση της γλώσσας, που αν δεν πίεζε τον εαυτό του να κλείνεται στα κλισέ της παράταξης θα μπορούσε να τη χρησιμοποιήσει σαφέστατα καλύτερα και θα

ήταν ένα εργαλείο επίφοβο, για να μην πω όπλο. Ο «Λένιν» είχε λάβει το παρατσούκλι του από την καταφανή προσπάθεια να μοιάσει στον πάλαι ποτέ ταγό της επανάστασης που έφερε τα πάνω κάτω στον κόσμο της αρχής του περασμένου αιώνα. Σε αντίθεση με τη συντριπτική πλειοψηφία των πειθαρχημένων στα κελεύσματα της Κεντρικής Επιτροπής συντρόφων του τούτος εδώ είχε την ικανότητα αυτόνομης και δημιουργικής σκέψης και θα μπορούσε να προσελκύσει κόσμο –νεότερους ιδίως– αν δεν αυτοπεριοριζόταν και δεν ταμπουρωνόταν πίσω από τις ντιρεκτίβες και το απολιθωμένο λεξιλόγιο που χαρακτηρίζει την καθ' ημάς έκφραση της σοσιαλιστικής ιδέας –που χαροπαλεύει χρόνια και χρόνια τώρα στα χέρια μη-χαρισματικών ανθρώπων, που αδυνατούν να δημιουργήσουν ρεύμα ακόμα και στους κόλπους των όσων αγωνιστών απέμειναν από τα βουνά και τα ξερονήσια.

Τον πήγαινα τον «Λένιν» και διαολιζόμουν που αυτο-ακυρωνόταν με τη στάση που υιοθετούσε. Το πρόβλημά του, εκτός από το χιούμορ, ήταν και η έλλειψη ψυχραιμίας. Το πιο εύκολο πράγμα στον κόσμο ήταν να τον προβοκάρεις. Μια κουβέντα επιδέξια να του έριχνες και τσίμπαγε όπως το πεινασμένο ψάρι το δόλωμα. Κι άρχιζε κείνα τα λογίδια, τα προβλέψιμα και τα χιλιοακουσμένα, ανάβοντας και κορώνοντας καθ' οδόν και χάνοντας το δίκιο του από το τίποτα. Ένα παράδειγμα...

Ο «συνεταίρος» του στην εκπομπή, ένα ψυχραιμο τομάρι καρδεξιών αποκλίσεων του είχε πετάξει κάποια στιγμή...

–Πώς εξηγείς, αγαπητέ, ότι σε μια εποχή προβληματική όπως αυτή που διανύουμε το Κόμμα με το ζόρι συγκεντρώνει 5%; Μήπως σημαίνει αυτό πως δεν πείθετε τον ψηφοφόρο;

–Δεν φταίμε εμείς αν ο ψηφοφόρος δεν έχει κρίση, του απάντησε ο «Λένιν» φουριόζος.

Και ναι μεν, όσον αφορά την κρίση του ψηφοφόρου, δίκιο

είχε, αλλά δίνοντας άφεση αμαρτιών σε ένα εντελώς αδρανές κόμμα –που πρεσβεύει επαναστατικές αλλαγές– καις το ίδιο σου το χαρτί. «Δεν φταίμε εμείς, φταίνε οι άλλοι» σε φέρνει στην ίδια ευθεία με τους κλασικά αστικούς σχηματισμούς, που χρησιμοποιούν το επιχείρημα σαν εργαλείο για όλες τις δουλειές.

Αν πρόσεξα τον «Λένιν» δεν είναι επειδή συνέπιπταν οι πολιτικές μας πεποιθήσεις –παραείμαι κυνικός και περπατημένος για να εξακολουθώ να έχω πολιτικές αυταπάτες– αλλά γιατί ήταν (κι αυτός!) το ίνδαλμα της Λουκίας! Μάλιστα. Άλλος ένας! Δεν έχει πάτο τελικά αυτό το πηγάδι! Πέφτω, πέφτω και να δούμε πού θα σταματήσω!

–Είναι υπέροχος! μου έλεγε κάθε φορά που είχε βάρδια στην εκπομπή του. Δεν φαντάζεσαι τι μαγνητισμό διαθέτει αυτός ο άνθρωπος!

–Μαγνητισμό, ε;..., μουρμούραγα εγώ, προσέχοντας μην καρφωθώ.

–Είναι η μοναδική ελπίδα του Αύριο.

–Λίγο δογματικός δεν σου φαίνεται;

–Δογματικός! Καθόλου! Πρόκειται για έναν χαρισματικό ιδεαλιστή. Καταρτισμένο, ενημερωμένο, ετοιμόλογο...

–Τσαντίλα...

–Με το δίκιο του, όταν προκαλείται.

–Χωρίς καθόλου χιούμορ...

–Μην το λες... Κατ' ιδίαν είναι εξαιρετικά πνευματώδης...

ΚΑΤ' ΙΔΙΑΝ!!!!!!!.....

–Κατ' ιδίαν;...

Η Λουκία χαμήλωσε τα μάτια συνεσταλμένα.

–Ε, ναι... Έχουμε βγει μερικές φορές... Με παρέα δηλαδή... μη φανταστείς...

Ωχ!

–Μάλιστα.

Με κοίταξε λοξά και γέλασε.

–Δεν φαντάζομαι να... ζηλεύεις, Λέων...

–Να ζηλεύω; Εγώ;!!!... Γιατί να ζηλέψω; Τι λόγος μου πέφτει;

Γέλασε.

–Πλάκα κάνω, είπε. Αλλά νά... καμιά φορά γίνεσαι κτη-
τικός... Δεν θυμάμαι λες τα μούτρα που έκανες όταν νόμιζες
πως μου την πέφτει ο Μήτσος;

‘Όταν «νόμιζα» πως της την πέφτει ο... Μπακούρας!!!
NOMIZA!!!!

–Τι σχέση έχει ο Μπακούρας; μουρμούρισα.

–Ε, μα είναι φίλοι, δεν το ’ξερες; Μια παρέα....

‘Όστε αυτή είναι η... «παρέα»!!!

–Μπα..., έκανα παίρνοντας το αδιάφορό μου. Βλεπόσα-
στε και με τον Μπακούρα;

–Ε, ναι... Φίλοι είμαστε.

Μάλιστα.

–Ωραία, μουρμούρισα.

Η Λουκία χαμογέλασε παιχνιδιάρικα.

–Βλέπεις; είπε. Μου κάνεις σκηνή!

–Εγώ;!!!....

–Δεν μου κάνεις;

–Αν είναι δυνατόν! Τι λόγος μου πέφτει εμένα;

Χαμογέλασε, αλλά δεν είπε τίποτα.

Το ίδιο βράδυ έψαξα και βρήκα το προφίλ του «Λένιν»
στο facebook. Χιλιάδες οι «φίλοι», στο όριο, και κατά χι-

λιάδες τα «like» με το που φταρνίζοταν. Και φυσικά... πρώτο-πρώτο αυτό της Λουκίας. Μιας και βρισκόμουν εκεί ρίχνω μια ματιά και στου λέχρου του Μπακούρα... Οι «σημαδιακές» αναρτήσεις μουσικών κομματιών της Ιεράς Οδού είχαν ξαναρχίσει και συνεχίζονταν με αμείωτο ζήλο, όπως και τα ακόμα πιο σημαδιακά (με έναν παραλήπτη) σχόλια. Περισσότερο να πω πως κι εδώ πρώτο-πρώτο φιγουράριζε το «like» της Λουκίας.

Μ' έπιασε κακό. Σε μένα για να μου κάνει «like» θα έπρεπε να έχω τουλάχιστον γενέθλια –και πάλι! Ήταν πια φως-φανάρι. Η Λουκία με... απατούσε! Θα μου πεις... πώς να σε απατάει αφού δεν έχετε καν σχέση; Και τι θα πει αυτό; Αυτήν που είχαμε. Την πλατωνική. Δεν όφειλε να μου είναι κι εκείνη πιστή όπως εγώ της ήμουν; Όχι, να μου πεις... Παραληρώ ε; Εμ, μήπως μου έχει μείνει καθόλου μυαλό; Στάλα λογικής; Κοιμάμαι και ξυπνάω με κείνη στο μυαλό μου. Έχω χάσει και τ' αυγά και τα πασχάλια!

Άρχισα να παρακολουθώ την εκπομπή του εν λόγω. Για να νικήσουμε τον εχθρό θα πρέπει πρώτα να τον γνωρίσουμε.

Καλός ήταν. Με παρωπίδες, δεν το συζητάω, αλλά καλός. Ήξερε πώς να φέρει το πράγμα εκεί που ήθελε. Και δεν έψαχνε τις λέξεις του, του έρχονταν νεράκι, μόνο που αυτές που του έρχονταν ήταν οι απολύτως εγκεκριμένες από το Κόμμα και τους προφήτες του. Απέξω το ήξερε το βιβλιαράκι και ήταν κρίμα που περιοριζόταν γιατί είχε τα φόντα ν' αναπτύξει λόγο που θα ξέφευγε από το ξύλινο και το αναχρονιστικό του Περισσού. Το πρόβλημά του ήταν, όπως είπαμε, η ψυχραιμία. Έτσι και τον κοντράριζες λίγο κόρωνε και φούντωνε κι εκεί τα 'κανε όλα μαντάρα. Τα συντρόφια βέβαια μπράβο θα του έλεγαν, αλλά όλους τους απέξω –τους πιθανούς πελάτες, που είναι και το ζητούμενο– τους έχανε. Κι έτσι και κατείχε ο άλλος την τεχνική της ειρωνείας... Πάει ο «Λένιν», το 'χανε τελείως. Γιατί, όπως

όλοι οι συμπλεγματικοί, εκλάμβανε την ειρωνεία σαν προσωπική επίθεση. Συμπλεγματικός ο άνθρωπος με τους 42.000+ «φίλους» στο φατσοβιβλίο, τα 2.000 like κατά μέσον όρο σε κάθε ανάρτηση και τους άπειρους έξωθεν θαυμαστές (και θαυμάστριες ιδίως) και ακόλουθους; Έτσι φαίνεται. Αλλιώς τόση ευθιξία δεν δικαιολογείται.

Κι αναρωτιέται κανείς, ρε παιδί μου, τι του έβρισκε τέλος πάντων η Λουκία, που του έριχνε, με ίσια παπούτσια, τουλάχιστον ενάμισο κεφάλι! Νά, αυτά είναι τα μυστήρια της φύσης που τα σκέφτομαι και τρελαίνομαι.

Όταν άρχισα να τον παρακολουθώ παρτεναίρ του ήταν η Σουμαδοπούλαινα, που τώρα έπαιζε το χαρτί της ροζ αριστεράς. Ήξερε τι έκανε ο Καραρεκλάμας. Γιατί πιο μισητή περίπτωση για τα κόκκινα συντρόφια κι απ' αυτή την επάρατο δεξιά ήταν οι άλλοι, οι γιαλαντζί αριστεροί, που τους έπαιρναν την πελατεία και χάλαγαν στην αγορά το καλό όνομα της Ιδέας.

Ο «Λένιν» τη Σουμαδοπούλαινα δεν την πήγαινε με τίποτα κι αυτό έκανε μπαμ. Αλλά και η γχιόσα δεν τον πήγαινε, ίσως επειδή ήταν μια συνεχής υπενθύμιση της δικής της ελαστικής συνείδησης. Το αποτέλεσμα ήταν μια ένταση στον αέρα κι ένας ηλεκτρισμός που δεν άφηνε τον ακροατή να γυρίσει το κουμπί, να πάει παραπέρα, περιμένοντας το μπαμ που θα τα τίναζε όλα στον αέρα.

Και μπαμ είχαμε συνεχώς. Όσπου, μετά από έναν ιδιαιτέρως έντονο διαπληκτισμό στον αέρα, όπου ελέχθησαν πράγματα απείρου κάλλους, η πάλαι ποτέ πασιονάρια του ΠΛΑΪ, μάζεψε ταμπογαλάκια της και πήγε αλλού.

Καπάκι ο Καραρεκάμας βάζει του «Λένιν» σαν συνεταίρο έναν από τους πιο βαμμένους, πλην ετοιμόλογους και ήρεμους, καραδεξιούς που διέθετε το κατάστημα. Ο «Λένιν», που ανάσανε για λίγο ελεύθερο (ραδιοφωνικό) αέρα βρέθηκε και πάλι στην τσίτα. Ο καινούργιος όμως δεν ήταν Σουμαδοπούλαινα, να προσβάλλεται και να χάνει την ψυχραιμία

του. Όχι. Τούτος εδώ πήγαινε με σύστημα, κουρδίζοντας τον συμπαραουσιαστή σιγά-σιγά μέχρι που να τον φέρει εκεί που έπαιρνε ανάποδες κι αναποδογύριζε από μόνος του την καρδιά με το γάλα. Ομολογώ πως το απολάμβανα.

Κι εκεί που το απολάμβανα ρίχνει ο Παίκτης εκεί πάνω μια ζαριά και του έρχονται εξάρεις. Θα μου πεις... δικά του τα ζάρια ήτανε, φτιαγμένα κατά πως τον βόλευε, ότι ήθελε έφερνε. Κάθεσαι τώρα εσύ να παίζεις σε τέτοια στημένη παρτίδα; Γιατί αν καθίσεις –εν γνώσει σου– μετά μην κλαις, δεν σου φταίει παρά το κλούβιο σου το κεφάλι; Κάθεσαι θα σου απαντήσω εγώ. Όταν είσαι απελπισμένος κάθεσαι. Κι ελπίζεις. Σε τι; Στο θαύμα, σε τι άλλο.

Βραδάκι μαγιάτικο, όπου η φύση τα έχει δώσει όλα, στολίζοντας τον ουρανό με αστέρια και περαστικά αερόπλانا που ψάχνουν να προσγειωθούν και όπου τα πουλάκια τραγουδούν εντέχνως πριν πάνε για ύπνο με το ταίρι τους και λέμε με τη Λουκία να πάμε για κανένα τσιπουράκι, μεζέ και κουβεντούλα στου Μπουντρούμη, ένα ωραίο στέκι που ανακάλυψε η ίδια από τον καιρό που σύχναζαν εκεί τα παιδιά της αφισοκόλλησης (και μη με ρωτήσεις ποιας αφισοκόλλησης).

Πάμε το λοιπόν και παραγγέλνουμε ένα εικοσπεντάρι, έρχεται κι ο κάπελας ο Μηνάς, που τύγχανε γνωστός της να χαιρετήσει, παίζει και το μηχανήμα κάτι παλιά αισθαντικά ρεμπέτικα... όλα ιδανικά κι όλα τέλεια κι εγώ πια στον έβδομο ουρανό και βάλε, γιατί βλέπεις ο ερωτευμένος άνθρωπος έχει το χαρακτηριστικό ιδίωμα να είναι θεόστραβος κι όλα να τα εξηγεί κατά πως συμφέρει το σκοτισμένο του μυαλό, αγνοώντας λογική και σημάδια που δείχνουν όλα, πανάθεμά τα, προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Κείνο που μ' ένοιαζε εμένα τη στιγμή εκείνη ήταν που βρισκόμουν με το... κορίτσι μου (!) και κανείς κερατάς δεν θα μπορούσε να μου το χαλάσει, ούτε Μπακούρας, ούτε «Λένιν», ούτε ο θεός ο ίδιος. Πόσο θα κράταγε αυτό; Ποσώς μ' απασχολούσε. Όσο κρατούσε. Μετά... βλέπουμε.

Την άκουγα λοιπόν να μιλάει, να γελάει με τα αστεία που ξετρώπινα από τα βάθη του σκοτισμένου μου μυαλού κι εβίβα ακόμα ένα... και άκου τι λέει ο λαϊκός βάρδος... «Χαράματα η ώρα τρεις/ Θα 'ρθω να σε ξυπνήσω...»... Εδώ είναι η Κόλαση κι εδώ η Παράδεισος, που θα 'λεγε κι ο συχωρεμένος ο Κρητικός.

-Υπέροχη βραδιά, μου λέει σε μια στιγμή η Λουκία. Σ' ευχαριστώ, το είχα ανάγκη.

Εγώ να δεις!

Και... πού 'σαι κάπελα... πιάσε ένα εικοσπεντάρι ακόμα... Κερνάει το μαγαζί, παιδιά... Κι άντε να πιάσουμε όλοι μαζί να σιγοτραγουδάμε τα αισθαντικά ρεφραίν... κι άντε να τσιμπιέμαι εγώ κρυφά μην κι ονειρεύομαι... Υπέροχα!

Πέρασε η ώρα χωρίς να το καταλάβουμε. Δύσκολη η στιγμή της παράδοσης κατ' οίκον... γιατί πώς να το αντέξεις ότι τη στέλνεις πίσω στον «άλλο», αλλά αυτά έχει η ζωή και τι να κάνουμε;

Ασπασμός στην εξώπορτά της... και σαν να μου φάνηκε πως ήταν «κάπως» αυτό το φαινομενικά αθώο φιλικό φιλί, αλλά είπαμε, το μυαλό του ερωτευμένου δεν είναι να το εμπιστεύεσαι πολύ.

-Σ' ευχαριστώ για την υπέροχη βραδιά, μου είπε χαμογελώντας.

-Εγώ..., κατάφερα να ψελλίσω.

-Να το επαναλάβουμε, μου λέει.

-Πότε; μου ξεφεύγει εμένα και δαγκώνομαι, αλλά ήταν αργά, το είπα.

Γελάει η Λουκία.

-Γιατί όχι και αύριο; μου λέει αναπάντεχα. Μετά την εκπομπή του «Λένιν» σχολάω. Θα με περιμένεις;

Αν θα περίμενα;!!! Μέχρι ν' αρχίσει να βγαίνει ο ήλιος από τη δύση!

Μου δίνει ένα χαϊδευτικό μπατσάκι γελώντας.

–Μ' αρέσει πολύ η συντροφιά σου, Λέων, μου λέει δίκην αποχαιρετισμού. Πολύ. Με κάνεις και τα ξεχνάω όλα.

Είναι θαύμα πώς τα κατάφερα να γυρίσω σπίτι κείνο το βράδυ. Τρεις φορές λίγο έλειψε να στουκάρω το αρχαίο βεσπάκι –στο ίσιωμα!– κι άλλες τόσες το σταμάτησα γιατί δεν ήξερα πού πάω. Για ύπνο;... Ούτε κουβέντα! Ξαναζούσα τη βραδιά, ξανά και ξανά, στις παραμικρές της λεπτομέρειες... άκουγα τη φωνή της, έβλεπα το χαμόγελό της... Ζούσα αλλού. Μην ενοχλείτε.

Την επομένη δεν έβλεπα την ώρα να τελειώσω, να έρθει η στιγμή που θα παραλάβαινα πάλι τη Λουκία, να συνεχίσουμε από κει που το αφήσαμε την προηγούμενη βραδιά. Τριγύριζα λοιπόν στον σταθμό σαν την άδικη κατάρρα κι εκεί ήταν που με τράκαρε ο ξάδερφος.

–Λέων! αναφωνεί μ' ενθουσιασμό. Στον ουρανό σε γύρευα και στη γη σε βρίσκω! Έλα, βρε παιδί μου, να σώσεις την κατάσταση, γιατί καιγόμαστε.

Κάτι μουρμούρισα για ανειλημμένες υποχρεώσεις, αλλά ο ξάδερφος κάτι τέτοια τα άκουγε βερεσέ. Υπήρχε έκτακτη ανάγκη, μου εξήγησε. Ο «συνεταίρος» του «Λένιν» τηλεφώνησε ότι κάτι του έτυχε και θα απουσιάσει και μόνος του ο κομισάριος δεν θα 'κανε νούμερα ούτε για ζήτω. Θα 'πιανε εκεί τις μαρξιστικές παρλάτες και χωρίς κανέναν να τον κοντράρει και να τον φουντώσει θα γινόταν η εκπομπή σαν συγχέντρωση της Κεντρικής Επιτροπής του Κόμματος, με έναν ομιλητή. Δεν θα έμενε άνθρωπος στη συχνότητα. Μόνο εγώ θα μπορούσα να σώσω την κατάσταση.

–Μα εγώ δεν έχω ιδέα από πολιτική, διαμαρτύρομαι.

–Τόσο το καλύτερο, αναφωνεί ο διευθυντής προγράμματος. Θα τον κάνεις παπόρι με την ασχετοσύνη σου! Ξέρεις

τώρα εσύ... Μόλις τον δεις ν' αρχίζει τα δικά του, του πετάς μια σπόντα και του την σπας...

Δεν ήταν κακή ιδέα. Καθόλου κακή. Όπως μάλιστα θα βρισκόταν και η Λουκία στην κονσόλα θα ήταν ίσως αυτή μια ευκαιρία να απομυθοποιήσω το ίνδαλμά της και να εισπράξω τον αμέριστο θαυμασμό της. Άλλωστε μια ώρα ήταν, θα περνούσε. Και μετά... Αχ, μετά!... Γραμμή για τον Παράδεισο!

Ο «Λένιν» με υποδέχτηκε με συγκρατημένη εγχαρδιότητα.

–Έχω ακουστά για σένα, μου λέει μισοχαμογελώντας. Δεν φαντάζομαι να κάνεις κανένα από τα κόλπα σου εδώ... Θα γίνουμε μπίλιες. Στο λέω για να 'μαστε εξηγημένοι.

–Ο Λέων είναι δικός μας, αλλά δεν το ξέρει ακόμα, επεμβαίνει γελώντας η Λουκία.

Με υπερασπίστηκε! Τι καλύτερο σημάδι;

Ξεκινάει η εκπομπή... πιάνει ο «Λένιν» μια παρλάτα για μια λεπτομέρεια της επικαιρότητας που κανέναν πέραν του Περισσού δεν θα ενδιέφερε... πάω να πω κάτι... μου κάνει νόημα «κάτσε καλά»... το συνεχίζει έτσι... διαφημίσεις... μαύρες διαφημίσεις... γκρίζες διαφημίσεις... ανταλλαγή σημειωμάτων με τη Λουκία... στην απέξω εγώ.

Πίσω στην εκπομπή... Ξεκινάει ο «Λένιν» μια αναφορά στο Αντάρτικο... πάω πάλι να πω κάτι εγώ... πάλι το νόημα «κάτσε καλά»... Μαθαίνουμε τι νούμερο άρβυλα φορούσε ο Άρης... τι δεν ελέχθη στην Τρίτη Ολομέλεια... τι πολιτιστικές εκδηλώσεις οργανώνει η ΚΝΕ... μαθαίνουμε για το τελευταίο βιβλίο του συντρόφου Ταδάκη-Παραβάτη (που βγάζει ένα πόνημα κάθε μήνα, από 500 σελίδες και βάλε – μα πότε προφταίνει ο μπαγάσας!)... ακούμε για τον μύθο των «δυο άκρων»... διαφημίσεις...

Πάω να πω κάτι δίκην διαμαρτυρίας, με προφταίνει το γέλιο της Λουκίας, που επιστά την προσοχή του συμπαρου-

σιαστή σ' ένα μήνυμα που μόλις έφτασε. Κοιτάει αυτός την οθόνη του... βάζει τα γέλια.

–Δεν έχει τον θεό του, ο μπαγάσας! αναφωνεί.

Βλέπει την απορημένη μου έκφραση και γυρίζει το laptop προς το μέρος μου.

«Γα(μπιπ)ται ο Δίας!» διαβάζω. Υπογραφή: Μήτσος Μπακούρας.

Λουκία και «Λένιν» να έχουν ξεκαρδιστεί πια από την πνευματώδη παρέμβαση του κολλητού τους.

–Δεν καταλαβαίνω, ρε παιδιά, μουρμουράω εγώ (προσπαθώντας να κρύψω την ενόχλησή μου).

–Α, κάτι δικά μας, μου λέει ο «Λένιν». Δεν έχει να καταλάβεις κάτι.

Άλλο κρυστάλλινο γέλιο από τη Λουκία.

–Κοίτα τι ανέβασε μόλις ο Στέλιος, προτρέπει τον «Λένιν».

Ο Στέλιος ήταν κι αυτός από τον εσωτερικό κύκλο των κολλητών. Και στην περίπτωση αυτή παρουσίαζε τον εαυτό του σαν... «σερβιέτα υγείας». Δεν χρησιμοποιούσε βέβαια αυτόν τον εκλεπτυσμένο όρο, αλλά τον άλλο, που έχει σαν πρώτο συνθετικό το γυναικείο αναπαραγωγικό όργανο και δεύτερο το πανί.

–Περίεργος τρόπος να ορίσει κανείς τον εαυτό του, σχολιάζω.

Ο «Λένιν» μου 'ριξε μια λοξή ματιά.

–Μην παιδεύεσαι, ρε Λέων, μου λέει. Είπαμε, αυτά είναι δικά μας...

Για να μην τα πολυλογώ η εκπομπή πήγε έτσι. Με αφωνία δική μου και μηνύματα πνευματώδη και «σημαδιακά» από τους κολλητούς. Τελειώσαμε κάποτε και βγήκα σκασμένος να κάνω τσιγάρο. Ο ξάδερφος με περίμενε βγάζοντας ατμούς από τ' αυτιά.

–Μπράβο, ρε Λέων, μου κάνει. Συγχαρητήρια! Πατώσαμε κανονικά. Ωραία τα κατάφερες.

–Μα...

–Μια δουλειά σου αναθέσαμε και τα 'κανες μαντάρα, μου πετάει και μου γυρίζει την πλάτη περιφρονητικά.

Δεν πήγαινε καλά το πράγμα, αλλά τι μ' ένοιαζε; σε λίγο θα βρισκόμουν με την αγαπημένη μου στου Μπουντρούμη, να πίνουμε το τσιπουράκι μας, ν' ακούμε αισθαντικά ρεμπέτικα και ν' απολαμβάνουμε τη μαγεία του έρωτά μας (λέμε τώρα...).

Αλλά...

Είδα τη Λουκία να έρχεται προς το μέρος μου και κάτι στην όψη της δεν μ' άρεσε.

–Μωρέ Λέων...

Όταν μια γυναίκα κάνει τέτοια εισαγωγή, φασκελοκουκούλωτα.

–Μωρέ... ξέρω πως είπαμε γι' απόψε... αλλά δεν γίνεται, μου κάνει μαγκωμένη. Δηλαδή, να... ο «Λένιν» είπε να μαζευτούμε με τα παιδιά –που έχουμε να βρεθούμε καιρό– να πούμε τα δικά μας...

–Στου... Μπουντρούμη;...

–Ε, ναι... Είναι το στέκι μας... Θα σου έλεγα κι εσένα να έρθεις, αλλά μωρέ... θα βαρεθείς... Ξέρεις τώρα... έχουμε να πούμε τα δικά μας και...

...κι εγώ απλά δεν χωρούσα. Στην απέξω.

–Καλά, μουρμούρισα. Δεν πειράζει... άλλη φορά.

–Ναι, άλλη φορά...

Την είδα να επιβιβάζεται στη μαρξιστική τζηπάρα του «Λένιν» και να χάνονται στο βάθος του δρόμου.

Δεν θα περιγράψω το συναίσθημα, αλλά όποιος το έχει

ζήσει θα το καταλάβει. Απλά, τη στιγμή εκείνη το μόνο που ήθελα ήταν ν' ανοίξει η γη να με καταπιεί. Να πάψω να υπάρχω. Να τελειώσει πια αυτή η ταλαιπωρία, το μαρτύριο... οριστικά.

Πήγα να βάλω μπρος το βεσπάκι... Δεν έπαιρνε μπροστά. Δεν είχα το κουράγιο ν' ασχοληθώ. Το άφησα εκεί που ήταν και πήρα να περπατάω στην ασφαλτο μην ξέροντας πού πάω.

Είχα φτιάξει στο μυαλό μου μια ιστορία που με κανέναν τρόπο δεν θα μπορούσε να μου βγει και τώρα που η πραγματικότητα με προσγείωνε σε τούτο εδώ το σύμπαν μου φαινόταν ανυπόφορο. Μονομιás συνειδητοποίησα την ανεπάρκειά μου και την άμετρη αφέλεια που μ' έκανε να πιστεύω πως μια κοπέλα σαν τη Λουκία θα συμεριζόταν τον έρωτά μου.

Είχα και τις χθεσινοβραδυνές εικόνες που με στοίχειωναν... Αν δεν υπήρχε αυτό ίσως τα πράγματα να ήταν πιο εύκολα. Όχι πιο υποφερτά... πιο εύκολα... Αλλά... «Χαράματα η ώρα τρεις / Θα 'ρθω να σε ξυπνήσω / κρυφά από τη μάνα σου να σε χαρώ / να βγεις να σου μιλήσω». Με πήραν τα ζουμιά χωρίς να το καταλάβω και μέσα στη θολούρα μου δεν είδα το καμπριολέ που σταμάτησε δίπλα μου.

—Ο Λέων;

Αναπήδησα και στράφηκα. Το μελαχρινό λεβεντόπαιδο στο τιμόνι δεν το ήξερα.

—Ο συνάδελφος της Λουκίας δεν είσαστε;

Ήμουν; Σάματι ήξερα ποιος ήμουν πια; Κατάφερα να κουνήσω το κεφάλι μου καταφατικά.

—Είμαι ο άντρας της, μου συστήθηκε το παληχάρι. Πήγα στον σταθμό να την πάρω αλλά μου είπαν πως έφυγε.

—Ναι...

—Να σας πετάξω κάπου;

–Μπα... Περπατώ να ξεμουδιάσω...

Ο τύπος τράβηξε το χειρόφρενο και κατέβηκε. Έβγαλε ένα πακέτο τσιγάρα και μου προσέφερε. Αν είδε σε τι κατάσταση βρισκόμουν υπήρξε διακριτικός και δεν είπε τίποτα. Πού να ήξερε άλλωστε ο άνθρωπος!

–Η Λουκία όλο για σας μιλάει, μου λέει. Για τα κατορθώματά σας... Σας έχει σε μεγάλη εκτίμηση.

–Κι εγώ το ίδιο, μουρμούρισα.

–Είναι υπέροχο κορίτσι, συμφωνεί ο άλλος. Δεκαπέντε χρόνια μαζί και είμαι πάντα ερωτευμένος μαζί της.

–Να τα κατοστήσετε...

Ο σύζυγος γέλασε.

–Γιατί όχι; είπε. Μακάρι όλοι σαν εμάς... Εσείς, έχετε οικογένεια;

–Μπα...

–Υπομονή, κι όταν βρεθεί ο κατάλληλος άνθρωπος θα δείτε πως η ζωή παίρνει άλλη ομορφιά.

Μάλιστα. Όταν βρεθεί ο κατάλληλος άνθρωπος. Αρκεί να μην ανήκει αλλού.

Ο τυπάκος τράβηξε μια τελευταία ρουφηξιά και πέταξε το τσιγάρο του αναμμένο στην άσφαλτο.

–Σίγουρα να μην σας πετάξω κάπου; ρώτησε. Δεν είναι κόπος.

–Σίγουρα, ευχαριστώ.

Ανταλλάξαμε χειραψία, μπήκε στο αυτοκίνητό του κι έφυγε.

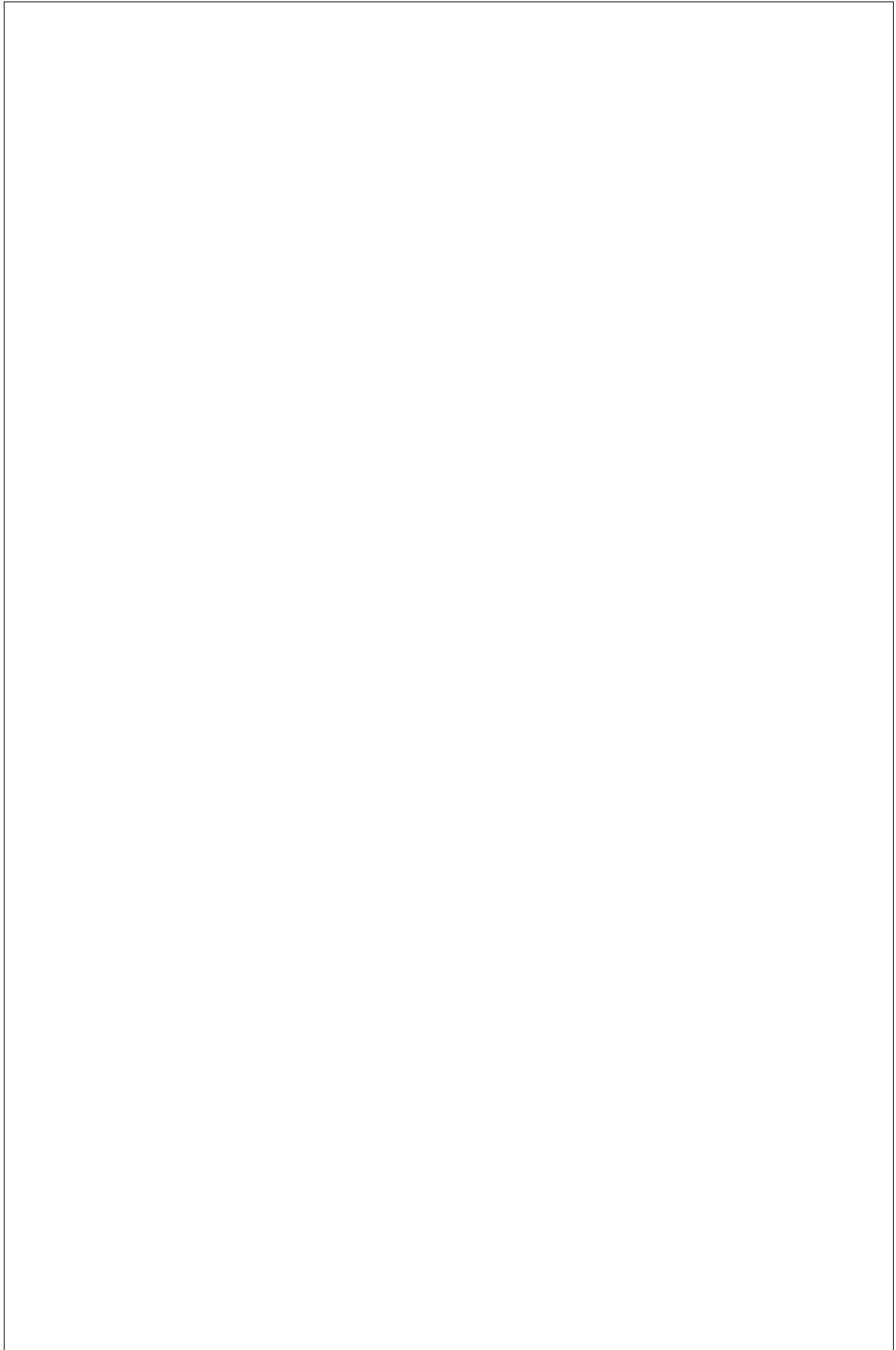
Την ίδια στιγμή η Λουκία θα τσούγκριζε ποτήρια με τους κολλητούς, ακούγοντας ρεμπέτικα και λέγοντας «τα δικά τους».

Exit Λέων.

Όπως Κολοσσός της Ρόδου

 εν είμαι «σοβαρός άνθρωπος», αυτό θα το έχεις ήδη καταλάβει διαβάζοντας τις περιπέτειές μου στη ζούγκλα των ερτζιανών. Όχι, σοβαρός άνθρωπος δεν είμαι. Αυτό που μου συνέβαινε όμως ήταν πολύ σοβαρό. Τόσο σοβαρό που και σήμερα ακόμη, που βλέπω τα πάντα από κάποια απόσταση, ανατριχιάζω. Φαίνεται πως έτσι είναι φτιαγμένη η ισορροπία του σύμπαντος. Στους σοβαρούς ανθρώπους συμβαίνουν ασόβαρα πράγματα και τα παίρνουν στα σοβαρά, ενώ στους ασόβαρους (καλή ώρα) συμβαίνουν σοβαρά πράγματα και πέφτουν του θανατά, γιατί δεν έχουν την υποδομή εκείνη του σοβαρού που θα τους επιτρέψει να τα αντιμετωπίσουν ψύχραιμα.

Ερωτεύθηκα ένα κορίτσι που σε καμιά περίπτωση δεν θα μπορούσα να έχω. Δεν είχε καν ιδέα η ίδια για τα αισθήματα που έτρεφα για κείνη. Χωρίς να το καταλάβω το μυαλό μου άρχισε να επεξεργάζεται σενάρια απίθανα και τρελά κι όταν χρειάστηκε να αντικρίσω την πραγματικότητα κατάρρευσα χωρίς δεύτερη κουβέντα.

Δεν μπορούσα να φάω, δεν μπορούσα να κοιμηθώ, δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ σε οτιδήποτε, δεν μπορούσα ν' αντιμετωπίσω τη μέρα που ξημέρωνε. Μέχρι και την αυτοκτονία σκέφτηκα και δεν είναι ότι το φοβήθηκα... έτσι κι αλλιώς η ζωή χωρίς εκείνη δεν είχε καμιά αξία... όχι, δεν το φοβήθηκα, σκέφτηκα όμως –το άτιμο το μυαλό πάλι!–

ότι αυτή η κίνηση είναι μη αναστρέψιμη. Κι αν –αν λέμε– η Λουκία διαπίστωνε πως και κείνης δεν της είμαι αδιάφορος;... Μήπως δεν την έκανα να γελάει;... Μήπως δεν με συμπαθούσε;... Μήπως δεν με φίλησε (καλά, στο μάγουλο) κείνη την αλησμόνητη νύχτα έξω από την πόρτα της;... Αν ο χαμός μου της έφερε στην επιφάνεια αισθήματα που έτρεφε για μένα και που δεν είχε καταλάβει ως τότε, τι γινόταν;... Θα 'ρχόταν να μου ανάβει το καντήλι στον τάφο παρέα με τη θεία Σωτηρία; Όχι, το οριστικό δεν ήταν λύση. Και ποια ήταν η λύση τότε;

Να τη διεκδικήσω; Από ποιον; Από τον παλήκαρο με το κάμπριο με τον οποίο ετοιμαζόταν να εορτάσει την δεκαπενταετία ή από τους κολλητούς, τα συντρόφια, που την περιτριγύριζαν σαν λύκοι, αναμένοντας την ευκαιρία για να μουντάρουν; Με τι φόντα θα τη διεκδικούσα εγώ, ο τίποτας; Με την ομορφάδα μου ή με τον ψωρομισθό που μου πέταγε, σαν κόκαλο στον σκύλο, ο Καραρεκλάμας;

Όχι, η λύση ήταν μία και το ήξερα. Το φευγικό. Άλλο δεν υπήρχε. Να φύγω από κει μέσα, να μην τη βλέπω κάθε μέρα και γίνεται η καρδιά μου χίλια κομμάτια. Να φύγω όσο πιο μακριά γινόταν. Αλλά πώς; Και πού να πήγαινα; Άνευ δουλειάς τι θα 'κανα, θα φορτωνόμουν στη θείτσα, που τα 'φερνε, δεν τα 'φερνε βόλτα με την ελεεινή της σύνταξη; Ή θα το 'παιζα άστεγος «φίλε, σου βρίσκεται ένα ευρώ να πάρω μια τυρόπιτα;»;

Άρχισα να το ψάχνω το πράγμα. Και να δεις που βοήθησε –ακουσίως– και ο ίδιος ο σταθμός ή μάλλον τα αφεντικά του.

Ο Καραρεκλάμας κόμπαζε όπου βρισκόταν –αλλά έβαζε και τους υπαλλήλους του να το διατυμπανίζουν από αέρος, τάχαμου αυθορμήτως– πως πλήρωνε τον κόσμο που του δούλευε στην ώρα του και μάλιστα «προμνημονιακά» (ότι κι αν σήμαινε αυτό). Και στην αρχή έτσι ήταν ή περίπου έτσι, αλλά και μικρές καθυστερήσεις να υπήρχαν αυτές ήταν

ημερών κι όχι μηνών και βάλε, που ήταν το (αποδεκτό) καθεστώς στα άλλα Μέσα. Σιγά-σιγά όμως κι αφού ο σταθμός έπιασε τους στόχους του, που ήταν η συσσώρευση πεκουνίων σε αριθμό αισθητά ανώτερο αυτού των ανταγωνιστών, κι αφού είχε δεσμεύσει ένα σωρό κόσμο στο μαγκανοπήγαδο, άρχισαν κι εδώ τα όργανα. Οι «μερικές μέρες» έγιναν μερικές βδομάδες και μετά μερικοί μήνες και καταλήξαμε να περιμένουμε εξάμηνο και βάλε, όπου στο μεταξύ έκανε ο καθένας ότι δουλειά του ποδαριού έβρισκε για να επιβιώσει και να μη φορτώνεται στον παππού και στη γιαγιά για ένα εικοσάρικο για τα ναύλα. Να σκεφτείς ότι ο Σαρδάμης πήγε και τρύπωσε σ' ένα δίκτυο ενεχυροδανειστών, να εκτιμά βέρες και σταυρουδάκια για ένα διακοσάρι (μαύρο) το μήνα –και πολλά λέω.

Γιατί δεν κοιτάγαμε για δουλειά αλλού; Κοιτάγαμε, πώς δεν κοιτάγαμε. Αλλά τέτοιες ώρες, τέτοια λόγια... Πού να βρεις δουλειά την εποχή αυτή που έκλειναν τα πάντα; Και ποιος χρειαζόταν πια ντελάληδες, που μας είχε πάρει είδηση πια ο κόσμος και μας έφτυνε κανονικά; Άσε που αν έφευγες τα χρωστούμενα δεν θα τα 'βλεπες στον αιώνα τον άπαντα. Κι άντε πάγαινε στην αδέκαστη κι ανεξάρτητη Δικαιοσύνη, να βρεις το δίκιο σου με αντίδικους Καραρεκλάμα και Γκουντή, με τον δεύτερο ειδικά που χρώσταγε σε όποιον είχε την ατυχία να δουλέψει για δαύτον από κτίσεως Μέσων κι εδώθε.

Άρχισα να ψάχνω και να ψάχνομαι πυρετωδώς. Είχα τους ίδιους λόγους με τους άλλους συναδέλφους αλλά κι έναν επιπλέον, που αν δεν μπορούσα να κοινοποιήσω, ωστόσο στη συνείδησή μου βάραινε πολύ περισσότερο από τα φράγκα. Δεν γινόταν να βρίσκομαι κάτω από την ίδια επαγγελματική στέγη με τη Λουκία, θα καταντούσα ράκος.

Ό,τι λόγους και να 'χα όμως κι όσο λυσσαλέα κι αν έφαχνα φως δεν έβλεπα –όπως και οι άλλοι. Όλοι ήταν «πλήρεις»... άλλοι έκλειναν, κάποιοι περίμεναν το θαύμα για να

σωθούν και δυο-τρεις ετοιμάζονταν να πετάξουν με τον μπεζαχτά κατά Βραζιλία μεριά ή Παραγουάη.

Και πάνω σ' αυτή τη μαύρη μαυρίλα και την απελπισία σκάει η υπόθεση του... τάφου του Θησέα!

Θα τη θυμάσαι αυτή την απερίγραπτη όπερα μπούφα που για μήνες είχε κάνει τα σκουριασμένα γρανάζια των ΜΜΕ να γυρίζουν, καθηλώνοντας το νοήμον κοινό μπροστά στους δέκτες της ετοιμοθάνατης ΤουΒού και τις συσκευές των πεθαμένων ραδιοφώνων. Όπου είχε γίνει ένα πανηγύρι τρελό –με «άνωθεν» ευλογία, που βρήκε σ' αυτό το ανέλπιστο έναν αντιπερασπισμό για τα μνημόνια και τη ληστρική ανελέητη φοροεπιδρομή– είχαν συμβεί τα άπειρα ευτράπελα και είχαμε ακούσει παπαριές που είχαν ν' ακουστούν δεκαετίες (για τέτοιου είδους θέματα). Να το συνοψίσω για κείνους –τους ελάχιστους– που δεν είχαν πάρει είδηση τότε, είτε επειδή απουσίαζαν σε άλλο πλανήτη, είτε επειδή ευρίσκονταν σε βαθύ κώμα.

Ο παγκοσμίου φήμης «κύριος καθηγητής» Περίανδρος Τσουλούφης, διδάκτωρ αρχαιολογίας σε επίσης παγκοσμίου φήμης Πανεπιστήμιο της αθάνατης Ελληνικής υπαίθρου –απ' αυτά που είχε διασπείρει παντού ο πράσινος ήλιος της εποχής του «Δως τα Όλα», προκειμένου να βολέψει τους ημέτερους διδάσκοντες που κατέφθαναν κατά στίφη από την αλλοδαπή προς τούτο– ανακοίνωσε ξαφνικά τεραστίας σημασίας ανακάλυψη εις τας ανασκαφάς που διεξήγε πλησίον τοποθεσίας γεωργικής ονόματι Έρημούπολη (όνομα και πράγμα), κάπου στην έρημο της Αττικής γης, που ως τότε μόνο κάτι τζομπαναράιοι γνώριζαν κι αυτοί μόνο το καλοκαίρι που κατέβαζαν τα κοπάδια από τα βουνά.

Ο «κύριος καθηγητής» λοιπόν, πρώτο μπόϊ λεβέντης, 1.55 με κρυφά τακούνια στα πατούμενα κι άλλο τόσο σε πλάτος, βγήκε στους δέκτες της τηλεοράσεως απροειδοποίητα κι έδωσε συνέντευξη σε δαιμόνιο δημοσιογράφο, απ' αυτούς που κάνουν νούμερα τρελά αποκαλύπτοντας τι μέγε-

θος σουτιέν φοράει η πανδιάσημη μοντέλα Σάσα Πρασίνου, όπου ούτε λίγο ούτε πολύ άφησε να εννοηθεί ότι ευρίσκετο στα πρόθυρα ανακάλυψης που θα ταρακουνούσε συθέμελα το παγκόσμιο επιστημονικό γίγνεσθαι, αλλά και τον ανειδίκευτο κι ανύποπτο κοινό πολίτη –παγκοσμίως πάντα.

Ο τεράστιος δεν θέλησε να υποκύψει στις άκρως πειστικές ερωτήσεις του δαιμόνιου, αλλά και πάλι άφησε να εννοηθεί πως πρόκειται για τάφο «εξαιρετικά επιφανούς» προσώπου, από τα ονόματα εκείνα της Ιστορίας (ή της Μυθολογίας) που γνωρίζουν ακόμη και τα νήπια.

–Να καταλάβουμε πως μπορεί να έχουμε εδώ έκπληξη πρώτου βαθμού; ρώτησε ο δαιμόνιος (προφανέστατα μιλημένος).

–Βεβαίως πρώτου βαθμού, απάντησε ο επιστήμων.

–Δώστε μας μια κατεύθυνση, κύριε καθηγητά...

–Κωλύομαι, από το αρχαιολογικό απόρρητο, απάντησε ο στρογγυλός. Μην εκπλαγείτε όμως εάν αποκαλυφθεί πως ο ευρισχόμενος εντός του τάφου είναι ο γνωστότερος μετά τον Ηρακλή ήρωας των Ελλήνων.

–Ο Θησέας δηλαδή; ανέκραξε (δ΄ήθεν έκθαμβος) ο δαιμόνιος.

Ο «κύριος καθηγητάς» γέλασε αυτάρεσκα.

–Συ είπας, αγαπητέ, είπε.

Και βέβαια την επομένη μέρα κυκλοφορούσαν οι καθημερινές φυλλάδες με κάτι τίτλους να, με το συμπάθιο: «Ρίγος! Βρέθηκε ο τάφος του Θησέα!».

Νομίζω ότι ούτε οι ίδιοι οι σκηνοθέτες αυτής της χοντροκομμένης φάρσας δεν είχαν προβλέψει τον τζερτζελέ που ακολούθησε. Είναι πιθανόν πως αν ήξεραν μπορεί και να μην το έκαναν –με την προϋπόθεση βέβαια πως θα διέθεταν το απολύτως απαραίτητο IQ που θα τους επέτρεπε να μπουν σε διαδικασία σκέψης, κάτι που το βρίσκω χλωμό.

Τα ΜΜΕ έκαναν πάρτυ. Κάθε μέρα παρήλαυναν από γυαλί κι ερτζιανά ό,τι απίθανοι ταφογνώστες μπορεί να φανταστεί κανείς, με τον καθένα να αναλύει με στόμφο και θράσος τη δική του αλάνθαστη (βεβαίως) άποψη. Ένα γερόντιο μόνο κάτι πήγε να πει για αυτοσυγκράτηση, θυμίζοντας στον εξοργισμένο τηλεοπτικό οικοδεσπότη του κάτι άλλα κάζα περίεργα, όπως ο «Αρχάνθρωπος των Πετραλώνων», όπως ο «Κολοσσός της Ρόδου», ακόμα και στους «τάφους της Βεργίνας» αναφέρθηκε ο άνθρωπος για να επισύρει πάραυτα τη γενική αγανάκτηση και τον χαρακτηρισμό του ως «ανθέλληνα».

Έτυχα να δω την εκπομπή κι ομολογώ πως δεν κατάλαβα Χριστό, γιατί τα γεγονότα στα οποία –με τρόμο– αναφερόταν το γερόντιο μου ήταν παντελώς άγνωστα, πλην αυτού της Βεργίνας βέβαια, για το οποίο γνώριζα όπως όλοι μας πως ενώ εμείς ήμασταν πεπεισμένοι πως επρόκειτο για τον τάφο του Φιλίππου και άλλων επιφανών (πλην λιγότερο γνωστών Μακεδόνων βασιλέων) οι τυχάρπαστοι και αγράμματοι ξένοι, αυτοί που «δεν μας αφήνουν γιατί φοβούνται μήπως αν μας αφήναν θα μεγαλουργούσαμε» το αμφισβήτησαν από την πρώτη στιγμή –κι εξακολουθούν να το αμφισβητούν, οι κρυόκωλοι! Πιάνω λοιπόν και ρωτάω μια παλιά καραβάνα στη σύνταξη ειδήσεων του σταθμού, που κάτι τέτοια τα είχε για ψωμοτύρι.

–Ρε συ, Λάμπη, τι γίνεται εδώ πέρα; τον ρωτάω. Υπάρχει κάτι ή...;

Ο Λάμπης έβαλε τα γέλια.

–Τι να υπάρχει, ρε μεγάλε; μου λέει. Μπλόφα και στάχτη στα μάτια υπάρχει. Αντιπερισπασμός που λέγαμε και στο στρατό. Ίσα για να στραφεί αλλού η προσοχή του πόπολου καθ' ον χρόνον οι γερμανοτσολιάδες που βρίσκονται σε διατεταγμένη υπερεσία μας δένουν χειροπόδαρα να μας πουλήσουν σκλάβους στην Ταγγέρη. Σάματις θα είναι η πρώτη φορά;

Τώρα ο Λάμπης κουκουές βαμμένος ήταν, θα 'λεγε καλό για το γκουβέρνο αν αυτό δεν απαρτιζόταν από σύσσωμη την Κεντρική Επιτροπή; Δεν θα 'λεγε. Αλλά και πάλι...

–Έλα, ρε συ!...

–Μωρέ και λίγα που λέω, επέμεινε ο κόκκινος συμμορίτης. Θυμάσαι ρε κείνο το κάζο με τον Κολοσσό της Ρόδου, επί της αλήστου μνήμης υπουργίας της θεατρίνας;

–Μέσες-άκρες... Πήγαινα σχολείο ακόμα βλέπεις.

–Να σου πω εγώ. Ανακάλυψαν, λέει, το πόδι του Κολοσσού λίγο πιο έξω από το λιμάνι της Ρόδου. Μια ποδαρούκλα νάααα, με το συμπάθιο. Γράφουν οι εφημερίδες, φωτογραφίες, κακό... Στέλνουν τα κανάλια δαιμόνιους ρεπόρτερ... Πώρωση! Το αποκορύφωμα η επίσκεψη της κυρίας υπουργού, που βέβαια έδωσε παράσταση με το αγκωνάρι παραδίπλα. «Αυτή εδώ η αρχαία πέτρα κουβαλάει μνήμες και θύμησες από τα βάθη των αιώνων!...» Τελικά, ήρθαν κάτι ειδικοί απέξω, κοίταζαν το πέλμα και ξεράθηκαν στα γέλια. «Ήξεραν από μπετά, ρε σεις, οι αρχαίοι σας πρόγονοι;» ρωτάνε. «Μπετά; Τι μπετά;» απορούμε εμείς. «Δεν υπήρχαν μπετά στην αρχαιότητα». «Και τότενες τι θέλει αυτούνο εδώ το μπετό να παρασταίνει τον Κολοσσό της Ρόδου;» μας πιάσαν στο ψιλό οι κρυόκωλοι. Καθόσον, δικέ μου, απεδείχθη τελικά πως το «πόδι» ήταν ένα κομμάτι μπετό από κάτι έργα που είχαν γίνει στον λιμενοβραχίονα κάμποσα χρόνια πριν, που έμειναν στη μέση, και τα πήρε η θάλασσα παραπέρα.

Στην τωρινή όμως περίπτωση το πράγμα δεν ήταν τόσο απλό. Καθόσον κάθε μέρα ο Τσουλούφης ανακάλυπτε και κάτι καινούργιο και πιο συνταρακτικό από πριν. Πέτρινους λέοντες ας πούμε με κεφάλια κριαριών. Τα κεφάλια είχαν βρεθεί, λέει, μακριά από τα σώματα (των λεόντων), αλλά μηδέν πρόβλημα καθόσον υπάρχει η εξήγηση. Τα έκοψαν αρχαιοκάπηλοι κι όταν είδαν ότι δεν μπορούσαν να τα κουβαλήσουν τα παράτησαν εκεί. Θα μου πεις βρέθηκαν παρα-

μέσα στον «τάφο», όχι παραέξω. Ναι, αλλά θα σου πει ο Τσουλούφης «και ποιος μπορεί να μπει στο μυαλό ενός παράνομου και να κατανοήσει τις απεχθείς του πράξεις;». Ναι, θα επιμείνεις εσύ, αλλά τα εν λόγω κεφάλια δεν ταιριάζουν στο σώμα των λεόντων, ένεκα που είναι πιο μικρά. «Και την διάβρωση από τον χρόνο και την κακοκαιρία δεν θα την υπολογίσουμε;» θα θριαμβολογήσει ο επιστήμων. Τώρα διάβρωση εντός του τάφου λίγο δύσκολο, αλλά τι ξέρουμε εμείς, οι άσχετοι, από αρχαιολογία;

Και βέβαια μετέβησαν οι υπουργάντζες επιτόπου, με τον πρωθυπουργό επικεφαλής παρακαλώ, και φωτογραφήθηκαν με τον επιστήμονα και τα ευρήματά του κι έβγαλαν και πύρινους, πατριωτικούς λόγους και προέβλεψαν, με κάθε μετριοφροσύνη, πως ίσως είχαμε εδώ τη μεγαλύτερη αρχαιολογική ανακάλυψη του αιώνα, που εκτός της δόξας θα προσελκύσει στη δεινοπαθούσα χώρα μιλιούνια και μιλιούνια τουριστών που προθύμως θα καταθέτουν τον οβολό τους προκειμένου να θαυμάσουν τους άνευ προηγουμένου θησαυρούς. Διόρισαν μάλιστα και ειδική «εκπρόσωπο τάφου», που θα ενημέρωνε καθημερινώς τα ΜΜΕ για την εξέλιξη των εργασιών και των νέων συνταρακτικών ανακαλύψεων που αναμένονταν από στιγμή σε στιγμή. Την επομένη ακριβώς της πεφωτισμένης επίσκεψης οι Ερημουπολίτες, παράτησαν τα πρόβατα και τους μπαχτσέδες τους κι άρχισαν να στήνουν παραπήγματα στα πέριξ του «τάφου» με «Theseus souvenir», σουβλάκια, ταγάρια, τυρόπιτες κι αυθεντικούς αρχαίους αμφορείς «made in China».

Δεν θα ήταν ποτέ δυνατόν λοιπόν το μπεσαλίδικο ραδιόφωνο (με τη βελόνα κολλημένη στη συχνότητα) να χάσει τέτοια ευκαιρία!

Έρχεται και με βρίσκει ο ξάδερφος.

–Λέων, μου λέει. Ήτοιμάσου, σεναρίσου, φτιάξε μικρόφωνα, ξεσχόνισε καρέκλες... Σου έκλεισα αποκλειστική με τον Τσουλούφη.

–Τι αποκλειστική; του λέω εγώ. Αυτός κάθε μέρα κάνει τη γύρα όλων των ραδιοφώνων κι όλων των καναλιών.

–Ναι, αλλά εμείς θα το κάνουμε σωστά και θα τους ταπώσουμε όλους, επιχειρηματολογεί ο ξάδερφος. Και για να είμαστε απολύτως σίγουροι πως δεν θα κάνεις καμιά στραβή από τις συνηθισμένες σου θα σου δώσω από κοντά τον Κλαδάχο, να επιβλέπει το επιστημονικό κομμάτι.

–Τον κύριο καθηγητά;! αναφωνώ εγώ έντρομος. Έλεος!

Αλλά το έλεος στον Μπέσα ήταν λέξη άγνωστη και μη καταχωρημένη στα λεξικά, οπότε Τετάρτη απόγευμα, αμέσως μετά τους πυροβολημένους ποδοσφαιρόπληκτους του Σωτηρίου, να 'μαστε στον ραδιοθάλαμο, εγώ, ο Τσουλούφης, με μπερεδάκι και παπιόν κι ο Κλαδάχος, πλήρης δέους και πατριωτικής έξαρσης που του δόθηκε το προνόμιο να συνυπάρξει με τον μεγάλο άντρα της ανασκαπτικής επιστήμης. Στην κονσόλα, δυστυχώς, αντί της Λουκίας –που θα χρύσωνε κάπως το χάπι– ο Διογένης.

Η πρώτη μισή ώρα κύλησε με φιλοφρονήσεις μεταξύ των δύο «συναδέλφων». Να μην ξέρει κανείς από πού να δραπετεύσει, να γλυτώσει από την γλίτσα! Το επόμενο μισάωρο κατέλαβε η αυτοπαρουσίαση του Τσουλούφη, με πιο πολλά «εγώ» κι από τον άρχοντα του είδους, τον γνωστό συνθέτη-σύμβολο. Ζήτημα αν μπόρεσα να πω δυο κουβέντες κι αυτές ήταν «ένα μικρό διάλειμμα για διαφημίσεις τώρα».

Με την έναρξη της δεύτερης ώρας της εκπομπής όμως πήρα την κατάσταση στα χέρια μου, αφού συνεννοήθηκα με τον Διογένη να κατεβάζει τον ήχο στα μικρόφωνα των δύο άλλων όταν του κάνω νόημα. Αλλιώς δεν γινόταν.

–Έχετε καταλήξει, κύριε καθηγητά, αν αυτό που βρήκατε είναι όντως τάφος; του πετάω απροειδοποίητα.

Ο χοντρούλος συνοφρυώθηκε.

–Τι θέλετε να πείτε, κύριε; μου κάνει αυστηρά. Και βέβαια πρόκειται για τάφο, για τι άλλο να πρόκειται;

- Τάφος, τάφος, συνεπικουρεί ενθουσιωδώς ο Κλαδάκος.
- Βρέθηκαν δηλαδή πτώματα θαμμένα; συνεχίζω εγώ απτόητος.
- Εννοείτε εάν ευρέθησαν ενταφιασμένα υπολείμματα, με διορθώνει ο κύριος καθηγητής. Όχι προς το παρόν, αλλά είμεθα κοντά, πολύ κοντά.
- Πολύ κοντά, επικροτεί ο «συνάδελφος» Κλαδάκος.
- Αφήσατε να εννοηθεί πως ο τάφος ανήκει σε εξαιρετικά σημαίνον πρόσωπο της ελληνικής αρχαιότητας, επιμένω εγώ.
- Πέραν πάσης αμφιβολίας, αποκρίνεται αυτάρεσκα ο ανασκαφέας.
- Θα τρίβει τα μάτια της ολόκληρη η Υφήλιος! συμπληρώνει ο Κλαδάκος.
- Μπορείτε να μας δώσετε μια ιδέα; ρωτάω. Ποιος μπορεί να είναι ο ένοικος του τάφου;
- Δεν θα ήθελα να προτρέξω, απαντά ο Τσουλούφης. Όμως βρήκαμε, μην το ξεχνάτε, ολόσωμον ανδριάντα του Θεσέως.
- Πώς ξέρουμε ότι είναι του Θεσέως; απορώ εγώ.
- Χαμόγελο συγκαταβατικό του αρχαιολόγου, χαμόγελο ακόμα συγκαταβατικότερο του Κλαδάκου. Αυτοί οι άσχετοι, αγράμματοι δημοσιογράφοι!...
- Θα αποφύγω να υπεισέλθω σε τεχνικές λεπτομέρειες, που ίσως να μην μπορέσετε να παρακολουθήσετε, κύριε Δεληγράχτη, μου λέει ο Τσουλούφης με ύφος «πού να σου εξηγώ τώρα εσένα, στούρνο;». Θα σας πω μόνο ετούτο. Εις το στήθος το εν λόγω άγαλμα φέρει ευκρινέστατα σχεδιασμένο το γράμμα «θήτα».
- Αδιαμφισβήτητο στοιχείο! ανακράζει ο Κλαδάκος στα πρόθυρα παραληρήματος.

- Σκαλισμένο «θήτα»; απορώ εγώ.
Ενόχληση του ανασκαφέα.
-Όχι ακριβώς... Αναγραφέν δια χρωστικής ουσίας.
-Με... μπογιά;!!!
-Πείτε το κι έτσι;
-Γράψαν οι αρχαίοι «θήτα» πάνω στο άγαλμα με μπογιά; απορώ (ειλικρινά) εγώ.
-Κατά τα φαινόμενα...
-Και τι σόϊ μπογιά ήταν αυτή που διατηρήθηκε τόσες χιλιάδες χρόνια; ρωτάω εγώ έκθαμβος.
-Ελληνικής τεχνολογίας, κύριε, με αποστομώνει ο εγχώριος Ιντιάνα Τζόουνς. Οι πρόγονοί μας είχαν επιτελέσει άλματα εις την τεχνολογίαν, μην το ξεχνάμε αυτό.
Οι διαφημίσεις του τέλους έσωσαν την κατάσταση.

* * *

Το ίδιο βράδυ ο ξάδερφος με καλούσε στο γραφείο του ιδιαιτέρως.

- Λέων, μου λέει. Με σπαραγμό ψυχής έχω να σου ανακοινώσω πως είμαι υποχρεωμένος να σε αφήσω να φύγεις.
-Μόλις σχόλασα έτσι κι αλλιώς, του λέω.
-Δεν κατάλαβες, ξεροβήχει ο ξάδερφος. Εννοώ... οριστικά.
-Απολύομαι μ' άλλα λόγια;
-Φοβούμαι πως ναι. Εντελώς.
-Ο λόγος;
-Εντολή άνωθεν.
-Ο... ξάδερφος; απορώ εγώ.
-Μη λες βλακείες, ρε Λέων, με αποπαίρνει ο ξάδερφος

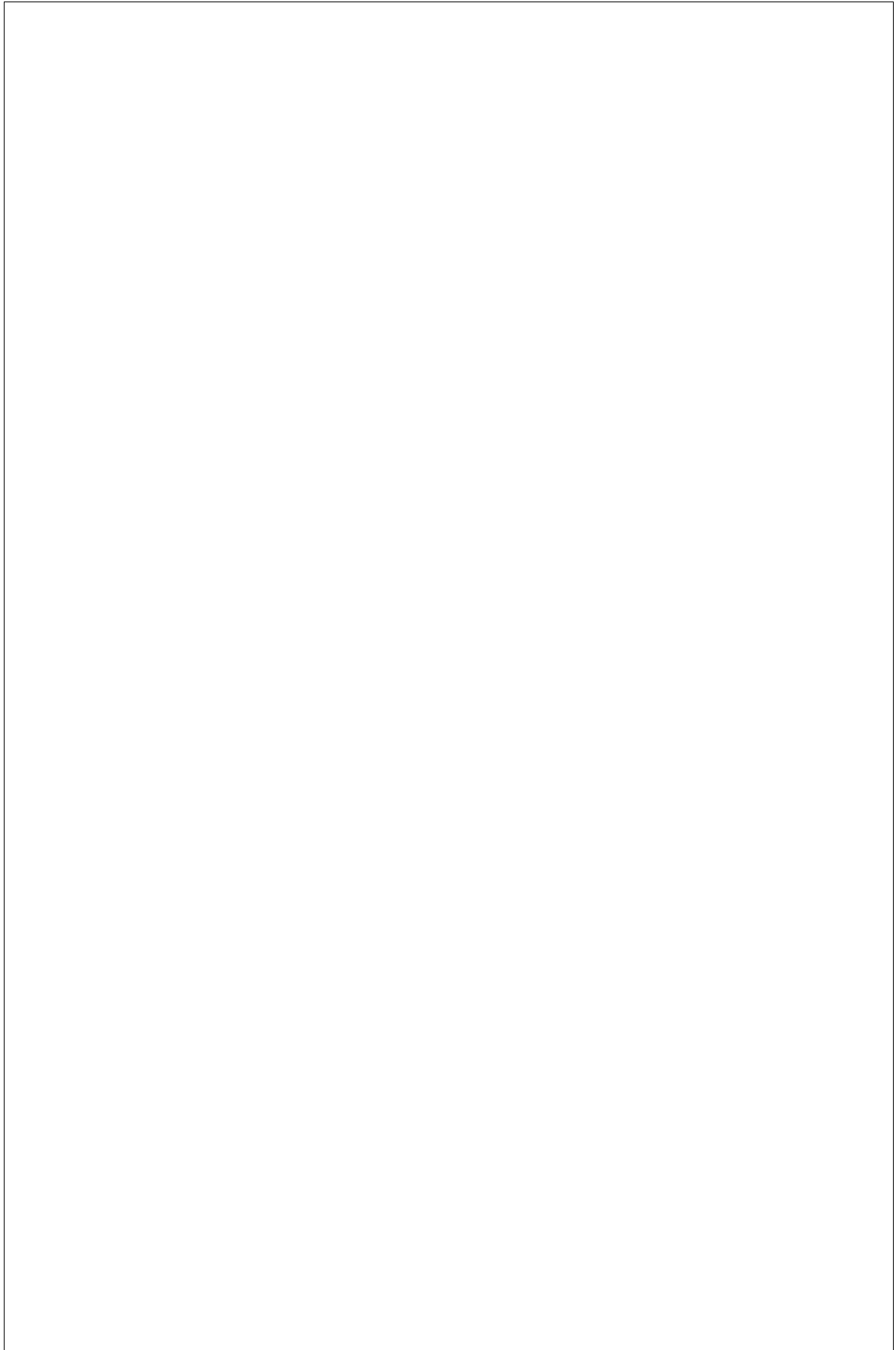
του ξαδέρφου. Όταν λέμε «άνωθεν» εννοούμε πολύ άνωθεν.
Άντε, καλός πολίτης.

Δεν έμαθα ποτέ τι ακριβώς μεσολάβησε για την απόλυ-
σή μου, αλλά πολύ φοβάμαι πως μ' έφαγε το αρχαιοελλη-
νικό γκράφιτι στο άγαλμα του «Θησέως».

Tomorrow is Another Day

Και νά 'μαι πάλι στην αφετηρία ξυπόλυτος. Μόνο που τώρα δεν ήμουν πια ο ζαμανφουτίστας πιτσιρικάς, που δεν του καιγόταν καρφί για το αύριο, αρκεί το σήμερα να ήταν τσίλικο και κατά πως το θέλουμε. Κι επιπλέον είχαμε και μια ραγισμένη καρδιά να φροντίσουμε, μην το ξεχνάμε. Γιατί σάματι δεν το είπε ο μεγάλος Μέρφυ; Όλα τα στραβά που μπορεί να σου έρθουν μαζί θα σου 'ρθουν –ή κάπως έτσι.

Πήγα να χαιρετήσω όσους είχαν απομείνει στο μπεσαλίδικο ραδιοφωνάκι –το οποίο, χωρίς καθόλου μπέσα, τους είχε αιχμάλωτους στο περίμενε από εξάμηνο και άνω.

Ο Σώτος Σωτηρίου, ο μαχαλόμαγκας της φακής, ο αετός των γηπέδων κι ο τρόμος των απανταχού άμπαλων, αποχαιρετώντας με συνόψισε την όλη κατάσταση με τον συνηθισμένο γλαφυρό και άκρως διανοουμενίστικο τρόπο.

–Μάγκα μου, μας βάλαν δώδεκα τόπια στο πλεχτό και μας πήραν και τα σώβρακα, μου δήλωσε. Μας πήραν και τα στριγκάκια, οι κουφάλες, και μας βάλαν να παίξουμε μπαλίτσα στο ξερό με σαγιονάρες. Και πού 'σαι... Αντί για έπαθλο έχει έναν αράπη που περιμένει μ' ένα ματσούκι νάααα, με το συμπάθιο. Κοίτα να βουλευτείς όπως μπορείς, γιατί οι μέρες είναι πονηρές και δεν σε παίρνει πια να κατέβεις στη Συγγρού για νυχτοκάματο, ένεκα που πούρεψες και βγήχαν άλλα φυντάνια στην πιάτσα.

Μ' αυτά τα ενθαρρυντικά λόγια πήρα τον δρόμο για την έξοδο, όπου... κοίτα να δεις πώς τα φέρνει καμιά φορά ο διάολος, όταν δεν έχει δουλειά... μόλις έμπαινε η Λουκία που έτυχε να έχει νυχτερινή βάρδια.

–Λέων, φεύγεις κιόλας; μου κάνει χαμογελώντας.

–Φευ οριστικώς, ρίχνω εγώ τη δραματική νότα.

Συνοφρυώθηκε η κοπέλα.

–Παναπεί;...

–Παναπεί έλαβα πασαπόρτι και φύλλον πορείας για το Ταμείο Ανεργίας, της λέω.

–Σε... απέλυσαν;!!!

–Εντελώς.

–Οι αλήτες! ξεσπάει εκείνη αυθορμήτως με αγανάκτηση που μου ζέστανε τη ραγισμένη μου καρδιά (παρ' όλο που ήξερα πως τα ιδεολογικά της είχε κατά νου κι όχι εμένα). Οι τσίπηδες! Άρχισαν τις εκκαθαρίσεις οι λακέδες του Κεφαλαίου! Αμ δεν θα περάσει έτσι αυτό... Θα κατέβουμε μαζί σε αγωνιστικές κινητοποιήσεις. No pasarán!

–Α, τώρα εντάξει, μουρμουρίζω εγώ (που για μια ακόμη φορά είδα να βγαίνω αληθινός). Ησύχασα.

–Μην το κοροϊδεύεις, με αποπαίρνει αυστηρά η κρυφαγαπημένη. Μόνο με συσπείρωση και μαζικές κινητοποιήσεις θα μπορέσουμε να πατάξουμε την κεφαλαιοκρατία των μονοπωλίων και της πλουτοκρατίας. Στο τέλος το δίκιο του εργάτη θα επικρατήσει.

–Τώρα νιώθω καλύτερα, της λέω. Υπάρχει ελπίδα.

–Καλά, γέλα εσύ... Θα δεις...

–Εμ δεν βλέπω καθημερινά; της απαντώ πικαρισμένος, γιατί άλλα ήλπιζα ν' ακούσω κι άλλα άκουγα. Οι δρόμοι είναι τίγκα στις κόκκινες σημαίες. Όπου να 'ναι θα σημάνουν οι καμπάνες.

Μου έριξε ένα σκοτεινό βλέμμα κι άλλαξε κουβέντα.
–Τι σκοπεύεις να κάνεις τώρα; με ρωτάει.
–Θα ψάξω... Αλλά... Την ξέρεις την κατάσταση, τι να στα λέω... Ό,τι βρω.
Κοίταξε το ρολόι της –η συνεδρία έλαβε τέλος. «Your time is up!» που λένε και οι ψυχογιατροί.
–Πρέπει να τρέξω, μου λέει. Κοίτα... μη χαθούμε... Πάρε κανένα τηλέφωνο.
Σίγουρα! Γιατί χωρίς εμένα θα πάθεις μαρασμό!
–Εντάξει, μουρμουρίζω με το κεφάλι σκυφτό (μη γίνουμε και ρεζίλι).
Έκανε τρία βήματα και κοντοστάθηκε.
–Βρε Λέων, μου λέει μ' ένα δειλό χαμόγελο. Τόσον καιρό θέλω να σε ρωτήσω κάτι και δεν έτυχε...
Είναι που ήμασταν αχώριστοι, κορίτσι μου. Πού να βρεις καιρό;
–Ρώτα τώρα που τυχαίνει, λέω μαγκωμένος.
–Πώς είναι το αληθινό σου όνομα;
–Νικηφόρος, λέω μ' έναν κόμπο στο λαιμό.
Κούνησε το κεφάλι της και χαμογέλασε.
–Λέων μ' αρέσει καλύτερα, λέει.
Και με αποφασιστικά, αγωνιστικά βήματα χάθηκε στα ενδότερα του Μπέσα 78.7 κι από τη ζωή μου.

* * *

Έψαξα παντού. Κι από παντού εισέπραττα «δυστυχώς» και «η κρίση» και «οι καιροί είναι δύσκολοι» και τέτοια. Στο τέλος βρέθηκε μια άκρη σ' έναν σταθμό που φυτοζωούσε στο Διακοφτό.

–Τέσσερα κατοσταρικάκια κολλαριστά, μου ξηγήθηκε ο τσέλιγκας ιδιοκτήτης (που φανταζόταν τον εαυτό του «μη-ντιάρχη»). Κι αν φέρεις κόσμο και διαφήμιση το ξανασυζητάμε, εδώ είμαστε. Αλλά... Θα βγάλεις μόνος σου όλο το πρόγραμμα. Το μπάτζετ δεν αντέχει άλλο προσωπικό. Από πρωί-πρωί με τη δροσούλα, που λέει και το άσμα, μέχρι το μαύρο σκότος, οπότεν κάνουμε αναμετάδοση –στη ζούλα, μη νομίσεις– των αθηναϊκών. Μπορείς;

–Μπορώ, του λέω.

Και βλέπουμε.

Ο «Λέων των Ερτζιανών» άρχισε να γράφεται στην Ύδρα τον Φεβρουάριο του 2014 και τελείωσε, μετά από πολλές περιπέτειες κι αναίτιες διακοπές στην Κέρκυρα το ζοφερό καλοκαίρι του 2017.